

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ
ПРЕТРЕСА ОДРЖАНОГ ДАНА 27. АПРИЛА 2007. ГОДИНЕ**

Председник већа: Наставак главног претреса у кривичном предмету К.П. бр. 5/03 по оптужници Окружног јавног тужилаштва – Специјалног тужиоца КТ.С. бр. 2/03 од 21.8.2003. године, која је прецизирана усмено на главним претресима дана 23.3.2007. и 23.4.2007. године.

Веће је у истом саставу.

Главни претрес је у наставку јаван.

Констатујем се да су на главни претрес приступили:

заменик Специјалног тужиоца Јован Пријић, пуномоћници породице оштећеног Председника Владе Републике Србије Др Зорана Ђинђића, адвокати Рајко Даниловић и адвокати Катарина Косић и Нино Дошен-Мајкић, по заменичком пуномоћју адвоката Срђе Поповића, пуномоћник оштећених Милана Веруовића, адвокат Божо Прелевић, нико, уредно обавештен о дану и часу наставку главног претреса.

Окривљени Милорад Улемек, лично са браниоцем адвокатом Слободананом Миливојевићем, окривљени Звездан Јовановић, лично са браниоцем адвокатом Ненадом Вукасовићем, окривљени Александар Симовић, лично са браниоцима адвокатима Миодрагом Рашићем и Желимиром Чабрилом, који бране и окривљеног Милоша Симовића коме се суди у одсуству, бранилац окривљеног Владимира Милисављевића, адвокат Драгољуб Ђорђевић, Александар Поповић није присутан и ако је уредно обавештен о дану и часу одржавања наставка главног претреса, бранилац окривљеног Нинослава Константиновића, адвокат Александар Зрић по заменичком пуномоћју адвоката Оливере Ђорђевић, бранилац окривљеног Сретка Калинића, адвокат Александар Ђорђевић, бранилац окривљеног Милана Јуришића званог «Јуре», адвокат Александар Зарић, окривљени Душан Крсмановић, лично са браниоцима адвокатима Марком Вукшом, окривљени Саша Пејаковић, лично са браниоцима адвокатима Гораном Петронијевићем и Крстом

Боботом, окривљени Жељко Тојага, лично са истим браниоцима и окривљени Бранислав Безаревић са браниоцем адвокатом Жељком Грбовићем.

Пре наставка изношења завршних речи одбране прочитаћу решење Врховног суда Републике Србије II Су.бр. 190/07 од 27. априла 2007. године. Председник Врховног суда Србије Вида Петровић-Шкоро на основу члана 179 став 2 Законика о кривичном поступку а у вези члана 56 став 1 Судског пословника дана 27. априла 2007. године доноси решење. Одобрава се емитовање завршне речи оптуженог Милорада Улемека пред већем Посебног одељења за организовани криминал Окружног суда у Београду у кривичном предмету К.П.бр. 5/03. Емитовање завршне речи оптуженог Милорада Улемека одобрава се уз ограничење да емитовање може започети сваког дана након завршетка радног дана, пред већем Посебног одељења Окружног суда у Београду не директно, док је давање завршних речи у току. О начину спровођења датог одобрења стараће се председник судског већа.

Председник већа: Према томе за медије да знају да у наставку главног претреса и нашу режију, оно што се снима може бити емитовано без икаквих ограничења. Молим браниоце окривљеног Саше Пејаковића, адвоката Петронијевића и Бобота по њиховом редоследу да започну са изношењем завршних речи. Изволите.

Адв. Крсто Бобот: Један од бранилаца оптужених Пејаковић Саше и Жељка Тојаге. Колега Петронијевић и ја ћемо дати заједничку завршну реч у односу на обојицу оптужених, ако је то у складу са распоредом рада.

Председник већа: Можете. У реду.

Адв. Крсто Бобот: Захваљујем. Поштовано веће, тужиоче, колеге пуномоћници и браниоци. У својој завршној речи осврнућу се на нека чињенична и правна питања везана за оптужбу Специјалнг тужиоца у односу на окривљене Пејаковић Сашу и Тојага Жељка које браним. Што се тиче оптуженог Пејаковић Саше, заменик Специјалног тужиоца је у односу на њега одустао од кривичног гоњења за сва она кривична дела за која је био оптужен првобитном оптужницом и у том смислу одбрана Пејаковић Саше је доживела одређену сатисфакцију, с обзиром да смо од самог почетка тврдили и тврдимо и сада да оптужени Пејаковић Саша нема никакве веза са убиством представника највиших државних органа, са кривичним делом тероризма, злочиначког удруживања, те да не постоји његова кривична одговорност и с о бзиром да је он сада измењеном оптужницом се оптужује за кривично дело помоћ учиниоцу

после извршеног кривичног дела. Ја се ту нећу много задржавати јер то у договору препуштам колеги Петронијевићу. Што се тиче оптуженог Жељка Тојаге сматрамо да током овог кривичног поступка није утврђено да је оптужени Тојага Жељко извршио кривична дела за која се терети. Након измењене оптужнице Тојага Жељку ставља се на терет извршење кривичног дела убиство представника највиших државних органа у стицају са кривичним делом тероризма у покушају. Да подсетим и у односу на њега Специјални тужилац, како сам ја схватио измену оптужнице одустао је у односу на догађај код Бубањ потока и у односу на његово учешће у самом атентату на покојног Премијера. Што се тиче актуелне оптужбе против окривљеног Жељка Тојаге можемо да кажемо следеће: Окривљени Тојага је током читаве своје одбране био доследан, непротивречан, тврдећи читаво време и сада да није учествовао у критичном догађају и да са покушајем убиства Председника Владе код Хале «Лимес» нема никакве везе. Од самог почетка окривљени Тојага је још приликом лишења слободе у полицији дао такву одбрану и тражио је да се суочи са тада осумњиченим Крсмановић Душаном. То му није омогућено, касније смо сазнали из речи сада покојног заменика Специјалног тужиоца, колеге Радовановића да то суочење није могло бити обављено из разлога што Крсмановић Душан није био физички у стању да присуствује суочењу, због повреда које је задобио приликом тортуре, приликом лишења слободе. Окривљени Тојага Жељко тражио је да иде на полиграф за време лишења слободе у полицији, то му је омогућено и на полиграфу је како се то каже, прошао. Своју одбрану није мењао а ни један материјални доказ не повезује оптуженог Тојагу са кривичним делима која су му стављена на терет. У том чувеном стану десеци, у коме се он наводно налазио према речима учесника овог поступка, који га терете, није пронађен ни један материјални траг везан за оптуженог Тојага Жељка, ни један отисак, ни један материјал подобан за ДНК анализу, нити један материјал који је прошао ДНК анализу. Значи ни један материјални доказ не везује оптуженог Тојагу са кривичним делима за које се оптужује. Оптужени Тојага је у својој одбрани навео, да се он у време када се одиграо догађај код Хале «Лимес» налазио са својом јединицом на обуци на Копаонику. Сада ћу анализирати који су то рекао бих такозвани докази који терете окривљеног Тојага Жељка. То је пре свега изјава осумњиченог тада Звездана Јовановића, коју је дао у преткривичном поступку, пред органима полиције. У погледу услова давања те изјаве и начина на који је та изјава сачињена, изјаснио се колега Вукасовић и у том делу ја се не бих понављао и не бих замарао судско веће а на саму садржину те изјаве везану за Тојага Жељка, вратићу се мало касније у својој завршној речи. Следећи учесник кривичног поступка који оптужује Тојага Жељка је оптужени Крсмановић Душан. Он је повезао оптуженог Тојага Жељка са догађајем код Хале «Лимес» у својој одбрани коју је дао у

преткривичном поступку, у полицији у својству осумњиченог и у фази истраге пред истражним судијом. Оно што прво упада у очи, то је да је дајући своју одбрану у преткривичном поступку, у полицији, сада оптужени Крсмановић Душан наводио да је ту био присутан извесни зољаш. Значи он у полицији не именује оптуженог Тојага Жељка. Он не зна ко је Тојага Жељко. Враћам се на оно што сам мало пре навео. У полицији Тојага Жељко тражи суочење са Крсмановићем и то му се не омогућује. На волшебан начин, дајући касније изјаву код истражног судије он се присећа да то није зољаш, него да је то наводно оптужени Тојага Жељко. На који начин је дошло до ове драстичне измене у његовој одбрани, моћи ћемо да закључимо након још извесних чињеница које ћемо изнети а које су познате судском већу. Наиме, неспорна је чињеница да је Крсмановић Душан за време лишења слободе прошао физичку и психичку тортуру од стране органа преткривичног поступка, да будем конкретан од стране полиције. Он је са несумњивим повредама примљен у притвор Окружног затвора у Београду и то је констатовано у медицинској документацији. Значи то је неспорна чињеница. Над њим је вршена физичка најбруталнија тортура. Чак таква тортура да по речима бившег поступајућег заменика Специјалног тужиоца, он није био у стању да се суочи са оптуженим Тојага Жељком. Ако погледамо структуру тог исказа оптуженог Крсмановића који је дат у истрази, пред истражним судијом и ако ту структуру, тог записника и тог исказа упоредимо са структуром исказа који су дали актуелни сведоци сарадници, а тада док су још имали својство окривљеног у кривичном поступку. Ти су списи издвојени по закону, али то је потпуно иста структура текста. Потпуно је јасно да је Крсмановић Душан дајући исказ пред истражним судијом који сада егзистира као доказ, квалификовао себе за статус сведока сарадника. Због чега се то није догодило у каснијој фази кривичног поступка можемо само да нагађамо, али ако се није догодило то, догодило се нешто друго. Након тога Крсмановић Душан се на главном претресу брани ћутањем. Самим тим читају се његове изјаве које је дао у полицији и пред истражним судијом и оне су формално правно валидне као докази. Самим тим, с обзиром да се брани ћутањем одбрана оптуженог Тојага Жељка не може да му постави питање. Није могла да му постави питања ни у фази саслушања пред истражним судијом, у полицији још мање. Не може да се изврши његово суочење са оптуженим Тојагом. С друге стране, за Специјалног тужиоца те изјаве које је Крсмановић Душан дао у полицији и пред истражним судијом су толико драгоцене и толико му је стало до тих изјава да мора да уследи одређена награда, а та награда је наговештена у завршној речи Специјалног тужиоца када је предложио за њега најблажу могућу казну. Шта из свега овога можемо да закључимо о валидности и доказној вредности такве одбране коју је Крсмановић Душан дао под физичком

тортуром и у условима које сам описао. Што се тиче његовог психичког стања, његовог менталног склопа, његовог страха, његовог виђења стварности, ту је елаборацију дивну дао јуче колега Делибашић. Ја то као бранилац оптуженог Тојага Жељка могу да прихватим, али ако је тај, такав полуписмен, испод просечно интелигентан Крсмановић Душан, како га је назвао његов бранилац својевремено био у дилеми да ли наводно треба да учествује у атентату на Премијера и да ли је то некакав државни интерес наводно или није, ако је о томе имао дилему, каква је гаранција судском већу да он није под истим моралним и другим дилемама у истом таквом својству, са истим таквим интелектуалним квалитетима дао исказ и у полицији и пред истражним судијом. Да ли му је можда тада неко рекао да је можда државни интерес да он да такав исказ и каква је вредност исказа окривљеног са таквим интелектуалним и психичким својствима, то остављамо суду на оцену. Следећи, да назовемо доказ, који терети оптуженог Тојага Жељка је исказ сведока сарадника Дејана Миленковића «Багзија». У погледу добијања статуса сведока сарадника, у погледу карактера тог института ће се изјаснити у завршној речи по нашем договору колега Петронијевић. Ја ту не бих вас дуго задржавао. Подсетићу само да је он тај статус добио из другог покушаја. Подсетићу само да је Дејан Миленковић «Багзи» неспорно лице криминалне прошлости. То је лице које је било блиско са сведоком сарадником Љубишом Бухом «Чуметом», блиско са покојним Спасојевић Душаном. То је лице које је према оптужници Специјалног тужиоца учествовало у догађају код Хале «Лимес», наводно управљајући камионом којим је требао да се заустави колона којом се кретао покојни Премијер према аеродрому. Значи такав човек, добија статус сведока сарадника и таквом сведоку сараднику Специјални тужилац апсолутно верује. Поставимо питање кредибилитета тог сведока сарадника. Поставимо питање које је логично из живота, да ли се може заснивати пресуда без материјалних доказа, на исказу човека који је био оптужен да је учествовао у покушају убиства Премијера Владе. Поставимо питање да ли тај човек има најживотнији, најјачи могући интерес да каже све што се од њега тражи, да испуни сваки захтев Специјалног тужиоца да би купио своју слободу и каква је вредност таквог исказа. Мало касније вратићу се и на неке делове садржине саме те изјаве наведеног сведока сарадника. То су дакле побројано таковазни докази који терете оптуженог Тојага Жељка. Сада бих кренуо у мало детаљнију анализу тих исказа. Колега пуномоћник Срђа Поповић у својој завршној речи спомињао је проблем колизионих доказа такозваних. Значи доказа који се предлажу ради провере веродостојности исказа других сведока, доказа материјалних којима се такође предлаже испитивање веродостојности одређених исказа. У погледу тих колизионих доказа, одбрана Тојага Жељка је предлагала да се изврши суочење између сведока сарадника Дејана Миленковића

«Багзија» и најпре сведока који су заједно са Тојага Жељком били на Копачици од 11. до 21. фебруара 2003. године. Такође одбрана оптуженог Тојага Жељка заједно са пуномоћником оштећеног Милана Веруовића, адвокатом Божом Прелевићем, заједнички је предложила да се исказ сведока Дејана Миленковића «Багзија» провери тако што ће он бити суочен са телохранитељима покојног Премијера који су били у колони када се Премијер кретао ка аеродрому у вези догађаја код Хале «Лимес». Ради илустрације навешћу делове исказа који су у потпуној контрадикторности. Дејан Миленковић «Багзи» о том догађају каже следеће: Видео сам велику прашину иза мене како су кола, пошто су кола ишла много брзо ја сам погледао у ретровизор и верујте ми да сам се уплашио и онда сам скренуо мало, померио свој камиончић у десно, према десној траци тако да је та колона могла мене да обиђе са леве стране. Значи ту се ништа није десило јер сам се ја уплашио, тачније код Хале «Лимес» због тога што сам видео у ретровизору да би ме та колона ударила, ја сам баш успорио, ја сам се баш успорио много возило. То је дословце транскрипт. Шта кажу сведоци телохранитељи покојног Премијера који су учествовали у истом догађају. Сведок Милан Веруовић и оштећени: Када смо прошли Сава центар, негде иза пратећих аута, негде у правцу, извињавам се, у правцу хале новобеоградске «Лимес» угледао сам један камиончић да га назовем, који се налазио у тренутку када сам га ја видео ни у жутој ни у средњој траци. Значи између жуте и средње траке. Имао сам утисак да хоће да се заустави. Ми смо већ прилазили том возилу. У тренутку када смо на неких не могу тачно да оценим колико метара, али у тренутку када смо прилазили том возилу камион је нагло скренуо из те кажем жуте траке у крајњу леву траку у којој смо се ми налазили. Нагло је скренуо према нама и само захваљујући возачу који је рефлексно одреаговао у том тренутку ми смо успели да избегнемо сигуран судар са тим камионом. Возач је нагло прикочио а затим десном страном обишао камион и за нама је то урадило исто тако и С возило. На исти начин догађај да не бих замарао описује и телохранитељ – возач Александар Бјелић и Срђан Дробњак, Бобан Пурић и Јаношевић Љубиша. У својој завршној речи оштећени Милан Веруовић је изнео један његов осећај да су искази телохранитеља покојног Премијера стално били под некаквом сумњом и стално по његовом утицају, по његовом утиску нису завредели пажњу коју су требали да завреде. Специјални тужилац је објашњавајући догађај, доживљај догађаја код улаза у зграду Владе телохранитеља објаснио да су они били под стресом, па због тога можда нису разазнали да ли је било два хица или три хица и тако. Ја постављам питање да ли су ти телохранитељи покојног Премијера толико били под стресом да не могу да не репродукују са које стране су обишли камион којим је управљао сведок сарадник Дејан Миленковић «Багзи». Он тврди да га је колона обишла са леве стране, да се он померио у десно да им отвори пролаз а

сви телохранитељи тврде да је захваљујући реакцији возача он успео да закочи и да камион обиђе са десне стране. То су драматичне разлике у исказима. Због тога је одбрана Тојага Жељка предлагала да се изврши суочење између сведока сарадника Дејана Миленковића «Багзија» и телохранитеља покојног Премијера који су учествовали у том догађају. То је одбијено са образложењем да ће сви ти искази бити цењени. Ја то као бранилац могу да прихватим, али онда постављам питање заиста каква је валидност исказа тог сведока сарадника Дејана Миленковића «Багзија» и да ли је могуће да сви телохранитељи покојног Премијера догађај виде другачије а да се опет само њему слепо верује. Затим ради провере одбране оптуженог Тојаге, одбрана је предлагала суочавање сведока који су са оптуженим Тојагом боравили на Копаонику и сведока сарадника Дејана Миленковића «Багзија» и то је такође одбијено. Ја нећу замарати судско веће сада цитирајући те исказе, али ћу навести сведоке који су несумњиво потврдили да су у периоду од 11. до 21. фебруара боравили са оптуженим Тојага Жељком као припадници Јединице за специјалне операције, на обуци, на Копаонику, да су га виђали свакодневно, неки од њих спавали са њим у соби, да су се виђали на скијашкој стази, увече у ресторанима и кафићима, да су се виђали ујутру. То су сведоци, да подсетим Славиша Станојевић, Милан Николић, Ђорђе Иванић, Жељко Игњатовић, Слободан Ергарац, Предраг Јованкић, Небојша Миловановић, Предраг Нинић, Никола Шепа, Стева Вукша, Веселин Лечић, Игор Миливојевић и Далибор Марјановић. То јесу били припадници Јединице за специјалне операције, али сви они су и дан данас актуелни припадници полиције. Неки од њих и Жандармерије као елитне јединице полиције. Само подсећања ради, морам да истакнем да су ти људи, дакле у време најгорег полицијског терора, у време акције «Сабља», након расформирања Јединице за специјалне операције прошли све безбедностне провере и остали у служби и многи од њих службују у Жандармерији као елитној јединици и они долазе на суд и сведоче под кривичном одговорношћу за лажно сведочење да су видели Тојага Жељка 21. фебруара ујутру на Копаонику. То нису некакви сведоци са улице, нису неки сведоци из огласа, нису неки измишљени сведоци, то нису сведоци криминалне прошлости, то нису сведоци који својим исказима купују било шта а најмање своју слободу. Па питам судско веће, коме ћемо веровати, тим сведоцима или опет Дејану Миленковићу «Багзију». Па и сам његов надимак баш одзвања криминално, морам да кажем. Човеку неспорне криминалне прошлости. Човеку који својим исказом купује своју слободу. Коме ћемо веровати. То су били колизионни докази коју је предлагала одбрана у погледу сведока. Такође одбрана Жељка Тојаге предложила је да се изврши вештачење од стране балистичара, стручњака за оружје «Зољу» или неког цивилног вештака, ако такав не постоји да се онда узме неко стручно лице из војске или Војске Србије

или некакве стране армије, није уопште важно. Предлагали смо да се изврши вештачење тврдећи да код Хале «Лимес» онако како је описао Дејан Миленковић «Багзи» и онако како нагађа Крсмановић Душан и онако како је наводно рекао у својој изјави Звездан Јовановић, на тај начин не може да се изврши успешно гађање из тог оружја. Због раздаљине, због угла, због кретања колоне, да је то са стручног становишта, балистичког у погледу оружја «Зоља» потпуно технички немогуће. Тај предлог одбране је одбијен. Затим је одбрана Жељка Тојаге предложила следеће, у односу на тај фамозни стан 10, где су пронађене две фантомке, што смо видели увидом у фотодокументацију са крим. техничким прегледом лица места, с обзиром да у том стану не постоји ниједан траг Тојага Жељка, а он је по изјавама ових учесника које сам цитирао и навео био у том стану у више наврата. Значи с обзиром да нема ниједног његовог трага, ми смо предложили да се изврши преглед тих фантомки ради евентуалног узимања материјала подобног за ДНК анализу, да би се опет проверила веродостојност одбране оптуженог Тојага Жељка и да би се проверила веродостојност исказа учесника у кривичном поступку који га терете. То је опет од стране судског већа одбијено. Ако судско веће не верује исказу сведока сарадника Дејана Миленковића Багзија, онда могу да разумем зашто је одбило ове доказне предлоге одбране. Ако му верује и ако ће на његовом исказу заснивати судску одлуку, онда не знам како ће образложити одбијање ових доказних предлога одбране. И то није све што се тиче материјалних доказа. Постоји и књига боравка гостију на Копаонику, коју је прибавио пуномоћник оштећеног адвокат Срђа Поповић, вероватно да би неку своју тезу потврдио. Ми као одбрана оптуженог Тојага Жељка потпуно прихватамо тај доказ. У том писменом доказу управо стоји оно што ми цело време причамо. Тојага Жељко је био на Копаонику. Он је заведен по листи припадника ЈСО-а који су били на Копаонику. Чак по изјави рецепционара био је задужен за контакт и комуникацију са рецепцијом. Постоји и доказ да му је било плаћено за боравак на обуци на Копаонику. То је још један писмени доказ у прилог одбране оптуженог Тојага Жељка. Чини ми се још један доказ који указује да се не може веровати Дејану Миленковићу Багзију. Након овакве делимичне анализе исказа учесника у поступку и доказа везаних за одбрану Тојага Жељка сматрам да је заиста потпуно јасно да не постоје докази за кривичну одговорност Тојага Жељка. Не постоји основ да га судско веће како се то каже без сваке разумне сумње огласи кривим, поготово имајући у виду шта је све његова одбрана предлагала ради провере његове одбране коју је дао пред судом. Ако би смо и поред свега овога на неки чудесан начин ипак прихватили да су ти искази наведених учесника на неки начин тачни, онда се опет поставља следеће питање, шта ми из тих исказа у односу на Тојага Жељка можемо да видимо. Што се тиче оптуженог Крсмановића, он наводно присуствује

некаквим договорима, састанцима у стану 10, добија конкретан задатак да обавести о наиласку колоне Премијера, и он од прилике каже ко би требао где да се налази по томе шта је он запамтио. Значи он се не налази на месту одакле по оптужници Специјалног тужиоца треба да стоје стрелци зољама и оптужени који су наводно требали да пруже подршку из аутоматског оружја. Дејан Миленковић Багзи такође на исти начин интерпретира читав догађај. Значи он исто не зна где се ко наводно налазио. Он има неку неодређену представу где би ко требао да буде. Једини ко је по оптужници био на том месту је оптужени Звездан Јовановић. У свом фамозном исказу који је од самог почетка суд третирао као крунски доказ у овом поступку, а опет не бих се понављао под којим условима и како је дат, у односу на догађај код Лимеса Звездан Јовановић каже следеће: «Неко јавља Куму Луковићу телефоном. Долазимо на место пуцања. Ја видим саобраћајну гужву. То би био масакр. Гледам колона Ђинђића пролази. Чује се шкрипа, Багзијев камион стаје» и тако даље, «ми одлазимо». Значи из свих тих инвалидних доказа ако би смо их узели као тачне, шта можемо да закључимо. Да двојица учесника само из приче знају ко би где требао да буде, а оптужени Звездан Јовановић значи каже да они долазе и виде саобраћајну гужву и каже то би био масакр. Ту се постављају два питања, кључна правна питања. Да ли је уопште предузета радња извршења овог догађаја, под један. И под два, да ли је овде у питању добровољни одустанак. У том истом исказу, наводном његовом исказу који је сачињаван како је сачињаван, оптужени Јовановић Звездан каже: «Ја се нисам сложио са таквим начином због могућих жртава и разговарао сам са Легијом па смо се договорили идемо снајпером један на један» и тако даље. Не бих даље цитирао. Шта значи стога можемо да закључимо је ли било пуцања или није било пуцања. Није било пуцања. Да ли је уопште било озбиљне припреме да се то уради. И где је сада ту кривична одговорност Тојага Жељка. И да ли су ове радње које наводи Звездан Јовановић и ови други учесници да ли је то покушај или су то можда припремне радње. Формално правно гледано понављам, чак и ако би се прихватили сви ови инвалидни докази опет ни из њих не произилази да је предузета радња извршења тог кривичног дела. Значи радња извршења кривичног дела убиство представника највиших државних органа, то је радња лишења живота. Једина активна радња која је ту предузета је радња сведока сарадника који је камионом наводно покушао да препречи колону. А чак и да се то узме као тачно, договор је био наводни да сведок сарадник Дејан Миленковић Багзи заустави колону путем камиона, а да онда наступи радња извршења лишења живота, пуцање из зоља. Што значи да смо ту на терену припремних радњи. Цитирао бих једну одлуку Врховног суда, којом се управо покушава разрешити то спорно питање и та нека граница правно теоретске између покушаја и припремних радњи. Каже се на пример

позивањем потенцијалне жртве да дође на одређено место на којем би била лишена живота, стварају се услови за непосредно извршење кривичног дела убиства. Међутим, тиме још није започета радња извршења лишења живота тог лица, тако да се не ради о покушају убиства. То би биле анализе правне квалификације из оптужнице. Опет уз оgradu значи ако би смо и неким чудом те такозване доказе против оптуженог Тојага Жељка прихватили као тачне. У погледу правне квалификације из оптужнице, још бих рекао да је по мени неспорно да између кривичног дела тероризма и убиства представника највиших државних органа не може да постоји стицај. Ту се апсолутно ради о привидном стицају на основу супсидијаритета, а то се може видети простом анализом обележја једног и другог кривичног дела. То је, чак је и намера потпуно идентично описана у бићу кривичног дела. Такође у погледу правне квалификације поставља се питање примене закона након промене Кривичног законика, а посебан проблем у погледу правне квалификације чак и уколико би понављам судско веће прихватило све ове инвалидне доказе против оптуженог Тојага Жељка, је тај што не постоји ниједан доказ о умишљају оптуженог Тојаге за угрожавање уставног уређења и безбедности. Сада СРЈ или СЦГ или Србије то сада све зависи у којој фази се налази распад ове државе, па у том смислу и одређене промене кривичног законодавства. Али у погледу умишљаја апсолутно је спорно, а неспорно је у теорији да свако одговара у границама свога умишљаја. Али о томе ће такође у складу са нашим договором детаљније говорити колега Петронијевић. Ја не бих даље задржавао пажњу већа и одузимао време. Мислим да из свега изнетог апсолутно произилази да није доказано да је оптужени Тојага Жељко извршио кривично дело које му се ставља на терет. Значи оптужница је и чињенично и правно неутемељена. Из тог разлога мој предлог је алтернативан. Први предлог је да судско веће у току већања и гласања закључи да су ови колизиони докази које је одбрана оптуженог Тојаге предлагала такве важности да захтевају поновно отварање главног претреса. Уколико судско веће закључи да је непотребно извођење било каквих других доказа, онда је једина могућа, логична, законита и праведна одлука у односу на оптуженог Тојага Жељка ослобађајућа пресуда. Из тог разлога онда предлажем да суд оптуженог Тојага Жељка ослободи од оптужбе и да му наравно укине притвор. Хвала.

Председник већа: Хвала. Има право на реч други бранилац оптуженог Саше Пејаковића и Жељка Тојаге адвокат Горан Петронијевић. Изволите.

Адв. Горан Петронијевић: Уважено судско веће, господине тужиоче, даме и господо пуномоћници, поштоване колеге, ево смо на крају једног великог процеса, једног великог кривичног поступка,

великом у сваком случају, по значају и по дужини трајања. На крају смо, а нисам убеђен да је временски то требало да се управо догоди сада. Лично мислим да уколико је суд, уколико је тужилаштво и уколико смо ми, а и српска јавност и међународна јавност имали довољно стрпљења да ове 4 године утврђујемо и покушамо да утврдимо неку материјалну истину и чињенице које би ушле као основ доношења ваше судске одлуке, мислим да је судско веће одбијањем свих, готово свих предлога одбране показало једно нестрпљење које није било њему до сада својствено. Лично сматрам да би прихватањем више предлога, између осталих и један од тих предлога је овај који је уважени колега Бобот изнео, који се односи на нашег брањеника Жељка Тојагу, као и других предлога које смо овде чули, а у првом реду реконструкције, као и поновног вештачења, тимског вештачења и тако даље, свакако би били у много већој шанси да чињенично стање које на крају овог процеса буде утврђено и које ћете ви као такво прихватити или не, ценити и на основу њега применити одговарајућу правну норму, буде много тачније. Оно што смо ми учинили у овом поступку као браниоци сматрам да ни на који начин нисмо онемогућавали суд да извођењем доказа и утврђивањем чињеничног стања колико-толико дође до материјалне истине, без обзира на све медијске хајке које су се у току овог поступка сломиле на одбрани. То лично сматрам једном врстом притиска и једном врстом нелегалног онемогућавања бранилаца да обављају свој посао, односно једном врстом нарушавања права на одбрану. Наши брањеници и сви остали окривљени у овом поступку били су изложени невиђеном медијском линчу. Од самог почетка па ево до окончања поступка већ се све знало, од њиховог хапшења, од објављивања фамозне потернице па надаље, читава јавност је знала јер је тако и јавности представљено да се ради о извршиоцима кривичног дела и никако другачије. Да су управо они ти који су на начин како то оптужница тврди извршили ова кривична дела. Видите и сами да до краја поступка у односу на неколико је и сам господин тужилац увидео у односу на неколико окривљених, сам господин тужилац је увидео да не стоје наводи који су и у захтеву за спровођење истраге, и у првој верзији оптужнице њима ставља на терет. А подсећам ти исти окривљени укључујући и нашег брањеника Пејаковића па и Тојагу делимично, од самог почетка су каштиговани за најтежим облицима оптужбе. Оно што хоћу још да нагласим у овом делу сматрам да судско веће ни на који начин томе није допринело, напротив, допринели су поједини медији и поједини учесници у овом поступку. Готово да није било једне недеље, једног месеца да се у неким електронским медијима не појаве свезнајући, мултидисциплинарни експерти и аналитичари за све и свашта, који су пре вас, пре овог суда, пре ове суднице, доносили пресуде. Није то био случај само у овом процесу, али драстично је управо тај негативан пример транспарентности суђења, начела јавности, управо овде нарушена.

Посебно наглашавам и начела невиности односно окривљених. То је оно што сам хтео да ставим као једну замерку и да нагласим да тога није било, сматрамо да би и судско веће под мањим притиском одлучивало и да би и процесне одлуке као и оне материјално правне које очекујемо од вас да ћете их донети сигурно биле квалитетне. Не желим да подсећам на бившег председника већа и члана овог већа, који је из овог поступка изашао, који је тек након одласка на неки начин да кажем проговорио о свим тим притисцима који су на њега били вршени. Лично очекујем од вас као од судског већа, имајући у виду интегритет вас као личности и вас као судија, да ћете се одупрети свим тим притисцима који су и данас присутни и да ћете у овом случају који многи називају суђењем века, најзначајнијим суђењем у историји српског правосуђа и тако даље, донети одлуку која ће бити заснована искључиво на закону. То је оно што зависи од вас. Оно што сам малочас рекао чињенично стање очигледно да је окончањем претреса односно окончањем доказног поступка сада више немогуће утврђивати, неке нове чињенице које сам убеђен да би дале ново светло читавом овом догађају. Дакле, ви сте на чињеничном стању које имате, а оно што дакле то од вас више не зависи, а оно што од вас зависи, то је правилна примена закона. У том смислу прихватам све што су уважене колеге браниоци до сада рекли, а то је оно што се тиче правне квалификације ових кривичних дела која се нашим брањеницима стављају на терет. Посебно се придружујем речи мог колеге Бобота у погледу правне квалификације кривичног дела које се ставља на терет нашем брањенику Жељку Тојаги, као и осталима. Придружујем се посебно правној анализи колеге Рашића и примедбама и темама за размишљање које је дао судском већу на другој страни у погледу правних квалификација ових кривичних дела и ових догађаја. Потпуно се слажем са тим да никако не може стајати убиство представника највиших државних органа из члана по мени члана 310 дакле новог законика, имајући у виду да је блажи закон, надам се да ту веће неће имати дилеме, а лично сматрам да нећемо доћи у ситуацију да одредбе овог законика примењујем. Дакле, нема овог кривичног дела, нема субјективног елемента овог кривичног дела. Ко у намери угрожавања уставног уређења или безбедности Србије и Црне Горе. Ко је то имао намеру. Чак и да се докаже да је све ово било овако како јесте, чија је то јасна намера доказана, да се угрози безбедност уставног уређења односно да се угрози уставно уређење и безбедност ове државе. Да ли је то у било ком случају у току овог поступка макар индицирано, не доказано. Тврдим да апсолутно нема о томе доказа. На жалост ово је један трагичан догађај који је у сваком случају у негативном смислу историјски догађај. Не може се сматрати без обзира што је покојни Премијер господин Зоран Ђинђић у тренутку када је убијен, а ја сам имао обичај да и пред судом кажем стрељан, то ћу касније образложити, да се тај догађај може сматрати убиством представника највиших

државних органа. Ради се о једном гнусном убиству, једном веома немилу догађају, али у њему нема елемената субјективног елемента овог кривичног дела. Дакле, чак и код оних које оптужница терети као основне извршиоце. Сада прелазим на нашег брањеника Пејаковић Сашу за кога је уважени колега тужилац у фази пред закључење доказног поступка одустао од већине кривичних дела за које га је теретио. Да подсетим, оптужени Пејаковић је у претходној фази и у дужем временском периоду био оптужен и по овој другој раздвојеној оптужници. Тужилац је такође и ту одустао. Ми смо и ту тврдили од самог почетка да он нема апсолутно никакве везе са свим овим догађајима, са целим овим догађајем. Да подсетим, Пејаковић Саша је припадник Јединице за специјалне операције до њеног расформирања односно до момента када је она расформирана, у том тренутку он се налазио у притвору. То је човек веома нарушеног здравственог стања, оболео од једне веома ретке и опасне и тешке крвне болести. Ви имате све медицинске податке и документацију у списима. О томе ћу нешто говорити на крају. Дакле, човек који више није могао да буде у неком оперативном саставу свих тимова Јединице за специјалне операције, које је она имала, већ је формирањем тог одељења за заштиту лица и објеката постао члан тог одељења. Управо због своје болести. То је човек који је примајући плату као полицајац био задужен да чува онога који му по наређењу претпостављени буде дат као лице које треба да штити. Не треба подсећати да је међу тим лицима било и високих државних чиновника, високих државних функционера, почев од господина Чедомира Јовановића, затим у то време и команданта Јединице за специјалне операције овде оптуженог Улемека, затим одлазак његов фамозни који је једини његов грех, а сада ћемо видети зашто је то његов и зашто се то њему ставља у грех, одлазак да буде један од ружно је рећи, не телохранитеља, него од лица које обезбеђују објекте у првом реду, а и самог Душана Спасојевића. Дакле, Пејаковић то није отишао својом вољом. Није он тај који је желео да оде баш тамо у ту фамозну Шилерову улицу. Овде смо у току поступка утврдили на који начин је отишао. Ко је све то од саме Јединице па до врха државе знао да он иде тамо. Сетите се само оне реченице коју је господин Чедомир Јовановић изговорио по одбрани окривљених, «ићи ћеш тамо и чуваћеш га као што си мене чувао». Пејаковић долази у ту средину у коју долази. Он је професионалац. Он има одређене задатке и те задатке испуњава. За те задатке добија плату. И у току поступка, а и одлуком тужиоца смо видели да он из те позиције у којој се налазио није постао члан никаквог криминалног клана. Није имао могућности да зна за било какво кривично дело које се тамо догађало. Чули сте од свих сведока, па чак и од сведока сарадника о којима ћу опет касније говорити, да сам Спасојевић и људи који су најближи њему нису под знацима навода како су они изјавили имали поверења у Пејаковића. Дакле и они га сматрају

полицајцем. Он је и њима тамо нужно зло. Значи један елеменат безбедности, али све што се ради и ако се ради нешто ван закона то Пејаковић не сме да зна. Чули сте и од Миленковића и од пок. Вукојевића и тако даље, да када би се Пејаковић појавио у одређеној просторији где се нешто прича, говори, договара или било шта, прекидао се разговор. Ја вас питам на који начин би то Пејаковић уопште могао да зна и да претпоставља да пок. Душан Спасојевић код кога редовно долазе високи државни функционери, представници разних власти како је то неко јуче или прекјуче овде рекао, на који начин би он то требао да зна да се ради о било каквом криминалном удружењу и тако даље и тако даље. Посебно у односу на овај догађај, атентат на Премијера, јер се њему ставља на терет помоћ, кривично дело помоћ извршиоцу након извршеног кривичног дела управо у односу на тај догађај и у односу на конкретна лица, оптужени Јовановић, оптужени Улемек и пок. Спасојевић. Дакле, како је и на који начин оптужени Пејаковић могао да зна да се било шта припрема. Никако. Видео је неко мување које је било уобичајено у понашању Спасојевића то је он овде и објаснио, неке његове телефонске разговоре, што је он често радио, такође је и то објаснио, и само тужилаштво је ту чињеницу прихватило као такву. Сада прелазимо на онај део чињеничног стања и временски опредељење које се оптужницом сада овако уређеном након одустанка за она остала кривична дела оптуженом Пејаковићу ставља на терет, а то је период од 12. марта па надаље. Пејаковић није имао разлога никаквог да пред већем поготово пред већем, а то је посебно објаснио, у свом исказу таји било какво чињенично стање. Све оно што је фактички он учинио под знацима навода, све оно што је он физички могао да уради и урадио, али он је то нама овде испричао. Са ким се виђао, где је био, кога је возио, када је био у Прогару, како је возио ову двојицу Луковића и Спасојевића укључујући и Багзија у једном тренутку, затим капарисање оне куће и тако даље и тако даље. Сада, те радње саме за себе би могле да буду извршење овог кривичног дела односно имала би обележја овог кривичног дела које је тужилац уређеном оптужницом ставио на терет нашем брањенику, али не постоји опет једна ствар и основна ствар, битни елеменат дела, субјективни елеменат дела код нашег брањеника Пејаковић Саше. Шта је неопходно? Неопходно је да учинилац овог кривичног дела у тренутку када обавља неке радње које имају објективне елементе овог кривичног дела има свест о томе да те особе или ти предмети са којима одређени извршиоци имају неке везе, представљају управо извршиоце кривичног дела. Ви се сви овде добро сећате његове изјаве у којој он каже ја видим на телевизији, видим и моју слику и моју потерницу, видим и потерница Спасојевића, руши се кућа тамо и тако даље. Од првог тренутка од одласка те вечери у стан па надаље, Спасојевић тврди да им то намештају. Он је у дилеми. Он не зна да ли је то тако. У више наврата су се догађале одређене чињенице,

одређене ствари које су на неки начин упућивале на то да Спасојевић њему говори истину. И шта би то требало да буде да Пејаковић поверује у оно што види на телевизији и у ономе што Спасојевић говори. Дакле ниједног тренутка од почетка па до његовог одласка када их је одвезао у Жарково како је објаснио, потом отишао у Јединицу и отишао у УБПОК по позиву, Пејаковић није имао јасну и чисту свест да су ови људи, ако су уопште, ако су уопште учествовали у било каквом кривичном делу, а поготово у атентату. То је оно што бих прво указао као недостатак тог субјективног елемента. Он мора имати свест да помаже извршиоцима управо тог кривичног дела, јер је овде квалификација чак и за то кривично дело из члана 333 најтеже. Прво да су извршиоци кривичног дела, а друго да су извршиоци управо тог кривичног дела. Нећете ми замерити ја ћу прочитати и због самих оптужених, због јавности само први члан, први став члана 333 Кривичног законика који гласи: дакле, то је то кривично дело помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела, «Ко крије учиниоца кривичног дела, или му прикривањем средстава којима је дело учињено, трагове или на други начин помаже да не буде откривен», молим вас, ако су под сумњом Спасојевић и Луковић, евентуално Миленковић и тако даље, за извршење неког кривичног дела, у овом случају атентата. Ако је телевизија објавила потернице, ако се у свим медијима и електронским и писаним говори о томе да су они ти који су то урадили, што сам малочас говорио, па они нису непознати, њих не треба откривати. Они су органима гоњења познати. Једино је Пејаковић ту у дилеми. И то је она дилема у погледу овог субјективног елемента који сам малочас образлагао. У том случају по мишљењу овог дела одбране никако не би могло да стоји то кривично дело у обележју, већ евентуално неко друго као што је непријављивање кривичног дела или слично. Опет кажем под условом, опет под условом да се утврди било који доказ да је код њега постојао тај субјективни елемент. Што се тиче описа радње извршења кривичног дела објективног описа радње извршења кривичног дела које је овом уређеном оптужницом нашем брањенику стављено на терет, ту смо видели да је он каже обављао курирске неке дужности, па не знам за Спасојевића, Луковића и Дејана Миленковића у Прогару где су се они скривали новцем од 5.000 евра које му је дао Спасојевић и тако даље, капарисао једну кућу у Прогару и тако даље. Сви ти кажем елементи објективно могу бити под условом да код Пејаковића у том тренутку постоји свест да су они управо извршиоци управо тог кривичног дела. Не заборавите он је полицајац, био је на дужности. Он чува те људе. Све до момента док га онај који га је послао на дужност не опозове. Његов одлазак у Кулу и овај план АБЦ – 1, 2, 3 и тако даље, ви сте чули то и у његовом објашњењу. Нити он зна о чему се ради, а лично је сматрао да је то једна врста блефа који Спасојевић примењује у ситуацијама када се тако нешто слично догађа. Ни у једном тренутку, нити у оптужници, ни у току поступка нису

дефинисани ти циљеви. Шта је план А, шта је Б, шта је Ц, шта је 1, шта је 2, шта је 3. Па ваљда би неко те планове могао да нам образложи. Помиње се не знам некакво минирање трафо станице, не знам заузимање аеродрома и тако даље, мени то апсолутно нема никакве логичне везе са читавим овим догађајем. Шта би се постигло минирањем трафо станице. Ми смо 1999. године имали бомбардоване све трафо станице око Београда. Шта би се постигло? Ко би се то заштитио од нечега? Шта би се постигло заузимањем аеродрома и ко би то заузео аеродром? И који аеродром, цивилни, војни, Сурчин и тако даље и тако даље. Да ли има нешто друго иза тог у наставку тог плана, да би то био план. И у крајњем случају шта је циљ тог плана. Ничега овога нема. Стога лично сматрамо да нема ни овог кривичног дела у односу на оптуженог Пејаковића. Кажем уколико чак и судско веће нађе неки елеменат субјективни елеменат његовог кривичног дела никако се не може радити о овом кривичном делу, већ о једном блажем кривичном делу, а то би судско веће могло и само да учини. Оно што бих још рекао у вези овог односа између кривичних дела из члана 310 и кривичног дела убиства највишег представника државних органа и кривичног дела тероризма које је тужилац у оптужници ставио као два кривична дела у стицају. Колега Бобот је у праву потпуно, потпуно се слажем са тим, слажем се са свим осталим колегама који су то анализирали, а само бих кратко подсетио да је господин тужилац у својој завршној речи као потврду тероризма, као чина, објективних радњи извршења тог кривичног дела субјективне су исте као и код кривичног дела убиство највишег представника државних органа, што их чини неспојивим у овој врсти стицаја како то тужилац тражи оптужницом, дакле тај објективни елеменат експлозије и тако даље, тужилац је навео пример из оног раздвојеног предмета. Фамозну експлозију односно уништење овог предузећа «Дифенс» или «Дифенс роуд», већ не знам како се у том тренутку звало. Не само да се то налази у другом кривичном предмету, не само да је обухваћено другом оптужницом, него и то кривично дело има сасвим друга обележја, а не тероризам. То кривично дело евентуално може да има обележја диверзије и слично, али не и тероризма. Надаље, што се тиче нашег браћеника Жељка Тојаге, уважени колега Бобот је дао опсежну анализу и трудили смо се да не узимамо пуно времена већу на један веома концизан начин. Мислим да вам је дао комплетно виђење одбране тог читавог проблема. Ја бих још скренуо пажњу само на неколико ствари које можете сматрати допуном овог дела. А то је, ако се иде са претпоставком да је неко хтео да изврши преврат, да би то био елеменат овог кривичног дела, покушај убиства, значи говорим о чињенично, о догађају код хале Лимес, који је материјално правно и чињенично стављен на терет као кривично дело нашем браћенику Жељку Тојаги. Дакле, ако је неко хтео да изврши преврат, поставља се неколико питања. А прво, на који начин то ради. Зашто би ако неко врши преврат

то радио тајно. Треба да постигне одређени циљ, а циљ би наводно требао да се постигне убиством Премијера. Какав то преврат може да се учини у том тренутку убиством једног човека. И ко то треба да изврши преврат и ко то треба да дође на власт. То су све питања која су овде остала без одговора. Постојале су одређене индиције које су сведоци сарадници чини ми се у оном убаченом делу њихове свести, програмском делу свести, под знацима навода, покушали да инсинуирају. Па смо чули од уваженог колеге пуномоћника Срђе Поповића готово на директан начин кога је он прозивао за то, па смо онда чули сведока сарадника кога је он прозивао за то. Да не анализирамо све те инсинуације, погледајте сами је ли има нешто од тога. И да ли је објективно нешто од тога могло да се догоди. И ко је у том тренутку имао интереса да се убије и мотив да се убије тада Премијер Зоран Ђинђић. Да ли је то у питању унутрашњо политички проблем, или евентуално спољно политички проблем. О томе ћу нешто касније. Дакле, када говорим о Лимесу, о том догађају, иако неко врши преврат, иако зна да ће тим актом, тим чином учинити преврат, зашто би то радио тајно. А ми из читавог овог склопа чињеничног стања може се извести закључак да је направљена тајна завера. Ајде завера у фази припреме. Али зашто завера односно реализација да буде тајна. И какав је то преврат ако се не зна ко је учинио преврат. И да ли је то уопште преврат. И да ли таква намера постоји. И да ли је уопште утврђена. Е сада опет кажем, ако је то све тако, и ако се тајно креће у реализацију једне такве ствари, па да ли је могуће да онај ко то организује узме Жељка Тојагу званог Жмиги, најбољег зољаша у свим специјалним јединицама, готово да можемо рећи у Европи, да он учествује у том тајном задатку. Каква би то онда била тајна. Нема ниједног представника тада високих државних органа, нема ниједног вишег чиновника МУП-а, нижег чиновника МУП-а, ниједног припадника било које специјалне јединице, полицијске јединице, који не зна да је Жељко Тојага Жмиги, најбољи зољаш. И он је то овде пред нама рекао, то је исто рекао и пред истражним судијом, то је рекао пред полицијом. Када га је веће питало какав си ти са тим оружјем, он каже најбољи. Он је поносан, он то ради, он је то тренирао и радио и тренирао и тренирао и тренирао. Не због тога да би евентуално био употребљен и злоупотребљен у оваквим ситуацијама, него због онога што је та Јединица прошла у претходном периоду. И ту се не слажем са господином тужиоцем и оценом коју је дао. Чињенично стање, фактичко стање, кретање те Јединице, њен ратни пут бих рекао, је нешто што не може да се доводи у питање. Или ако се доводи онда то мора бити аргументовано. Друга је ствар претпоставка тужиоца о евентуалној злоупотреби једног дела и тако даље. То је оно што ће он доказивати и што покушава да докаже. То су две различите ствари. Дакле, Жељко Тојага спада управо у тај део припадника Јединице који се обучава за

примену и употребу ове врсте наоружања у условима када дође у ситуацију да као припадник Јединице дејствује према непријатељу. А да вас не подсећам да задњих 15-так година је таквих ситуација било итекако. Ако се, опет кажем, неко крене, ако неко крене у тајну реализацију овакве замисли, какву оптужницом покушава да се прикаже догађај код хале Лимес, зашто би узео Жељка Тојагу. Па да је то реализовано, па истог тренутка најмање 10.000 људи би знало да је ако је у питању зоља, то је Жељко Тојага. То је потпуно нелогично. То би исто било када би се за снајперисту не знам узео Стеван Плетикосић или не знам Јасна Шекарић и тако даље. Људи за које сви знају да су најбољи у томе. Овде се ради о једној конструкцији која је вешто потурена да би се дошло до закључка да је овај догађај реалан, да је реално припреман. И то је разлог због чега се Тојага убацује као зољаш. Ви сте видели код Крсмановића, он у првом каже зољаш. А онда се после фамозно присећа ко је тај зољаш. Надаље, Жељко Тојага је толико добар у употреби тог оружја и толико о томе зна, да верујем да нема ниједног теоретичара, експерта, који би могао са њим да буде да стане на црту и да нешто више о томе зна. Према томе, и он сам да је на било који начин ту учествовао, макар и саветодавно, би им рекао људи, ово, то је чиста глупост. Као што је и нама рекао. То је немогуће тако урадити. Ја знам шта је зоља, ја знам шта је гађање зољом, знам шта је нишањење зољом, ја знам шта је циљ, шта је угао, шта је положај и тако даље и тако даље. На жалост, ми смо ускраћени били за овај део који смо сматрали круцијалним. А то је управо једна добра анализа једног стручњака за ову врсту оружја, која би у потпуности сигуран сам, потврдила оно што наш браћеник о том оружју и у овој ситуацији која се описује као некакава ситуација која би требала да се заврши некаквим покушајем убиства, или остаје само на припремним радњама како је колега Бобот објаснио, да је то немогуће. Ја ћу вас подсетити, ја сам дајући предлог за извођење тог доказа навео и један пример који се догодио 6.-ог, знам га напамет, али нисмо тај доказ извели, па тако не могу га ни вама дати, 6.7.1988. године у селу Лођа око 12,00 часова, у предграђу Пећи, нападнута је колона полиције од стране ОВК. Више је страдало припадника те јединице. Један од страдалих Дејан Прелевић полицајац, седео је у возилу које је погођено управо оваквим бацачем. 5 припадника је било у том возилу. Он је седео на задњем седишту у средини. Једино је он страдао. Двојица су повређена, двојица неповређена. То је један од примера који говори и даје нам за право да смо морали овај доказ извести, јер се онда поставља питање какав би то начин гађања био. Ако би да неко треба да буде сигуран када је у питању аутомобил, не говорим о тежим оклопним возилима где има посебну врсту дејства, какав би то требао погодак да буде дакле директан да би се неко усмртио. А онда после опет логично питање, зашто би онда зоља. То су дакле ствари које су остале неразјашњене и за које смо ми као део одбране односно као одбрана Жељка Тојаге сигурни

да би она била у нашу корист односно у корист Жељка Тојаге. Још само две напомене односно једна која се тиче ове фамозне рекао бих не изјаве, Звездана Јовановића, него овог записника за који се тврди да је његова изјава. У потпуности прихватам све што су колеге браниоци рекли, у потпуности прихватам оцену овог на начин на који су то рекли, а ја ћу се осврнути само на један детаљ који се односи на Жељка Тојагу. Звездан Јовановић је припадник те Јединице, Звездан Јовановић је високи официр те Јединице, Звездан Јовановић је у том тренутку заменик команданта те Јединице. Па да ли је могуће да Звездан Јовановић не зна како се зове Жељко Тојага. Да он није Тојагић Жељко, него да је Тојага Жељко. То је немогуће. То је очигледно пермутација онога ко је ово сачињавао. Ни Крсмановић га не зна у оном првом. Он зна зољаша. После се присећа. Како? Очигледно освежено памћење. Толико о овом догађају. Када сам већ код изјаве, код записника, наводно изјаве Звездана Јовановића, указао бих да не бих касније се враћао поново на ово, још на једну озбиљну нелогичност и придружујем се свим оним анализама које су колеге изнеле, поводом увиђаја чињеничног стања материјалних доказа који су наводно пронађени у улици Адмирала Гепрата. Пажљивим читањем овог наводно исказа видећете један опис у коме опет кажем наводно Звездан, објашњава како је, на који начин држао пушку. То је врло индикативно. То свако од озбиљнијих балистичара вештака да је прочитао пажљиво морао би да се запита како, на који начин те чауре могу да заврше на крову. Ми смо овде видели пушку «Хеклер и Кох» ГЗ. Видели смо тај тип пушке односно тврдило се да је то управо та пушка. Нема разлога да у крајњем случају не верујем, која је пронађена и дата истражном судији. Да ли је то пушка из које је пуцано и тако даље, то је друго питање. Он каже следеће, или тако бар стоји да он каже, пушка је извађена, наслоњена је поред мене и не види се ако неко уђе. Потпуно логичан почетак описа тог дела. Ја седам на столицу не могу ме видети. Цев само мало вири. Цев само мало вири. Отвор за избацивање чаура на пушци коју сте видели налази се у вертикалној паралели са оквиром за муницију која се налази у задњој трећини пушке. То се лако може видети голим оком. Видели сте вештаци, вршено је пробно испалење, видели сте на који начин се избацују чауре, на коју даљину се избацују чауре, па вас питам ако је само цев вирила где су те чауре могле да заврше. А сетите се прозора отвореног. Прозор отворен на десно. Дакле у том правцу где пушка треба да избаци чауру. То су стакла. Ако пушка избацује чауре на удаљеност од 10 метара, онда или ће те чауре упасти у просторију, или ће ударити у стакло и бар нека од њих ударити у стакло и оштетити. Јер кинетичка енергија избацивања чауре и те почетне њене брзине да би дошла до 10 метара од 7 до 10 метара колико су вештаци тврдили, је таква да сигурно када би ударила у стакло не би могло да остане цело. И откуд сада те чауре доле. Откуд оне на крову. То апсолутно не може

физички да се изведе. То је апсолутно нелогично. Још једна нелогичност која се тиче тог догађаја и само тог дела увиђаја, код улице Адмирала Гепрата сећате се то смо и на филму видели, а и раније смо то гледали и то је у записнику ушло као примедба и запажање, бар овог дела одбране, да у ноћним сатима се врши претрес крова тршчаног који се скида и нешто тражи. Е сада вас питам следеће, независно од тога што истражни судија није дао такав налог, независно од тога да ли је ко, и по чијем налогу, по наређењу то радио, а што видимо да није у складу са Закоником о кривичном поступку, дакле кажем независно од тога, уколико су чауре пронађене у току дана, шта се даље тражило на крову. А ако се зна да су два пуцња. Па рећи ћу вам. Тражила се трећа чаура. Сви они који су овде изјавили пред вама, дакле они који су били у дворишту, оних 7 људи који су чули 3 пуцња, њихове изјаве су се и тада знале. Шта би то могло да се тражи на том крову ако не трећа чаура. На жалост она није била ту. По ставу овог дела одбране и по чињеничном стању које је по нама утврђено на тај начин, та чаура је могла да се тражи на другим странама. Да ли је то Немањина 9, Бирчанинова и тако даље, углавном потпуно на супротној страни. Прелазим на овај део анализе доказа који су изведени, а који се тичу самог лица места, дакле улаза број 5. Лично сматрам да ни на који начин се не може прихватити верзија коју су вештаци Куњадић и Дуњић овде пред нама демонстрирали. Оно што су они радили не може се назвати никако вештачењем. То је анализа неких доказа. Па онда анализа налаза из Висбадена. Па онда Висбаден анализу њиховог налаза па на крају анализа анализе. То није вештачење. Нити је Висбаден био на лицу места у току реконструкције која је требала да се обави, нити су вештаци били на лицу места. Вештак Куњадић балистичар прича о неким стварима, нити је видео чауре, нити је видео пројектиле, нити је видео пушку. Први пут овде види. То су ствари које су недопустиве. И сада долазимо до оног проблема који ја посебно скрећем судском већу пажњу да сви вештаци имају одређену специјалност. То су углавном у овом случају некакве природне науке, медицина, судска медицина, физика, балистика и тако даље и тако даље. Али вас молим да обратите пажњу јер ви сте судско веће, без обзира што сте по образовању правници, а у праву се највише употребљава логика. Оно што ће контролисати резултате тих и таквих датих налаза, у свим научним дисциплинама, то је логика. Без тога не може. Постоје природни закони, постоје логични закони, постоји логичка контрола свих тих ствари које се могу рећи или урадити. И у овом конкретном случају постоје околности које логика не може да прихвати. Једна од основних прострелне ране код пок. Премијера Ћинђића и прострелна рана код Веруовића, по верзији тужиоца односно оптужнице, по некаквом назови налазу ових вештака, је са истог места испаљен пројектил, из исте пушке испаљен пројектил, истог калибра испаљен пројектил. Теорија вештака која је била

променљива, то вас молим да обратите пажњу, у зависности од одговора и врсте питања које им је постављено у току њиховог испитивања овде, о томе да се не може утврдити калибар оружја из прострела, је само делимично тачно. Чак Куњадић у једном тренутку каже, «Да, може се утврдити калибар уколико пројектил под правим углом погоди кост, а дође до оштећења прострела кости». Па ми код Веруовића имамо управо такву повреду. Погодак, улазна рана је под правим углом. Она је потпуно округлог облика, 6х6. Нема елипсе. Нема нагиба. Ни бочног ни вертикалног. 6х6, излазна 6х8. Дакле, под одређеним углом излази тај пројектил. Сада ајде да упоредимо другу. Улазна рана код пок. Премијера је ни мање ни више него 33х20. А излазна 37х25. Не замерите ако сам погрешно, али мислим да нисам. Сада вас питам, ако са истог места, исти стрелац гађа из истог оружја, истом врстом пројектила, из исте пушке, два циља који се налазе на истој дистанци, приближно истој, метар, два је разлика, на који начин може да настане оштећење улазне и излазне ране која је идентификована на обдукционом записнику код пок. господина Премијера да буде толиких димензија. Ми нисмо тражили да нама вештаци одреде калибар. Ми смо од њих тражили, ја сам то лично покушао, да они елиминишу одређени калибар. А то је могуће. Могуће је и код поготка у мека ткива. То они овде нису желели. Они то нису желели. Из којих разлога, не знам. Да вас подсетим, пројектил којим је наводно погођен Веруовић, односно пок. Премијер, је димензија 7,8 обима 7,8 мм, то је његов пречник најширег дела, и тако се и означава калибар, а дужина тог пројектила је 28,47, води се као 28,5мм. Дакле, највећа дужина тог пројектила испод 3 цм. Па вас питам на који начин тај пројектил треба да уђе у прво место контакта, а то је улазна рана код пок. Премијера у десном надојачном пределу, да би направило оштећење 33х20. Поставите тај пројектил у оној најгорој могућој варијанти, дакле попречно да улази, он не може да остави такво оштећење. Теорије о расцепу ткива, не долазе у обзир. То сваки озбиљнији и балистичар и лекар медицинске струке односно судске медицине зна. Брзина овог пројектила је 800 метара у секунди. Брзина испаливања. Брзина којом је претпостављена брзина додира на улазу, и у једном и у другом случају, 700 метара у секунди. Тамо се каже 696, ајде нека буде 700 метара у секунди. То је огромна брзина, то је огромна кинетичка енергија. Погледајте налаз из Висбадена о особинама те врсте муниције, те врсте пројектила. Тај пројектил испалије се из олучног оружја, дакле олучне цеви, која сем велике кинетичке енергије која се даје пројектилу након испаливања, и даје му брзину од 800 метара у секунди, има још један ефекат који су и ови вештаци потврдили, јер то не може да се негира, а то је ротационо дејство пројектила. Пројектил проласком кроз олучну цев потиском експлозије барутних гасова излази са брзином од 800 метара у секунди и обртни моментом од 3.000 обртаја у секунди. Овде не треба много знати ни о физици, ни о балистици, ни о

било којој другој природној науци да је тај и такав пројектил у додиру са препреком као шило. То се може видети код Веруовића. Видите његов опис. Он каже нешто му измиче ноге, заротирао се, пао. Он још не зна да је погођен. Претпоставља само. Он не осећа чак ни бол. Колика је то брзина и које је оштећење 6x6. Дакле такав пројектил, у додиру са препреком, макар једна дименција улазне ране, од улаза мора бити готово мања, од његовог попречног пресека, јер нешто је неспорно, то је нешто неспорно да је први додир, то су сви вештаци а поготову Визбаден дао, да је први додир тог пројектила са улазом ране тако што пројектил продире у овом правцу. Дал ће бити под одређеним нагибом горе, доле или лево то је нешто друго. Дакле пројектил док не дотакне препреку, док не уђе у препреку он иде врхом напред. Обртни моменат који има 3000 обртаја у секунди, кинетичке енергије и брзину од 700 метара у секунди, управо остављају онакав траг какав је остављен код оштећеног Веруовића. Улазна рана 6 x 6, излазна 6 x 8, е сад вас питам који то пројектил и на који начин може код покојног Премијера да направи улазну рану 33 x 20. Поставите га у коме год хоћете положају, да је рикошетирао, да је ударио, да није примарна рана, и тако даље и тако даље. Не можете доћи да се направи оштећење од 33 милиметра. Метак који је, односно пројектил који је дужине 28,5 мм, нема не постоји. Напротив, то сте видели из анализе вештака, улазна рана код покојног Премијера управо указује на одређени угао јер је она елипсаста, она је елипсаста. Дакле, угао иде одозго наниже с преда назад са десна на леву, тако је описана у обдукционом налазу, тако су и вештаци потврдили, што опет говори да је тај пројектил који је погодио покојног Премијера управо ушао врхом напред и да нема чак ни ове дилеме о којој сам говорио. Ова чињеница не може никако да се уклопи, односно ови докази и ово што је утврђено не може да се уклопи у оптужницу. Закључак је Премијер није погођен из ове пушке. Премијер није погођен овим калибром. Визбаден није одговорио на то питање, они су избегли да кажу и да потврде да је исти калибар, кажу ми то не можемо и они неће то да раде очигледно. Још неколико кључних ствари има које они нису хтели да потврде а то је положај Веруовића и покојног Премијера, стајна тачка. Не, не, не смета мени, мислим, можда је било боље да слушају, да науче нешто из овога, али у реду је. Извињавам се судија. Дакле, ни Визбаден није потврдио то. А, ја бих молио ипак да га опоменете судија, ако сматрате да омета ред.

Председник већа: Молим Вас колега Даниловићу, опомињем Вас. Немојте прекидати. То ћете му рећи негде у некој другој емисији, немојте овде. Изволите колега.

Адв. Горан Петронијевић: Да. Једино да се извинем што вређам Визбаден. Добро. Овај, дакле, да се вратим на оно што сам говорио.

Мислим, знам на шта је усмерено то да би ме деконцентрисао и тако даље. То су старе, овај стари трикови нормално и они који знају за то не потпадају под то. Ни Визбаден није потврдио ову чињеницу да су Веруовић и покојни Премијер погођени истим калибром и из истог оружја. Није потврдио још и оних неколико веома важних чињеница, а то је стајне тачке где су они стајали у моменту када је дошло до поготка. Ми смо овде имали у току поступка и то је оно што је апсолутно нелогично, опет апелујем на не само Ваше правничко знање, него и знање логике и искуство које имате, да ако 7 људи тврди да је чуло 3 пуцња и ако од самог почетка то тврди, и ако тројица од њих несумњиво фиксирају положај покојног Премијера на улазу у моменту када га погађа пројектил, лицем окренутим згради, дакле улази у зграду. Ја Вас сад питам како тај пројектил треба да долети из Гепратове улице, да направи круг да би погодио Премијера на начин на који га је погодио, десни надојачни предео. Њему је лева страна у том виђењу та три сведока а видећемо и у осталим материјалним доказима које су овде колеге анализирале, па нећу много дужити, очигледно да је левом страном био окренут ка Гепратовој улици. Тај погодак би њега, дошао овде у леву страну, дакле директно у срце или тај део, а не у десну, како у десну. Положај у коме вештаци покушавају да објасне да је покојни Премијер био и онај перформанс који је изведен овде пред нама је апсолутно нелогичан. Много ту има ствари које су нелогичне. Зашто Премијер који има повређену ногу хода на штакама, који има толико телохранитеља и обезбеђење са собом и унутар зграде треба да отвара врата. Каква је то прича да он то отварао врата. И сад, ако је то и тако, сад Вас питам, да ли смо у току поступка утврдили каква је то брава, како се отвара, која је квака, механизам који држи врата, која је снага, тежина врата и тако даље и тако даље. Видели сте интерфон, чули сте Копривицу и оних неколико људи који кажу да врата са спољашње стране не могу да се механички отворе. Морају да се отворе интерфоном изнутра, па дал је био отворен интерфон а да не причам о томе, да неколико сведока тврди да су врата била отворена. Повреде које је Премијер задобио сем ове прострелне ране, на колену, на челу, апсолутно говоре да је лицем пао напред. Довођење Премијера из положаја у коме га вештаци стављају да би се довео десном страном према Гепратовој улици у положај где он прво од поготка пројектила се наслања на врата, па онда се врата наводно отварају под његовом тежином, онда се он ротира да би се довео у положај да лицем падне унутар ходника. Па то здрав човек не може да уради а не болестан, односно повређен са штакама, онда вештак употребљава Дуњић један израз који каже, ротација око осе, ал не зна да одреди, пардон, која је то оса. Ја вас питам, ако је претпоставка да покојни Премијер стоји на десној нози, како то вештаци тврде, јер му је лева повређена и да стоји ослоњен о две штаке, која је то оса око које се он окреће. Да не говоримо

да су то само претпоставке вештака и да нису узели у обзир, нити прегледали у ком стању здравственом се налазио, овај, којем степену зарашћивања та рана коју је он имао на тетиви претходно и тако даље. Да ли је могао да хода, није могао, да ли је могао да се ослања на леву ногу или није могао а видели сте фотографије 5 – 6 дана пре тог догађаја где он корача на ту ногу. То сте могли да видите у свим новинама. Ми имамо једну такву фотографију. Вештаци се не обазире на то. Они имају само један задатак, да покојног Премијера доведу у положај у коме би он могао да буде погођен из Гепратове и опет занемарују остале елементе. Овакав погодак који је код Премијера уследио, погодак од пројектила и оштећења које је направио у његовом организму указују на најпрофесионалнији могући погодак који може да усмрти једног човека. То је професионалнији погодак и тежи погодак него што би био погодак у главу или погодак директно у срце. Са десне стране 29 сантиметара прострела до леве лопатичне задње стране где су сви органи унутрашњи, укључујући и срце расцепано и ефекат који је вештак овде објашњавао, али није хтео до краја да разјасни. Није желео да одговори на та питања а видећете у транскрипту да је чак рекао, не желим више да одговарам, па нећу ово да одговарам и тако даље. Како реагује особа која је погођена на начин на који је то погођен покојни Премијер. У првим налазима се користи термин клонулоост. У свим медицинским енциклопедијама и у разговорима са вештацима исте струке утврђује се да погодак, тренутни расцеп срца доводи до тренутног пада крвног притиска и губитка свести. То је моменат, тако је вештак и рекао у првом налазу када једноставно онај ко је на тај начин погођен клоне тамо где се налази, он се једноставно снижи. Нема корака, нема пируета, нема окретања ни било шта друго. То је опет против логике. Пируета коју нам је вештак покушао Дуњић да објасни неприхватљива је. Немогућа, неизводљива, неживотна, нелогична. Чаба му сво медицинско знање. Он је одличан вештак. Примедбама које су колеге дале у погледу лоше урађеног увиђаја, тачније неурађеног увиђаја. Ја ту радњу не знам како бих законски назвао. Ја ту радњу не знам како би законски назвао. Прва реченица из записника о увиђају судије Александра Чолића говори о нечем што ћу сад мало касније рећи. Каже дана 12.3.2003. године у 13 и 30 часова непосредно по сазнању из телевизијског програма, да су у дворишту Владе Републике Србије из ватреног оружја рањени Председник Владе Републике Србије Др Зоран Ђинђић и припадник његовог обезбеђења Милан Веруовић изашао сам на увиђај заједно са дежурним замеником. До нашег доласка на лице места МУП Србије нас није обавестило о овом догађају. Да ли постоји и један догађај, много мањег значаја, једно убиство које се догоди у граду да се макар не покуша да пронађе истражни судија а у овим комуникацијским условима у којима смо се ми сада налазили готово је немогуће не пронаћи. Дакле, њега нико не обавештава. Судија Чолић дежурни судија Окружног суда

у Београду задужен за увиђаје, за овакве догађаје, за излазак на лице места, обавезан по закону који треба да руководи увиђајем није обавештен. Зашто? Ја ћу вам сад повући паралелу. Онај малопре догађај о коме сам говорио у селу Лођа, када је погинуо Дејан Прелевић, постоји записник о увиђају, па каже истражни судија тамо. Обавештен сам од стране МУП-а. Прва реченица. Обавештен сам од стране МУП-а Пећ, па на даље, па онда каже изласком на лице места утврдио је то, то, то и тако даље заједно са тужиоцем. Каже борбе су се водиле на ободу села. Дат је налог, па онда каже то, то, то, то. Дакле, чак и у тим ратним условима истражни судија мора да изађе на лице места. Мора да изврши увиђај. Мора да руководи увиђајем. Нема одредби у закону које дозвољавају такву могућност и такву комотност, не постоје. Такође у тим несрећним догађањима на Косову, постојали су случајеви где су страдали цивили. Долазило је до ексцеса, који нису пријављени истражном судији. За неке од таквих се данас суди као за ратне злочине. Није урађен увиђај, неко је то прикрио. Шта је ово, ако није прикривање и ко је то прикрио и због чега је прикрио и све оне дилеме које су моје колеге овде навеле. Ко је ставио шут на улаз у зграду? Па видимо на оном снимку «Б 92» на неколико 15-тину – 20 минута након тог догађаја, аутомобил слободно улази у зграду Владе у двориште. Шта је то? Зашто су дрва посечена, зашто су искључене камере и тако даље. Неке друге су радиле али није битно. Зашто возила која су склоњена с тог паркинга баш тог дана и тако даље. Е, то је оно што мени даје за право да закључим да је покојни Премијер тог дана стрељан. Те све околности заједно ми дају за право да закључим да он није убијен, да је он стрељан. И сада се враћамо на оно, ко би имао мотив за то. Не могу да не поменем део изјаве сведока, оштећеног Веруовића. И не знам због чега суд њему не треба да верује. Не знам због чега тужилац њему не верује. Не видим разлога да једном човеку који је толико близак Премијеру и у личном и у професионалном погледу, толико дуго времена провео са њим да он може било шта да измисли а ми смо дошли у ситуацију да ако прихватимо чињенично стање које пише у оптужници, против Веруовића и овог обезбеђења мора се поднети кривична пријава. А знате због чега? Због лажног сведочења. Па да ли је могуће да не верујемо, толико стручњака, полицајаца, људи који су радили професионално свој посао, укључујући и оне на Копаонику у вези са Тојага Жељком а верујемо Дејану Миленковићу «Багзију» или не знам «Чумету» или не знам некаквом тамо «Мутавом Ђури» или већ како се зове. Молим вас, поново апелујем на вашу логику, не само правничко знање које је неспорно. Логичку. Да ли је могуће да свих тих двадесетак људи лаже. Враћам се на Веруовића. Након оног догађаја код «Лимеса», где он каже обишао је колону с десне стране, а «Багзи» каже са леве. Пазите, свих 7 – 8 њих тврде с десне а он каже са леве. То је човек коме се верује. Они долазе на аеродром и обавља се телефонски разговор између покојног Премијера и тада ја

мислим помоћника министра спољних послова госпође или госпођице Јоксимовић и он то овде објашњава. Премијер се љути, Јоксимовић га упозорава да је из Стејд де партмента јављено Свилановићу, да он не иде у Бања Луку. То нам остаје недоречено. Зашто да не иде у Бања Луку? Премијер то касније коментарише, па каже љутито, љут. Каже, нисам ни ја питао да ли је јуче Буш био не знам у Аклахоми, Тексасу или већ где, а, кад сам ишао у Сарајево није им сметало. Што апсолутно упућује на правац великог притиска коме је Премијер тада био изложен због свима нама добро познате његове активности у отварању једног веома важног међународног питања, које ево 4 године иза тога нам се сад обија о главу. Очигледно је да је он у том тренутку правилно проценио, да је отварање питања решавања статуса Косова и Републике Српске заједно и везано и пре 4 године а не данас круцијално питање за опстанак Србије и коме је он сметао. Дакле, имамо Албанце и њихове савезнике, а то су Сједињене Америчке Државе који су им обећале државу и ових дана озбиљно на томе раде и имамо хрватске и муслиманске интересе у Босни, и опет њихове савезнике Сједињене Америчке Државе и Немачку. То је иста она Немачка, да и господин Даниловић зна где се налази Визбаден. Ове ствари не смеју никако да се забораве. Ако је неко имао интереса да заустави Србију у интеграцијама у том тренутку, ако је неко имао интереса да Србија не постигне те циљеве које је у том тренутку покојни Премијер поменуо и инсистирао и у Немачкој и овде и на свим тим тадашњим његовим јавним појављивањима, да се отвори питање и да се решава питање Косова. Ако је некоме одговарало да се дестабилизује земља, да се наруши уставно уређење, што је и учињено оним незаконитим, односно неуставним увођењем ванредног стања, онда је то одговарало некоме с поља а не никоме овде, што је и постигнуто. 4 године се није то питање отворило, за 4 године Србија је ослабљена, за 4 године ми смо доведени у ситуацију да сада о Косову се расправља на начин на који се расправља са много више шанси да то Косово и Метохија постане независно, онако како је то неко пројектовао. Е, сад вас питам, вратимо се 4 године у назад, да је тог пролећа то питање отворено, онако како је то Премијер тражио а очигледно је његов кредибилитет био од значаја за те стране силе и њихове државнике, да нису могли тако прећутно да пређу преко те ствари. Питам вас шта би се догодило да је питање Косова отворено пре 4 године. Где би онда били ти стандарди о којима сада међународна заједница говори. Какав је положај Срба на Косову и осталих неалбанаца био а какав је данас и колко би више Срба на Косову било него што их сада има. Ово је нешто о чему се врло стидљиво говори. Ја сам себи дао за право да о овоме проговорим управо на овом месту и управо у овом тренутку, јер сматрам да је то и право место и прави тренутак.

Председник већа: Мало сте претерали, није баш право место, али ајде идите даље.

Адв. Горан Петронијевић: Судија. Питање мотива, убиство Премијера је по мени јако битно. Анализирао сам недостатак мотива на страних оних које оптужница терети. Стално упињање и јавности и оптужбе да се докаже ко је инспиратор, ко је наредио и тако даље и тако даље. Уперивање прста у многе људе овде неоправдано, зашто не бисмо и о овоме овако на овај начин размишљали.

Председник већа: Добро. Рекли сте. Идите даље.

Адв. Горан Петронијевић: Закључак овог дела одбране је да покојни Премијер Зоран Ђинђић није убијен из Гепратове улице. Како се то догодило и одакле је убијен, ја то не могу знати, то може бити само са десне стране, да ли је то из Немањине, из Бирчанинове или не знам које улице из тог правца, али је сигурно да је пројектил дошао из тог правца и сигурно је да је то био пројектил много веће разорне моћи и много већег калибра. Дакле, на крају овог поступка мој закључак би био. Утврдили смо једну ствар и то смо сигурно утврдили да се овај догађај није одиграо онако како пише у оптужници. Остајем код свих предлога које сам дао. Прихватам све речи свих бранилаца и извињавам се већу на можда мало дужој завршној речи и захваљујем на стрпљењу. Хвала Вам.

Председник већа: С обзиром да је Ваш колега Крсто Бобот предложио отварање евентуалног главног претреса у саставу Ваше завршне речи помињали сте неке камере.

Адв. Горан Петронијевић: Придружујем се судија.

Председник већа: Помињали сте неке камере за које кажете да знате да су радиле у тренутку убиства Премијера. Неке друге а не оне које су биле искључене, јел у том смислу предлагете неко извођење доказа? Нисам Вас разумела.

Адв. Горан Петронијевић: Судија, опростите што се тиче камера ја сам само поменуо, рекао сам оне на Влади које су требале да раде, нису радиле а радиле су неке друге.

Председник већа: То нисам разумела.

Адв. Горан Петронијевић: То су биле камере «Б 92» преко пута.

Председник већа: Добро.

Адв. Горан Петронијевић: Нама су прикривени ти докази. Нема једног дела снимка. Зашто?

Председник већа: Добро. Право на излагање завршне речи има бранилац окривљеног Бранислава Безаревића, адвокат Жељко Грбовић. Изволите.

Адв. Жељко Грбовић: Хвала председнице. У сво уважавање Вас, као председника већа и чланова већа, уважавање тужиоца, пуномоћника оштећених и бранилаца у овом поступку, као и свих присутних у овој сали, свих виновника учесника овог кривичног предмета. Ја ћу врло кратко да се осврнем на неке детаље у завршној речи а превасходно које се тичу мог брањеника. Данас ћу покушати да дотакнем и ја оне бистре воде Дурмиторских извора, како рече мој колега Вукасовић, не би ли некако дошли до нечега и да захватим мало чисте воде из горског ока језера по дну Дурмитора, односно да дођемо до истине. Данас нећу бранити само свог брањеника, бранићу истину и самим тим и лик и дело покојног Премијера Др Зорана Ђинђића чији сам био велики поштовалац, јер због њега треба да се боримо за истину до које ћемо изгледа тешко доћи, али смо сви дужни да то покушамо ради кодекса професионалне етике, нас правника и ради фамилије Ђинђић. Ја као бранилац, желео бих да у овом поступку а и убудуће, после непуних 20 година овог еснафа којим се бавим сачувам независност адвокатске професије и да у свом професионалном раду и одлучивању поступавам слободно, самостално са властитим уверењима не подлежући притисцима, претњама, утицајима и уплитању ма са чије стране долазили и не поводећи се за другим интересима и ауторитетима, осим интереса клијента и ауторитета правне науке, Устава и Закона. Мој брањеник, Бранислав Безаревић лишен је слободе у преткривичном поступку у полицији по решењу Министарства унутрашњих послова – Управе за борбу против организованог криминала од 18.4.2003. године и задржан 30 дана по основу следећих основа сумње. Бранислав Безаревић извршио кривично дело непријављивање припремања кривичног дела из члана 202 став 1 КЗ Републике Србије у вези члана 47 КЗ Републике Србије, с обзиром да је као члан организоване криминалне групе коју је формирао Душан Спасојевић имао сазнања о припремању извршења кривичног дела, па у времену када је било могуће спречити њихово извршење то није пријавио. Тако гласи решење о његовом задржавању, потписано од стране службеног лица – потпуковника Миловић Родољуба. У овој фази поступка ја нисам био бранилац. Уз дужну пажњу овом већу и овом аудиторијуму желим да истакнем. Када ме ме мој брањеник позвао у време акције «Сабља» мени није било дозвољено да приступим његовој одбрани. Рекли су, имамо адвокате, између

осталог то ћете из списка предмета видети да су моји претходници били колега Јефтовић и колега Поповић. Шта се дешава? Ово је само једна хронологија овог пакленог чина. Ја ћу је упоредити са Петраркиним «Канцонијелом», где он каже: Пакао, чистилиште, рај. Пакао је преткривични поступак свих ових несретних људи. То су радње у акцији «Сабља», то су малтретирања, испитивања ових недужних људи, то су радње у паклу. Чистилиште је овај доказни поступак где покушавамо да расветлимо сва спорна питања и да дођемо до истине а рачунајући на Вашу изузетност као већа, а поготову Вас као председника већа и не сумњајући у рају, вероватно ћемо доћи и до одлуке која би све нас задовољила и рекла истину. Мој брањеник после овог притварања улази у једну фазу када се појављује први сведок сарадник, добија статус, он се зове Зоран Вукојевић. Шта се дешава? Прикупља се грађа у преткривичном и у претходном поступку и долазимо у ситуацију када на декриптиван начин, без и једног материјалног доказа Зоран Вукојевић узима уста мога брањеника и каже: Да, другови смо из школе, он ми је, довезао сам га у везу са тим и тим. Није битно. Осврнућу се на чињенично стање. У тој фази поступка покушај мог колеге Драгише Поповића да изађе из предмета, шаље писмо мом брањенику и шаље писмо Врховном суду Србије. Можда га имате у списима, али ја мислим да ћете и то имати на увид а мој брањеник имаће толико храбрости то да прочита у својој завршној речи. ова изјава у преткривичном поступку, пошто сам ја, као његов изабрани бранилац у почетку, борио се током ове 4 године изузета је, не може служити као доказ, нити се на њој може засновати одлука. Треба је запечатити у посебан омот, предати истражном судији и чувати, али је неки показатељ које ћу Вам на крају објаснити. У претходном поступку мој брањеник, пред истражним судијом каже неколико реченица на које се тужилац позва око некаквог телефона, око бацања и око некакве речи. А, сад ћу реплицирати и ја тужиоцу на оно што он тужи. Ја браним са овим. Вукојевић га зове и прокоментарисао: Знаш ли шта се десило? Па ниси ништа чуо? Онда је рекао, па Ваша служба ништа не зна. Тужилаштво прикупља одређену грађу, чињенично стање, врши квалификацију одређених дела и погледајте трагедије, бар за мене као браниоца. У оптужници која је фигурирала до неки дан мој брањеник Бранислав Безаревић се помиње у следећем контексту. На страни осам каже члан је некаквог удружења ради непријатељске делатности из чл. 136 ст. 2 у вези ст. 1. У ставу 2 диспозитива оптужнице помиње се у следећем контексту. Окривљени Безаревић кога је окр. Вукојевић Зоран довео у везу са Миленковић Дејаном да прикупља информације о кретању Премијера које је преносио Миленковићу и Симовић Милошу. Помиње се критичног дана 21.02.2003. године на околност информације о поласку и маршрути кретања прикупио окр. Безаревић и пренео их Миленковић Милошу и Симовићу и помиње се на четврто место говоримо о измењеној

оптужници окривљени Безаревић давао податке о кретању Премијера Милошу Симовићу, као и критичног дана. Па добро тужиоце нисте требали, требали сте и ово да није јавио да су аутомобили у згради Владе, нисте то требали брисати. То сте требали да оставите, а видећете зашто. У четири оваква контекста фигурирају четири страшне квалификације кривичних дела. Удруживање ради непријатељске делатности, убиство највиших представника државних органа власти у стицају са тероризмом, покушај убиства и злочиначко удруживање о коме ћу се касније осврнути и објаснити како је то ишчезло. Мом брањенику ставља се на терет радња око како ми то кажемо «Лимеса» 21.02.2003. године. Колега Бобот и све остале колеге у бриљантним завршним речима то су објаснили и поткрепили, али ћу вас и ја сада уверити у нешто што нисте извели као доказ, али ћу показати и видећете да се ради о истини. Тог дана 21. тачно је Премијер је пошао за Бања Луку. Ја имам лист «Данас» лист «Данас» је од четвртка 20. фебруара 2003. године број 1971, година 5, у листу «Данас» у поглављу економија пише: «Хемофарм сутра отвара фабрику у Бања Луци». Погледајте о чему се ради. Прва фабрика лекова у Републици Српској «Хемофарм ДО» Бања Лука чији су оснивачи «Хемофарм» концерн и чајеве систем управљања биће отворена сутра у Бања Луци. Предвиђено је да свечану врпцу пресеку Драган Чавић председник Републике Српске и Зоран Ђинђић, премијер Владе Србије. 20. фебруар Премијер путује за Бања Луку 21.02. Сведок-сарадник каже, нашао сам се са Безаревићем дан пред Премијерово путовање. Дао ми је информацију да Премијер креће за Бања Луку, па господо судије ове су новине штампане 19-ог увече. То је била могу рећи ноторна истина да Премијер иде, чак имао је и акредитацију 15 новинара који су га пратили са њим и чак и раније 7 дана. Ето како је мој Безаревић дао информацију да Премијер иде у Бања Луку, а слушајте шта тужилац каже друго, рекао је куда креће, па побогу која је маршрута до аеродрома. Ваља ауто-путем, то је најближе. То Безаревић није рекао, а гледајте треће. Тужилац каже дао је депешу Миленковићу и бројеве аутомобила. Узмите Кораћеву комисију, па ћете видети депеша је стигла 20-ог увече у 21,30 часова. Безаревић није ни тада радио, Безаревић није био могао упознат са тим и није могао претходног дана дати депешу. То је Кораћева комисија утврдила. Толико око тих детаља и око тог оптужења, али ова оптужења која су стављена мом брањенику на терет, то су само неке радње где нема квалификације дела. Мени је нејасно, да ли да га браним за покушај покушаја, то не пише, да ли га тужилац сврстава у оквиру стицаја са тероризмом. Верујте ту не могу да се нађем ако је у вези овог кривичног дела. Што се тиче других ствари које су мом брањенику стављене на терет имамо ову ситуацију око убиства највиших државних органа власти, где тужилац каже, окривљени Бранислав Безаревић, али брише, као радник личног обезбеђења покојног Премијера, давао податке о кретању Премијера. Да

ли је требало четири године да избрише ово. Значи пада сва конструкција ове октроисане оптужнице. Брише да је доставио информацију да се возило Премијера налази у дворишту зграде Владе и да се може очекивати његов покрет и све остало брише. Ето то је на чему сам ја само инсистирао да вам укажем, вама као већу, да ћете имати тешку одлуку, а ви морате да истрајете у свему овоме и да имате довољно храбрости, искуства имате, имате знања, а и довољно храбрости да донесете на закону засновану одлуку. А, сада не бих више говорио о томе, сада ћу покушати еснарски као занатлија да вам укажем шта треба урадити у односу на оптужење на мог браћеника, а ви као веће и какву одлуку да донесте. Мој браћеник Бранислав Безаревић оптужен је за кривично дело удруживања ради непријатељске делатности из чл. 136 ст. 2 у вези ст. 1 Основног кривичног Закона, кривично дело убиства представника највиших државних органа из чл. 122 у стицају са кривичним делом тероризма из чл. 125 Основног кривичног Закона, помагање у вези чл. 24 Основног кривичног Закона, кажњиво по чл. 139 ст. 1 Основног кривичног Закона и кривично дело убиства у покушају из чл. 47 ст. 1 КЗ РС у вези чл. 19 ОКЗ-а. Погледајте кривично дело удруживања ради непријатељске делатности. Радња овог кривичног дела, радња овог кривичног дела је стварање злочиначког удружења. У облику завере, банде, групе или другог удружења за вршење појединих кривичних дела. Посебно предвиђеним овим чланом. Сваки од ових облика злочиначког удружења представља одређену повезаност његових чланова, договор његових чланова о припадности једном од облика злочиначког удружења и тај облик свести као виност, о њиховом заједничком деловању. Сходно томе, да би неко био припадник злочиначког удружења требао би да свесно и вољно приступи удружењу и да учествује у остварењу задатака, постављених у злочиначком плану удружења. Такође потребно је да је као код њега присутна свест о његовом приступању злочиначком удружењу и воља да учествује у деловању тог удружења, а у погледу виности потребан је умишљај, тј. да је учинилац свестан да постоји припадник удружења као и за вршење којих кривичних дела је створено удружење чији је он припадник, свих ових елемената на страни оптуженог Бранислава Безаревића нема. Наиме, вођен је јединствени кривични поступак у овој кривично правној ствари и током поступка дошло је до раздвајања ради начела економичности и целисходности. Дугујем објашњење за оно мало пре што сам напоменуо. Формиран је нови предмет КП. 3/04 ради суђења припадницима тзв. земунског клана и за друга кривична дела осим ових у овом поступку КП.5/03. У том предмету један од оптужених био је и мој браћеник Бранислав Безаревић за кривично дело из чл. 227 ст. 2 у вези ст. 1, као припадник групе или банке организованих у вршењу кривичних дела. Такође у том поступку услед одустанка заменика Специјалног тужиоца од даљег кривиног гоњења правоснажним

решењем Окружног суда у Београду КП.3/04 од 18.09.2006. године обустављен је поступак против Бранислава Безаревића због кривичног дела из чл. 227 ст. 2 у вези ст. 1 КЗ РС, злочиначко удружење. Имамо одустанак, добровољни одустанак тужиоца који је верификован вашом одлуком у облику решења. Самим тим, имајући у виду да оптужени није припадник групе или банде предвиђене чл. 227 ст. 2 у вези ст. 1 КЗ РС он не може бити припадник удружења предвиђеном чл. 136 ст. 2 у вези ст. 1 ОКЗ, јер се ради о истим оптуженим лицима и истоврсном начину њиховог организовања. Битан је начин њиховог организовања, те би било неприхватљиво да оптужени Бранислав Безаревић у једном предмету буде припадник такве групе банде удружења, а у другом не. Видите контрадикторност и нелогичност. Имајући у виду да тужилац из непознатих разлога није одустао од оптуженог за кривично дело из чл. 136 ст. 2 у вези ст. 1, а из напред наведеног разлога сматрам да једино што суд може да уради, да донесе одлуку којом ће ово кривично дело мог брањеника, али применом чл. 355 став 1 тач. 1 ЗКП-а, ослободити од оптужбе, јер у односу на њега кривично дело за које је оптужен по Закону није кривично дело. Јесте да је мало тешко образложити став 1 по том члану 355, али и то ће вам лако бити, због недостатка битних обележја кривичног дела, јер није припадник никакве банде или удружења. То је једина исправна одлука по овом члану. Кривично дело тероризма из чл. 125 ОКЗ-а, односно кривично дело убиства представника највиших државних органа из чл. 122 у стицају са кривичним делом тероризма у помагању. Објаснићу у тачки 2 оптужнице мом брањенику се ставља на терет да су га као члана завере ангажовали са конкретним задацима везаним за извршење атентата на покојног Премијера, а у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ којом би се остварило осећање несигурности код грађана, а да је оптуженог Бранислава Безаревића сведок-сарадник Зоран Вукојевић довео у везу са сведоком-сарадником Дејаном Миленковићем, да прикупља информације о кретању Премијера које је преносио Дејану Миленковићу и опт. Симовић Милошу. Већ је објашњено да опт. Бранислав Безаревић није био припадник никакве криминалне банде, удружења нити пак завере, да би кривично дело тероризма било извршено на страни оптуженог, требало је да постоји намера да угрози уставно уређење или безбедност и да се услед његових радњи изазове осећај несигурности код грађана. Мени се чини да се акцијом Сабља изазвао осећај несигурности, а не његовом радњом што тужилац мом брањенику ставља на терет. Конкретно кривично дело тероризма може се извршити само са директним умишљајем, ако имамо облик виности само са директним умишљајем што значи да је учинилац требао бити свестан свог дела и да је хтео његово извршење, основни институт кривичног права. У том смислу да би радње опт. Бранислава Безаревића требало бити управљене на немеру угрожавања уставног

уређења или безбедности СРЈ да у том смислу предузме одређену опште познату радњу или акт насиља и да из тих његових радњи проистекне последица у виду стварања осећања несигурности код грађана. Обзиром да током поступка није утврђено да је био припадник завере или банде као и да није утврђено и доказа да је имао намеру да изврши радње које су битна обележја овог дела и тиме изазове последице које су такође битно обележје овог кривичног дела то суд и за ово кривично дело треба да оптуженог ослободи оптужбе применом чл. 355 ст. 1 опет по тачки 1 ЗКП-а, јер кривично дело по закону није кривично дело имајући у виду да је у радњама оптуженог недостају битна обележја овог дела, то је једино исправна одлука за ово кривично дело. Самим тим оптужени Бранислав Безаревић није могао ни да помогне у извршењу овог кривичног дела јер је и за помагање потребан умишљај, као облик виности и за помагање је потребан умишљај, а током поступка није утврђено на који је начин помогао неком другом лицу и коме лицу у извршењу кривичног дела тероризма. Што се тиче кривичног дела током поступка није доказано да је оптужени извршио ово кривично дело тачније да није помагао у убиству покојног премијера др Зорана Ћинђића. Наиме, током поступка је утврђено да је опт. Бранислав Безаревић није био радник личног обезбеђења покојног Премијера због чега је и сам тужилац поднеском од 23.03.2007. године у том делу изменио оптужницу и избрисао из ње ову формулацију као и формулацију да је сведоку-сараднику Зорану Вукојевићу достављао информације да се возило Премијера на дан убиства налази у дворишту зграде Владе и да се може очекивати његов покрет, а управо из разлога што за такве тврдње није било доказа. Након овакве измене оптужнице у односу на ово кривично дело оптуженом се на прилико нејасан начин ставља на терет да је у својству обичног грађанина. Мој браћеник више није лично у обезбеђењу Премијера, него у својству обичног грађанина давао податке о кретању Премијера опт. Милошу Симовићу, као и критичног дана, без икаквог конкретног описа радње. Нема описа радње. Које је податке давао и на који начин. То су битни елементи да би ово кривично дело фигурирало у помагању. У току доказног поступка такође није утврђено осим што се сведок-сарадник Дејан Миленковић у свом исказу изјаснио да је повезао оптуженог и Милоша Симовића, а да му није познато какве су контакте они након тога остваривали и да ли су их уопште остваривали и да ли је оптужени Симовић Милош дао неке податке о кретању Премијера. Због тога предлажем да суд услед недостатка доказа, а сада применом чл. 355 ст. 1 тач. 3 ЗКП-а оптуженог ослободи од оптужбе за ово кривично дело, јер током поступка није доказано да је он ово извршио. Имајући у виду све оно што је речено у погледу извршења кривичног дела тероризма, тј. да на страни оптуженог није било намере за угрожавање уставног уређења или безбедности СРЈ, јер за извршење овог кривичног дела у погледу виности потребно је и

постојање директног умишљаја, праћеног наведеном намером. Тада су једино испуњени елементи бића сваког кривичног дела, јер кривично дело је дело човека. Кривично дело из чл. 47 ст. 1 у покушају које се односи на ошт. Веруовића исти дајем предлог у односу на мог брањеника да се ослободи од оптужбе. Ја као бранилац оптуженог сматрам да он мора бити ослобођен од оптужбе, по свим тачкама оптужнице и за сва кривична дела о чему сам се већ изјасни. Ако, сам мало пре објашњавао неку радњу где нема правне квалификације то је «Лимес» и објаснио, а и вама ће то бити јасно, да се знало да Премијер путује, да Безаревић није дојавио бројеве телефона, јер није био у додиру са депешом. Ако имате такве околности видећете да ни ово дело и ако би га повезао тужилац са тероризмом, а ви га тумачили у оквиру тероризма у стицају исто не постоји. Предлажем следеће: Ја не желим да оптеређујем суд, па чак ни опреза ради са олакшавајућим околностима на страни оптуженог. Уколико пак суд о кривици оптуженог има другачији став остављам суду да исте сам цени. Ако има другачији став да исте сам цени. Предлажем да мом брањенику буде укинута притвор, јер очекујем ослобађајућу пресуду, па чак и у случају осуђујуће пресуде не стоје разлози за његово задржавање у притвору. Предлажем да оптужени буде ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и плаћања судског паушала, јер би њиховим плаћањем било доведено у питање његово издржавање, обзиром да нема никакву имовину на своје име, незапослен је и сам се стара о себи и не бих више одузимао време овом већу, само ако ми још дозволите пошто сам неку хронологију ових догађаја објаснио. Повезао сам и чињенично стање и правну квалификацију, па чак и одлуку о предлогу казне на вама је да ви то по савешћу, оценом свих ових доказа урадите и донесете одлуку. И ја бих само завршио са песником: «А, ја што ћу, али са киме ћу. Мало рука малена и снага, једна сламка међу вихорове, свирак тужни, без иће икога. Моје племе сно мртвијем спава, суза моја нема родитеља, надамном је небо затворено, не примам ни плача, ни молитве, у адми се свијет претворио, а сви људи паклени духови. Црни дани, а црна судбино, о кукавно српство угашено, зла надживјег твоја сваколика, а с најгорим хоћу да се борим». Хвала.

Председник већа: Са овим смо исцрпели завршне речи бранилаца.

Председник већа доноси:

РЕШЕЊЕ

Прекида се главни претрес ради одмора и одређује пауза у трајњу од 30 минута. Након ове паузе, почећемо са излагањем завршних речи оптужених.

Наставак главног претреса у 13:02 часа.

Главни претрес настављамо изношењем завршних речи оптужених у овом кривичном поступку.

Позивам оптуженог Улемек Милорада да уколико жели искористи своје право и изнесе завршну реч.

Опт.Милорад Улемек: Добар дан.

Председник већа: Добар дан.

Опт.Милорад Улемек: Госпођо председавајућа, поштовано веће, тужиоче, пуномоћници, као што рекох уважени тужиоче, поштовани пуномоћници могу слободно да кажем и на неки начин колеге браниоци, јер сам за ове четири године колико се налазим како пред овим већем, тако и пред другим већима на неки начин морао да учим и о адвокатури. У својој завршној речи желим да изјавим да ја Улемек Милорад, бивши командант Јединице за специјалне операције Министарства унутрашњих послова Републике Србије, пуковник у пензији, немам апсолутно никакве везе, нити са организацијом, нити са организовањем, нити са убиством покојног премијера Ђинђића. Одам на почетку желим и да кажем разлоге због којих сам променио своју одлуку, замолио ово веће да ми допусти да се појавим пред овим судом и у овој судници. Наиме, у понедељак 23.04. ви сте овде прочитали одлуку и образложили је да сам ја удаљен из ове суднице и из овог поступка, због тога што нисам поштовао веће. Ја то образложење могу да разумем, зато што је оно вероватно једна процедурална реторика у судској пракси, али не могу да се сложим са њим због тога што су разлози због којих сам ја тражио да не присуствујем више овом процесу познати. Ја сам их овде изнео и ја их сада овде не бих понављао да не замарам ни ово веће, ни учеснике и све присутне у овој судници. Наиме, сви знају да од момента када сам се предао 2004. године ни једним својим поступком нисам ни на који начин омаловажавао нити суд, нити веће, и да сам приликом сваког свог присуства овде максимално поштовао суд као институцију. Следећи разлог због кога сам донео одлуку да присуствујем овом суђењу је тај што сам у међувремену добио доста порука како својих бивших сабораца, тако и од родитеља погинулих бораца Јединице за специјалне операције који су ми поручили да уколико не желим да браним себе, онда ми је макар дужност да одбравам част и углед свих оних који су

припадали тој Јединици. Наравно, ја преко тих захтева нисам могао да пређем, прогутао сам свој понос, и променио своју одлуку. Ја нисам човек који како се то каже у народу прво пљује, па онда лиже. Међутим, зарад ових захтева које сам добио, који су ми важнији и од мог поноса, и од неких других мојих мишљења, због којих сам променио одлуку и изнео да не учествујем више пред овим судским већем, ја сам вас замолио да ми допустите да се овде појавим и уједно желим да вам се захвалим што сте ми то омогућили.

Председник већа: Само мало, да рашчистимо ту ствар. Ваша молба, ја сам то схватила као вашу жељу да изнесете завршну реч пред овим већем, да вам се омогући с обзиром да сте оптужени за најтежа кривична дела где су запрећене високе казне, највише прописане нашим законом, а имајући у виду начин на који сте манифестовали своју вољу у тренутку када смо одбили предлоге одређене које су ставили ваши браниоци, и када сте ви пред већем рекли да је то једини начин када сте тражили да вам прво дозволим да изађете са претреса, и када вам то није омогућено, јер то закон не дозвољава, да сте рекли да ћете морати да примените нешто друго, у смислу кршења дисциплине. Па сам тако и разумела ваше окретање леђима као дисциплински прекршај, а молбу као жељу да изнесете своју завршну реч с обзиром на кривична дела која вам се стављају на терет. С обзиром да сте изнели те да кажемо молбе ваших припадника Јединице у којој сте били командант, могли би да нам кажете на који начин сте све добили те њихове молбе, а посебно ме заинтриговало пошто смо дуго, ја такође као и ви од почетка овог претреса у поступку, ниједанпут до данас нисте дошли са том мајицом са апликацијом. Немате разлога да носите сако преко ње, јер она се види довољно и овако и онако. Да ли сте ту имали некакву намеру или је то да покажете да сте командант тих припадника којих више евентуално нема или тих сабораца који су још увек по разним јединицама? Изволите.

Окр. Милорад Улемек: Што се тиче овога што сте рекли везано за моју одлуку, ја се потпуно слажем са вама и сматрао сам да ми је дужност да објасним због чега сам променио своју одлуку, с обзиром да сам се овде појавио и да сте ви то у прекјучерашњем претресу објавили само као моју молбу. Сматрао сам да сам дужан због свих овде присутних да образложим своје разлоге. Што се тиче ове мајице коју данас носим, моја намера није да ношењем ове мајице нити плашим неког, нити вређам неког, нити је...

Председник већа: Ја нисам мислила да вређате наравно.

Окр. Милорад Улемек: Не. Ја ћу рећи једну ствар....

Председник већа: Али са тако отвореним чељустима директно окренуте ка председнику већа и већу заиста не видим разлога али то је опет ваш избор. На мене нећете утицати ни са каквом апликацијом заиста.

Окр. Милорад Улемек: Не. Ја нити имам намеру да утичем на вас, нити имам намеру никога да плашим. Ову мајицу сам обукао једино због тога из свог личног протеста, због тужиочеве завршне речи у којој је на један непримерен начин омаловажавао и могу да кажем на неки начин извређао припаднике Јединице за специјалне операције о којој ћу рећи нешто касније у току ове завршне речи. Уколико вама ова мајица смета ја могу сако да закопчам, мени то није проблем.

Председник већа: Могли би сте.

Окр. Милорад Улемек: Добро. Молим?

Председник већа: Могли би сте да закопчате.

Окр. Милорад Улемек: Наравно.

Председник већа: Е тако. У реду је.

Окр. Милорад Улемек: Што се тиче саме завршне речи ја мислим да сада ја у овој позицији после свега оног што су изнели браниоци у овом поступку, мало тога би могло да се каже, а да то буде нешто ново и мало тога може да се каже, а да се не понови. Ја ћу се наравно трудити на сваки могући начин да се не понављам и да не изговарам овде већ оно што је речено од стране бранилаца. Уколико се негде будем и поновио, немојте ми замерити јер ће то бити само једно апострофирање за мене неких битних детаља који су помињани како у мојој одбрани, тако и од стране сведока који су овде сведочили, а везано за проверу моје одбране или за давање информација овом већу током овог поступка. Ми смо током 4 ове године, 3 и по да кажем колико траје овај поступак, много чули да сви они људи који живе у Србији имају право да сазнају истину ко је убио покојног Премијера Ћинђића. Ја морам да поставим једно просто питање свима овде да ли смо сазнали. Да ли смо после 4 године успели да ухватимо истину. Да ли смо ту истину успели да потврдимо после овог маратонског процеса који многи у овој држави називају процесом века. После ове четири године ја бих ово пре назвао да ће ово бити једна недоумица века, јер лично сматрам да нисмо до краја утврдили шта се све дешавало тог 12. марта, а то ћу покушати и да образложим у свом даљем излагању. Не мислим да смо успели због тога јер нам није дозвољено. Не могу да кажем да се нисмо

трудили, мада пре бих рекао да нисмо можда имали довољно добре воље и храбрости или можда чак и енергије. Можда то кажем јер сам стекао један утисак за сво ово време свог појављивања и учествовања у овом процесу, да смо увек бар што се тиче одбране и нас оптужених када смо покушали да приђемо оптужници на један наш начин сматрајући да би могли ту оптужницу да прикажемо, да она није баш таква као што је овде представио господин тужилац, као да се појављивао некакав паничан страх у овој судници да нам се то не дозволи. Ја лично нисам присталица и теоретичар завера пошто се овде видим завера стално помиње се нека завера и тако даље, и ако је ово и била нека завера мислим да нисмо утврдили каква је та завера била, ко је ту заверу спроводио, против кога је она била уперена и све остало што једна завера подразумева. Сви они који су били заинтересовани за овај процес који су га пратили из ових или оних побуда, могли су да виде за сво ово време једну масовну медијску хистерију, која је почела још 12. марта, која је била пуна острашћених изјава свих актера и субјеката тадашњег политичког врха и коју су касније пратиле све оне мањкавости које смо ми овде утврдили у доказном поступку, а које се односе како на саму потерницу, која је волшебно издата, а нисмо могли да добијемо одговор на питање ни од једног сведока на овом суђењу, а овде су сведочили многи веома високо рангирани људи у тадашње време у држави. Нисмо могли да утврдимо ни из самог увиђаја јер је тај увиђај урађен онако како је урађен и мислим да су то адвокати образложили на један сликовит начин. Та потерница која је објављена овде смо чули да је објављена без иједног јединог доказа, без иједне једине индиције, а она је ипак објављена. Не могу да се не запитам коме се то тада толико журило и због чега се тада толико журило. И онда морам да се питам да ли ово заиста личи на неку заверу. Иако је то помињано много пута како у нашој јавности, тако и на овом процесу, па и у овим завршним речима, незаобилазно морам да упоредим и ја и себи да дозволим права ову причу са случајем Кенеди у коме је истина када то кажем истина, није ни дан данас доказана, после 44 године. И тада у то време се журило. И тада у то време је нађен, пронађен, ухваћен убица и знамо и како је убијен и ко га је убио. Све то ме неодољиво подсећа и на све оно што се дешавало овде код нас у нашем дворишту. Када то кажем, онда не могу да не споменем случај Мељак, о коме нећу овде говорити, али сви знамо о чему се ту заправо ради. И због тога мислим да сви они који дан данас верују да је тај Ли Освалд убио Кенедија, повероваће и у то да је Звездан Јовановић убио покојног Премијера. Зашто? Па вероватно због тога што је тако лакше, тако је једноставније, тако се можда оставља простор свима онима који су на посредан или непосредан начин покушали да учествују у овом процесу и да утичу на овај процес ван ове суднице. Тужилац тврди односно оптужује ме да сам ја био главни организатор злочиначког удруживања. Неприкосновени вођа тог злочиначког

удруживања. У свом образложењу и делимично у својој завршној речи каже да сам ја имао веома, веома велику моћ и тако даље и тако даље. Међутим, оно што ја морам да приметим, а и да закључим, а тај закључак сам извео пратећи ово суђење током ове 3 и по године, је то да нико од 150 сведока који су овде били саслушани, да нико чак и од 4 сведока сарадника није никада на овом суђењу изјавио да сам ја организовао било какво злочиначко удружење, да сам ја било коме био шеф у том злочиначком удружењу, и нико није изнео ниједан материјални доказ који би ишао у прилог овим тужиоцевим оптужбама и тврдњама. Један пример само, а тај пример је односно изјава овог малог Душана Крсмановића кога малтене овде прогласише полуретардираном особом, који у свом исказу у истражном поступку пред истражним судијом на питања која су се односила на мене, рекао, цитирам: «Знам да је он имао велику улогу у групи». Дакле, један момак који признаје на начин који признаје, да је био члан те банде, злочиначког удруживања, не знам ни ја како је све то тужилац назвао, зна да сам ја имао велику улогу у тој групи. Е сада, ако сам ја био неприкосновени шеф те банде, злочиначког удруживања, групе, не знам ни ја шта већ, па ваљда се онда поставља логично питање, да сам ту групу једног дана организовао. Ја овде нисам могао да схватим из овог процеса којег је то дана било, да сам са том групом одржавао састанке, издавао им задатке, издавао им наређења, усмеравао их шта све треба да раде, хвалио их, кажњавао их и тако даље и тако даље. Ја то гледам из неког свог угла, војничког, јер неко ко је био командант једне јединице без обзира да ли се она звала Јединица за специјалне операције, или некако другачије, систем организације рада командовања сагледава на један другачији начин. Можда то тужилац гледа на неки свој начин, ја у то не могу да улазим, нити желим да улазим, али овде се поставља питање када, где и коме сам ја издавао било какво наређење, за вршење било ког кривичног дела, па и овог дела за које сам овде осуђен. Чак ни ти фамозни сведоци сарадници ниједном нису рекли да сам ја било коме од њих издао било какво наређење, да сам их било када организовао за било какву акцију, да сам их било када командовао у било каквој акцији, да су било када присуствовали на било ком састанку где сам ја водио било главну реч, било неку сугестивну реч, којом би их упућивао за вршење било каквих кривичних дела. Наравно они то нису рекли због тога што не би могли вероватно после да одговоре на низ питања која би уследила после једне такве њихове тврдње. Тужилац је у својој завршној речи како у оптужници, тако и током целог овог поступка покушао да докаже да је мој циљ у овом кривичном делу био преузимање власти, да сам имао политичке амбиције, и да сам одлучио да убијем пок. Премијера због тога што би се сва та нека истрага или потеря која се спремала према мени била усмерена у другом правцу. Ја једноставно не могу да поверујем у једну такву тврдњу јер ако се одлучите да убијете Премијера

једне државе, онда сигурно не можете да очекујете да ће се стање у тој држави смирити, и да ћете ви односно ја бити сасвим мирни и да ћете моћи да се наставите да се бавите са оним са чиме тужилац оптужује. Ја морам да кажем да је од самог овог почетка иако су то неки тврдили потпуно другачије, тужиочева тврдња и тврдња неких осталих учесника у овом процесу била да је ова оптужница бетон, да је она армирана, да је она доказана до самог краја. Међутим, ја морам да кажем да је ова оптужница од самог њеног настанка па ево до дана данас када смо завршили доказни поступак, била на стакленим ногама. Зашто то тврдим? То пре свега тврдим јер ако неко изађе пред суд у овом случају тужилац и изнесе све материјалне доказе узете на законит начин, прибављене по том чувеном ЗКП-у, који се овде много пута цитирао, и од стране бранилаца и од стране пуномоћника, онда се поставља питање због чега тужиоцу треба 4 сведока сарадника, а од тога бих подсетио да смо имали једног сведока сарадника који је буквално у задњем моменту како то рече адвокат Александар Поповић, убачен као нека замена. Ја се са тим не бих сложио, ја бих рекао да је он убачен као последњи четврти стуб који је требао тужиочеву оптужницу да подржи на све четири стране. Тај четврти сведок сарадник је био класичан понављач. Зашто кажем понављач? То су овде већ изнели браниоци, човек који је први пут конкурисао, пре тога се мало фемкао овде причао нам је, ја сам мали ђовек, бабе, жабе, крокодили, испричао то што је имао, и пао на испиту. Онда му је дата шанса као што се даје шанса основцима када не могу да заврше школу у року, па им кажу у августу идеш на поправни. Тако је и он ишао на поправни. Па је онда учио градиво, учио градиво, учио градиво, слушао овде на претресу, читао, бубао транскрипте и тако даље и онда је прошао то и мали ђовек, постао сведок сарадник. Ако узмемо да сви који учествујемо у овом процесу требамо да се руководимо бар неким основним законским начелима, неким основним моралним формама пре свега према самом животу и према самој логици како је то рекао адвокат Петронијевић, онда се поставља питање због чега је веће као веће прихватило то да пред сам крај завршног поступка додели статус сведока Дејану Миленковићу. Ја верујем да ја и људи који нису присуствовали свему томе, то никада нећемо сазнати, мада ме овако искрено занима. Ако је већ тужилац изнео своју тврдњу односно оптужио ме да сам основао злочиначко удруживање са циљем како је навео да остварим своје политичке амбиције, које су за циљ имале да дођем на власт, зашто није то детаљно објаснио. Већ смо овде чули паушалне неке закључке ето то је све требало да се уради, и онда би Милорад Улемек требао да буде постављен у министарству послова на неко важно место. Ја одмах морам да кажем да сам ја у том министарству послова дуги низ година био на том неком важном месту, и да сам са тог важног места отишао онако како сам отишао, и да нисам имао жељу да се враћам на то неко важно место. Е сада ако то сагледамо

из једног другачијег угла, где се овде каже да је циљ убиства пок. Премијера између осталих, а видим да је тужилац покушао да наведе више неких мотива, а ти мотиви су током овог процеса имали много амплитуда, падајућих и успињућих, у коме тужилац каже да је један од тих мотива био разлог доласка на власт. Ја не знам да ли је тужилац поверовао у све оне кулоарске приче из жуте штампе које смо могли да чујемо овде, не знам и на суђењу, и из медија, да је не знам Ђура алијас Мутави требао да буде министар финансија, Душан Спасојевић министар спољних послова и тако даље и тако даље. Ја стварно не знам да ли било ко у овој држави може да поверује у тако нешто. Овде такође у овој оптужници као кривично дело нама се на дело односно на душу да тако кажем ставља и тероризам. О томе је већ говорио господин Петронијевић. Ја бих само рекао нешто из другог угла. Опште је познато да тероризам као тероризам има своју пре свега политичку позадину и свој политички наставак. Ако се неко бави тероризмом, он те своје терористичке акције жели да искористи у смислу неког даљег политичког ангажовања или остваривања неких политичких циљева. Ми овде ни у једном елементу нисмо видели који су то фактори и који су то да кажем субјекти на овој оптуженичкој клупи, укључујући и мене, имали било какве политичке или неке друге амбиције са циљем доласка на власт. Како смо ми то требали да угрозимо државни и уставни поредак да збацимо тадашњу власт и да дођемо на њихово место. Ко је то требао да уради. Ја Милорад Улемек. Ја морам да вам кажем не. Из простог разлога зато што ми, под број један, власт никада није занимала, за власт нисам способан и не сматрам себе ни толико паметним, ни способним да бих могао да дођем на власт и да водим једну државу. Сви се сећамо 5. октобра, и сви знамо како је 5. октобра извршен преврат. Ово спомињем само ради једне паралеле. Па онда знамо да су за један преврат потребни економски ресурси, а знамо 5. октобра ко је давао те економске ресурсе, да су они долазили из иностранства, да су те припреме биле дугорочне и од стране можда најбољих светских стручњака. Сви знамо да је за преврат власти потребна сила. Та сила 5. октобра је био народ који је скупљен онако како је скупљен и који је урадио оно што је урадио. Сви знамо да је за један преврат у једној држави потребна једна одређена структура људи која има основно политичко знање и која би то политичко знање касније искористила када дође на сцену уколико тај преврат успе. И сви знамо који су то људи били, тај ДОС, и сви знамо како је то ишло. И сада ми овде по оптужби тужиоца хоћемо да направимо преврат. Ко хоће да направи преврат? Милорад Улемек, Душан Спасојевић, Миле Луковић, тамо неки ликови који се спомињу уз њих, и ми хоћемо да направимо преврат. Такође, тужилац је ту споменуо да то треба да се уради уз помоћ Јединице за специјалне операције. Међутим, ја овде нисам нити видео, нити чуо ниједан једини доказ да је Јединица за специјалне операције на било који

начин учествовала или trebala da učestvuje u tom famoznom prevratu. Ako неко мисли да 200 припадника било које формације небитно, може да изврши преврат у једној држави, ја кажем да је то немогуће. Па таман то била и банана држава. Јер да је Јединица за специјалне операције имала у плану да изврши преврат и да је имала у плану да било шта уради у том неком постпериоду, када је убијен пок. Премијер Ђинђић, зашто то није урадила. Неки ће да кажу па зато што је уведено ванредно стање. Молим вас, ја морам да поставим једно питање и из тог питања да извучен паралелу са оним famозним протестом из новембра месеца 2001. године. Ако смо тада чули у овој судници многе сведоке који су рекли да приликом тог протеста држава је била немоћна због тога што нико није умео да се супротстави тој Јединици, ја онда морам да се запитам ко је евентуално могао да се супротстави тој Јединици 2 године касније, када знамо да су за те 2 године учињене веома велике реформе у Војсци Југославије, која је већ тада почела да пада на колена. Да је полиција практично била приватна прђија одређених људи како из Демократске странке, тако и Душана Михајловића, и сигурно се Јединица за специјалне операције да је хтела да врши било какав преврат, не би уплашила оне две канте од авиона, које је послала војска да нам прелећу центар. Као они су нас плашили. Са друге стране, ниједан припадник Јединице за специјалне операције никада, али кажем никада не би употребио силу против било ког припадника друге оружане формације Републике Србије. Као што то није био циљ ни током протеста 2001. године, тако то није био циљ ни после 12. марта 2003. године. Овде је очигледно тужиоцу и свима онима који су можда, кажем можда, а могу то само да претпостављам, били његови ментори за писање ове оптужнице, и када ово изговарам, не обраћам се лично господину Јовану Пријићу, него се обраћам тужилаштву као институцији, вероватно су они у недостатку правих разлога које овде нисмо успели да утврдимо, кренули у ту једну причу како се спремало велико зло и како су то зло требали да ураде улица, банда и једна формација коју је овде тужилац назвао паравојном формацијом о чему ћу рећи нешто касније. Када је већ тужилац говорио о том злочиначком удруживању онда морам да се запитам због чега у оптужници није тачно прецизирано када је то злочиначко удруживање формирано. Ко га је формирао, када, на ком састанку, ко је присуствовао том састанку, који су били циљеви и смернице дате на том састанку онима који су евентуално присуствовали на том састанку. Помиње се период где тужилац каже у временском интервалу крај 2002. године и почетак 2003. године. Па се онда у истој оптужници помиње да је та банда односно злочиначко удруживање формирано у периоду почетак 2000. године. И ту је сада та нејасноћа барем мени, када је то злочиначко удружење формирано. Такође тужилац ме оптужује да сам организовао атентат на пок. Премијера Ђинђића због тога јер сам се плашио хапшења. Али ја

морам да питам ког хапшења. Ја колико знам ја сам до тог фамозног 12. марта био примерен грађанин ове државе, многи су ме називали господином, сва врата у овој држави су ми била отворена, и нисам имао никада никаквих проблема са законом. Кад год је тражено то од мене, а било је случајева у ствари тражено, ја сам се укључивао и помагао како државним тако и безбедносним структурама ове државе да реши проблем за који су они сматрали да не могу да реше и тада ангажовали мене. Што се тиче самог тог хапшења, ја морам да поставим ствари на један другачији начин. Да узмемо овако, као што сам већ рекао, значи тужилац каже да сам ја био вођа те групе, банде и тако даље и тако даље, да се не понављам. С друге стране имамо овде изјаве и сведочења људи као што су Миле Новаковић, Родољуб Миловић, Душан Михајловић и тако даље и тако даље, који су овде на овом претресу тврдили да нису имали никаквих сазнања да се ја бавим било каквим криминалним радњама, да ја никада нисам био ни на каквим мерама, да нисам био праћен, да нисам био прислушкиван, да полиција није имала намеру да предузима никакве мере против мене. И онда се сада поставља питање, ако имамо једну другу изјаву Родољуба Миловића која је дата на овом претресу, у којој он каже, «Ми смо знали за активности Душана Спасојевића, да се он бави криминалом» и тако даље и тако даље, и ми смо га надгледали, после оног фамозног Париза, од 2001. године. Онда се поставља питање ако је Душан Спасојевић био под мерама, оперативном обрадом, и свим осталим радњама које се примењују у таквим ситуацијама 2001. године, како то да ни у једном моменту сва та структура полиције, службе и тако даље, није мене запазила ни у једној јединој криминалној радњи. Касније, Миле Новаковић у свом исказу каже на моје питање да ли сам ја икада био праћен, прислушкиван и тако даље и тако даље, да ли сам се бавио криминалом, он каже не, нисмо имали таквих сазнања, то смо сазнали у току истраге од сведока сарадника. Пазите молим вас, ја не знам да је у току истраге било ко постао сведок сарадник. Дакле, могу само да закључим да су они већ тада ти фамозни сведоци сарадници били припремани да дају одређене податке и информације које су очигледно одговарале и тужилаштву и свима онима којима је одговарало да ова оптужница буде направљена овако како је направљена. Постоји једна изрека у којој се каже да ако желите некога да уништите, онда му прво уништите име. И бојим се да се то управо десило у мом случају. Да ли сам ја био подобан, нисам био подобан, не знам и нећу да улазим у то. Неко вероватно зна. Такође на моје питање Родољубу Миловићу да ли је УБПОК икада посумњао да се ја бавим некаквим криминалним делима, он одговара, да, приметили смо вас да долазите у Шилерову. Хтедох да му кажем, добро јутро Коломбо. Пошто су и мала деца у Земуну и Београду знала да ја долазим повремено у Шилерову улицу. Уосталом ја сам о свим тим доласцима детаљно овде и исцрпно објашњавао када сам давао свој исказ после

своје предаје. Е сада, ако сматрамо да су ти доласци у Шилерову улицу били некакав доказ да сам ја криминално умешан у некакве радње по овом граду, или у овој држави, онда право да вам кажем не видим да је у истрази потегнуто било какво питање и свих оних других који су долазили у Шилерову улицу, а који су овде помињани на овом претресу и који су за разлику од мене који сам био обичан пензионер и обичан грађанин, тада у то време били на високим државним функцијама. Што се тиче фамозне приче о Хагу, да је ова акција названа «Стог Хагу», ту сам опет мало збуњен јер ту се онда појављује ваљда још један мотив, дакле није само мотив да сам ја хтео да убијем пок. Премијера тај и да сам имао политичке амбиције, да сам хтео да дођем на власт и тако даље и тако даље, већ је мотив био и Хаг. Где се појављује тај Хаг. Тај Хаг се први пут појављује у оној фамозној изјави о којој је овде било доста речи, ја нећу коментарисати ту изјаву, Звездана Јовановића, где је ту наводно дат наслов те акције «Стоп Хагу». Молим вас, да ли је икада утврђено да је икада поведена било каква акција која се звала «Стоп Хагу». Чули смо овде некакве приче да су не знам требали да се лепе плакати по граду, да се држе трибине и тако даље и тако даље. Знате шта, ако ви организујете убиство највећег представника државе, припремате једну такву акцију, па не можете да после тог убиства за 5 минута спремите све то и кренете онда да пропагирате те неке ваше идеје. Ваљда ако радите једну такву ствар која се зове атентат и убијате Председника Владе, ваљда онда имате спремне неке планове, циљеве, неке људе који стоје иза вас, неку организацију која ће после кренути у реализацију свих тих планова. Овде колико видим све се завршило само на тој реченици да се та акција звала «Стоп Хагу». Е сада, што се тиче Хага, ја овде морам да додам још нешто. Ја за ове 4 године колико сам у затвору, односно 3, и за ових 10 година од када је потписана та сарадња са Хагом, ни дан данас нисам видео да се ико било када интересовао у погледу оптужења било мене, било једног припадника Јединице за специјалне операције, везано за Хаг. Као доказ томе стоји и чињеница да дан данас нити један припадник Јединице за специјалне операције се не налази у Хагу, нити Хаг испољава било какво интересовање према тим припадницима. Постојала је нека прича не знам фамозни списак овај, онај, о којима је овде нешто говорио господин Мијатовић бивши начелник односно заменик начелника службе, али нам је остао недоречен. Међутим, у разним фељтонима у «Правди», он је много више испричао о томе него што је испричао пред овим судом. И ту се заправо и види кредибилитет неких сведока који су се овде појављивали, а који су више говорили на разноразним емисијама, него што су рекли пред овим судом. Што се тиче разлога који је овде наведен да је господин пок. Премијер Ђинђић убијен због Хага, па ја морам да кажем следеће, господин Ђинђић везано за сам Хаг, се није питао ништа и није могао да утиче ни на који начин везано за сва она питања која су се постављала у

вези Хага. Због чега? Сви они који су пратили ту тематику, добро знају да је приступ и сарадњу Хашком Трибуналу потписао пок. председник тадашње Југославије Слободан Милошевић. Дакле, сви они који су наследили њега у државним структурама власти су само могли ту политику односно тај потпис да следе. Неки су то хтели да следе са мало више одобравања и додворавања онима од преко, неки су то мало кочили. Тим кочењем прикупљали некакве своје политичке поене, али колико данас видим, сви су је следили. И сви су изручивали људе у Хаг. Оне људе који су били на потерници и које је Хаг тражио. Тако да прича да би уклањањем пок. Премијера била заустављена нека прича о Хагу, и да припадници Јединице за специјалне операције који узгред буди речено никада нису ни оптужени пред тим Трибуналом не би могли да иду у Хаг, то је ноторна будалаштина, зато што видимо то из чињеница да и после трагичне смрти пок. Премијера у Хаг је отишло много више људи, небитно под којим околностима и под којим условима, него за живота и власти пок. Премијера. Везано оно што ми је дужност и обавеза да кажем, а то је о оптужбама и свим оним разлозима који су наведени у оптужници како, због чега сам ја хтео да убијем пок. Премијера. Ја прво нисам имао нити једног разлога, нити било какву намеру да убијем не пок. Премијера него било кога у овој држави, нити да наудим на било који начин том човеку, Зорану Ђинђићу, јер слободно могу да кажем да сам са тим човеком био у пријатељским односима. Ја не могу да кажем да сам био пријатељ са њим, али сам са њим имао пријатељске односе уз обострано поштовање. Ти односи су настали 5. октобра, а сви знају како су настали и не желим о томе да причам и то узајамно поштовање је трајало до самога краја, односно до 12. марта. Не могу да разумем да су овде неки најближи сарадници пок. Премијера, а не знам из којих разлога покушали да минимизирају однос мене и Премијера, тако што су овде пред овим судом давали лажне исказе. Говорим пре свега и о Беби Поповићу, и о Чедомиру Јовановићу, и о Зорану Јањушевићу, који су се издавали за велике пријатеље пок. Премијера. Говорим и о сарадницима пок. Премијера Биљани Станков и Александру Белићу и не могу да схватим да су људи за које смо овде чули да су се целог живота клели у пок. Премијера, дозволили себи да слажу. Да ли су они слагали да би заштитили интегритет пок. Премијера због тога што је о мени направљена тако једна фама и због тога што се ја налазим као првооптужени на оптужници да сам организовао убиство пок. Премијера, ја не знам. Али ја само могу да кажем да тим својим лажним исказима, а не знам на чији наговор, су само нанели штету како овом процесу, тако и утврђивању истине. Не могу да се упуштам у некакву детаљну анализу овог процеса, јер би се понављао, јер су то већ урадили и браниоци који су већ изнели своје завршне речи. Али морам само да додирнем на кратко оне делове овог процеса у којима сам ја помињан на овај или онај начин. Ми овде имамо један феномен који ја

зовем, а то је феномен такозваног покушаја атентата код хале Лимес. Наиме, када се десио тај саобраћајни прекршај, а намерно кажем саобраћајни прекршај, због тога што је и тада и сада то заведено као саобраћајни прекршај, бар у званичним папирима, и што тада и из тог периода не постоји ниједан једини документ, службена белешка, или нешто друго, да је то озваничено као покушај атентата. Овде су сведочили сведоци многи, који су на питање да ли бившег председника већа, или вас као председника овог већа, одговарали да су они одмах знали да је то био покушај атентата. Међутим, све оне чињенице које су се дешавале у том наредном периоду, демантују те њихове тврдње. Ја морам да цитирам овде изјаву господина Милета Новаковића јер је она везана за тврдњу такозваног атентата, можда најупечатљивија. Цитирам његов одговор који му је поставио на питање које му је поставио господин тужилац, каже: «Седео сам код генерала Лукића. Не бих могао да се сетим којим поводом, када је тог дана министар звао и од прилике не знам шта тачно рече, али од прилике разговор је ишао док си ти ту као пијеш кафу и зезаш, ено ти покушали да убију Премијера и пренеси ми и видиш о чему се ради. Лукић зове секретаријат у Београду. Вероватно одмах и они му преносе и он записује да се ради о Миленковић Дејану. Мислим да је улица била Ловачка 11, његова адреса. За Лукића то ништа не значи. За ове који су му преносили то ништа не значи. За мене веома значи. Ја сам одмах реаговао и рекао, јаој Багзи». Молим вас, значи он је реаговао јаој Багзи. Српски Шерлок Холмс, је одмах кренуо у акцију. А сада ћемо да видимо и у какву су акцију кренули. Даље, наводим да је то исто ту тврдњу да је то био покушај атентата, поновио и на овом претресу тврдио и Родољуб Миловић. Значи друга перјаница УБПОК-а тада. Милан Поповић начелник Другог одељења за сузбијање имовинских деликата. Старешина у Градском СУП-у Бранко Божић који је такође овде саслушан. Душан Михајловић да је за то знао по изјави Милета Луковића, овог, извињавам се, Милета Новаковића, генерал Лукић, Зоран Јањушевић, који чак шаље поруку у Бања Луку, обавештава обезбеђење о неким сазнањима до којих су дошли, моли обезбеђење да се то не пренесе одмах пок. Премијеру, већ да ће га он сачекати на аеродрому и објаснити му и тако даље и тако даље. Да не ширим даље. Дакле, сви они знају да је то био покушај атентата. Молим вас, покушај атентата на Премијера једне државе. Шта се дешава даље? Имају у рукама наводног атентатора Дејана Миленковића, кога већ је познато, зауставља обезбеђење, предају га саобраћајној полицији, одводе га у саобраћајну полицију, узимају му податке, утврђују да нешто није у реду са папирима, танте-манте, он зове Шефкета, Шефке долази, даје му паре, телефоне и тако даље и они га пуштају. Игром случаја пошто је Миле Новаковић рекао јаој Багзи, они га поново враћају са банкина ауто-пута у станицу полиције. Тада долази оператива Градског СУП-а, долази

БИА, и шта они причају са њим. Да ли причају о том фамозном покушају атентата? Не. Они питају шта ради Душан, шта мислиш да сада дође Легија да нас гађа зољама и тако даље и тако даље. Тог учесника такозваног атентата одводе у притвор, али му пишу пријаву за фалсификат дозволе. Чак не знају ни какву пријаву да му напишу, па онда иду у тужилаштво да их тужилаштво посаветује какву пријаву да му напишу да би могли да га задрже у притвору. И тужилаштво их је посаветовало тако како их је посаветовало. И он иде у бајбокату. Тамо проводи 4 дана. Излази, а да то нико не зна. Управник ЦЗ-а јавља Милету Новаковићу и Миле Новаковић каже када се сада нисам шлогирао, али Багзи одлази, нестаје. То је дакле још једна индиција за полицију да ту нешто није у реду. Е, сада данас после четири године постављамо себи питање, да ли је ико икада утврдио ко је како и под којим околностима пустио Дејана Миленковића из притвора. Ја нисам неки стручњак по том праву, али ја мислим да је то могло да се утврди да три телефонска позива. Управник затвора, ко је њему јавио, ако му је јавио тужилац, који тужилац, па се пита ко је њега замолио или му наредио или шта већ да пусти Дејана Миленковића и ето нама истине ко је пустио Дејана Миленковића. Да ли је то неко утврдио, није. Због чега, не знамо, мада имам своје мишљење. Нико није ни било брига. Идемо даље. Дакле, тог дана је утврђено да је био покушај атентата на покојног Премијера и шта се дешава. Не дешава се ништа. Зашто се не дешава ништа. Зато што ни у једној институцији, Министарству, БИА, Управама за обезбеђење нису одржани ванредни састанци, није направљено неко полуванредно стање у њиховим круговима, да се испита шта је било, како је било, због чега је било, који су пропусти, шта даље треба урадити, да ли треба дићи степен безбедности на ниво 1 итд.итд. Не ради се ништа. Ради се то да када обезбеђење покојног Премијера одлази у 29. новембар да да изајве они их малтене тамо изнапушавају и покушавају да им увале изјаве како они хоће, а то смо овде чули од Милана Веруовића, он је то детаљно описивао, да није хтео да потписује те изјаве, јер нису биле онакве какво је било чињенично стање и како су они написали. Дакле, заиста један страхан труд и потреба да се разоткрије шта се то десило код хале Лимес. Шта ради БИА, не ради ништа, односно пардон ради, искључује камере на Влади Србије. Да ли је неко појачао обезбеђење покојног Премијера, када кажем појачао обезбеђење онда не мислим на лично обезбеђење, јер смо овде чули да су ти момци дали све од себе, али само они су дали све од себе, да су радили буквално 24 сата у две, три смене, да би то обезбеђење било појачано. Међутим, свако онај ко се разуме у систем обезбеђења може овде да нам каже да је само обезбеђење и тај круг личног обезбеђења задњи прстен, да је главно обезбеђење неке важне личности, пре свега обавештајни и контраобавештајни рад. Да ли је неко предузео било шта по питању обавештајног и контраобавештајног рада. Пошто је Миле

Новаковић рекао да Багзи зна, односно да он зна којим структурама припада Дејан Миленковић да ли је покренута било каква истрага у правцу било сурчинског, било тог тзв. земунског клана, да ли се кренуло са хапшењем, да ли се кренуло са некаквим испитивањем, да ли су издате потернице, пазите молим вас, покушај атентата на Премијера или је неко сматрао да то не треба да се ради, као што и није рађено. Овде смо такође чули објашњења на те околности и на многа питања која смо ми поставили свим тим актерима који су сведочили о том догађају. Шта смо сазнали, ништа. Нисмо могли да сазнамо због тога што су они једни другима пребацивали врћу пеглу, што су себе хвалили, како су све предузели, а нисмо знали шта су предузели, јер ништа није ни предузето. Они су сви били награђивани после 12-ог марта, како чиновима, тако положајима, парама. Они су себе тапшали по леђима, по систему, ти мени војводо, ја теби сердаре. Да ли је осим оне несрећне Кораћеве комисије покренута било каква анкета. Да ли је заседала било каква комисија по државним структурама типа БИА, МУП, Пета Управа, Шеста Управа, да утврди где је настао пропуст у обезбеђењу Премијера и због тога се слажем са господином Гораном Петронијевићем да је покојни Премијер доведен на стрељање. Он је доведен, јер никога није било брига да после тог фамозног 21-ог фебруара предузме било какве мере заштите. Ајмо сада да погледамо шта се то десило код хале Лимес. О овоме је већ говорио адв. Крста Бобот и ја ћу се трудити да не понављам да не бих замарао и да не бих смарао никога у овој судници, али када погледамо оно што је овде на овом претресу говорио Дејан Миленковић, када погледамо шта су овде говорили Милан Веруовић, Миладин Веруовић, Александар Бјелић онда овде очигледно долазимо у једну велику заблуду. Опет кажем тада и ако су сви говорили да је то био покушај атентата то је третирано као прекршајни саобраћај. Овде морам да поменем још једну ствар. Наиме, у својој изјави мали Душан Крсмановић каже да сам у тој целој причи и ја лично имао улогу. Та улога се састојала из тога што сам ја требао да будем у борбеним колима и да дајем како се то овде више пута понављало некакву аутоматичарску подршку заједно са Милетом Луковићем и Сретком Калинићем. Касније смо могли да видимо по медијима све оне скице и шеме где су приказивана та возила која су била не знам, иде камион, Багзи, па онда пуцачи су не знам код хале Лимес, возила иду иза, а са друге стране имамо два возила у којима сам једним наводно требало да будем ја, Миле Луковић, Сретко Калинић. Међутим, у оној фамозној изјави Звездана Јовановића, Звездан Јовановић тврди да су Миле Луковић и Сретко Калинић требали да буду његова наводна подршка и да се налазе на оном месту и оном узвишењу одакле је наводно требало да се пуца. То је један мали елеменат како су те изјаве веома сложене и како оне упућују на права дешавања која су требала да се догоде. Само кратко цитат возача Александра Бјелића и ако је то споменуо господин Бобот,

значи возило је нагло скренуло у леву траку према мени. Значи лево, десно, у леву траку. Гађало ме од прилике у предњи десни крај. Ја сам укочио и окренуо и заобишао то возило са десне стране. Нећу читати целу изјаву, јер она је већ прочитана. Даље, Милан Веруовић, пратилац у ВИП возилу, значи у првом возилу, уз самог Премијера. Када смо прошли Сава центар, негде у правцу хале новобеоградски Лимес, угледао сам камиончић, да га назовем који се налази у тренутку када сам га ја видео ни у жутој, ни у средњој траци, значи између жуте и средње траке. Имао сам утисак да хоће да се заустави. Ми смо већ прилазили том возилу. У том тренутку када смо од неких не могу тачно да оценим колико метара, али у тренутку када смо прилазили том возилу, камион је нагло скренуо и са те кажем жуте траке у крајњу леву траку и само захваљујући возачу који је рефлексно одреаговао у том тренутку ми смо успели да избегнемо сигуран судар са тим камионом. Возач је нагло прикочио, а затим десном страном обишао камион. Исто то говори и Миладин Веруовић, пратилац из другог С возила. Нећу читати целу његову изјаву, само морам да кажем да је он изјавио тај камион је из средње траке нагло скренуо у леву траку, фактички је требало да дође до судара и у даљој изјави каже када је прошао први ауто, други ауто ми смо га обишли са десне стране. Зашто ово причам, па ово говорим и цитирам због тога што после тога имамо изјаву Миленковића која се на неки начин раликује из изјаве коју је дао у истражном поступку, а пошто ја не смем да причам о томе, онда нећу причати о томе, али се она разликује од изјаве у истражном поступку и онда он описује своје виђење тог догађаја. Видео сам велику прашину иза мене, како су кола, пошто су кола ишла много брзо, ја сам погледао у ретровизор и верујте ми да сам се уплашио. И онда сам скренуо, мало померио свој камиончић у десно према десној траци, тако да је колона могла мене да обиђе са леве стране. Значи ту се ништа није десило јер сам се ја уплашио. Тачније код хале Лимес због тога што сам видео у ретровизору да ме та колона ударила итд. итд. да вас више не замарам. Шта овде имамо. Овде имамо једну верзију где је најближе обезбеђење покојног Премијера говори о томе како је тај камиончић из средње траке скренуо у леву траку где је гађао десни врх возила Премијера и да је то избегнуто само захваљујући способности возача и да су га они обишли са десне стране. Са друге стране имамо Дејана Миленковића који описује исто тај догађај, на један сасвим другачији начин и који каже из леве траке померио сам се у десну траку и пропустио их да прођу са моје леве стране. Е, сада, ако узмемо да је рецимо Дејан Миленковић у праву, а очигледно да јесте, пошто тужилац изгледа више верује Дејану Миленковићу својој перјаници у свим овим процесима него људима који су били уз Премијера, онда се поставља питање, ко је то прекршај направио Дејан Миленковић, ако се померио из леве траке у десну и пропустио колону Премијера да прође. Како и на који начин је он

угрозио било које возило Премијера, ако се из леве траке преместио у десну траку. Значи он их је пустио да прођу. Ја не знам чији ће се овде навод и исказ ценити, то је на вама, али сматрам да је ова прича требала да буде разрешена до потпуног краја, да смо овде требали да суочимо и господина Миленковића и господина Веруовића и господина Бјелића, јер су они били директни актери у тој причи и да овде распетљамо шта се заправо десило, јер ја колико знам, две истине не могу да постоје. Значи само неко од њих може овде да буде у праву. Ја видим да тужилац навија за Багзија. Не само у овом овде делу, него у целој овој оптужници и да на један страشان начин омаловажава те момке из обезбеђења покојног Премијера, али о томе ћу рећи нешто касније. Наравно, ту има и наставак. Наставак приче да је та колона требала да буде заустављена и да је она требала да буде гађана са зољама како је то већ описивано и у одбрани Жељка Тојаге, а то је описивао и господин Петронијевић. Е, сада ја овде морам да се запитам. Осим изјава окривљеног Крсмановића који се брани ћутањем, Багзија који је овде сведок-сарадник, Звездана Јовановића, који је у својој фамозној изјави и на ову тему нешто говорио, ми немамо за ову причу, ни један једини материјални доказ. Шта се овде дешава. Па дешава се то да се рецимо овде помиње у целој овој причи фамозни стан десетка, у ком је направљен комплетан договор значи договор од А до Ш, како треба да се изведе ова акција. Пазите молим вас. Значи није ово само акција обичног судара, ово је акција која је требала по наводима оптужнице и по наводима сведока-сарадника да има велики број учесника. Значи тај договор по мени је требало да буде један опширан договор на коме су сви учесници морали да знају своје место, своју улогу, везано за тај договор је морала да буде приказана измерена комплетна минутажа целог тог догађаја, да би тај догађај уопште могао да се одигра. А, ми овде имамо шта. Ми овде имамо следећу причу. Имамо причу да су у том фамозном стану десетка присуствовали сви они који су требали да учествују у овом догађају. То су речи Крсмановића, то су речи Дејана Миленковића, да су ти договори трајали два дана. Да сам у том стану чак и ја дошао у једном моменту, мада ме нису видели ни Крсмановић, ни Миленковић, већ ме ту помиње само Звездан Јовановић у оној његовој фамозној изјави, где смо се договорили да треба да се иде један на један, а то се дешава после тог наводног пропалог покушаја атентата. Ми смо овде видели да тај стан, односно доказ стана број 10 није изведен до самог краја овог поступка и ако је био у списима предмета и изведен је када је то предложила одбрана. Видели смо и какви докази постоје за тај стан. Дакле имамо 10-12 људи који бораве у том стану, договарају се причају или шта већ раде, та два дана. Имамо полицијски увиђај који је обављен у том стану у коме немамо ни један једини материјални доказ. Овде смо саслушавали да кажемо оца и сина Опарушић, који су нам објаснили како је дошло до изнајмљивања итд. до полиције која је ушла у тај стан

и осим тим исказа и оних шест слика које приказују само пет фантомки које су нађене под чудним околностима у том стану, немамо ни једну једини слику стана колико смо успели да сазнамо од ових Опарушића има око 120 м2. Ми смо на овом претресу приказивали слике многих станова, који су детаљно сликани, обрађивани, узимани отисци, разваљивана врата, не знам ја шта је рађено све, бележени докази, прављен увиђај итд. То су станови у којима су се крили сви они људи који су били на потерницама. А, везано за стан 10 у коме се у истрази дошло до сазнања да су у том стану одиграо главни договор за покушај атентата код хале Лимес, немамо ништа. Имам чак један утисак да је тај доказ на неки начин прикриван и да се није требао приказати на овом претресу. Ја не сумњам да би ви као веће то приказали пошто је био као у спсима, али сам искрено очекивао од стране тужиоца да прикаже тај снимак и да нам тужилац каже, господо у овом стану по изјави Душана Крсмановића, по изјави Звездана Јовановића, по изјави Дејана Миленковића, се одиграо главни договор, пре покушаја атентата на покојног Премијера, а за то прилажем доказе, те, те, те и те. Не, то није урађено, то је стидљиво приказано у судници број 2, када узгред није ни радила ова документ камера па је слике могао да погледа онај ко је хтео.

Председник већа: И приказано у овој судници поново.

Опт. Милорад Улемек: Извињавам се на лапсусу. Такође имамо још једну интересантну ствар која је пратила овај случај хале Лимес. Зашто сам се оволико задржао на овом случају Лимес, па зато што је то у почетку у оптужници највише потенцирано. Тек касније се то мало овај изгубило и погубило, оног момента када је бивши председник већа изузео из доказа онај фамозни филм који је овде приказан, а није узет као доказ, е онда се одједном хала Лимес онако мало изгубила и замаглила из ове приче. Али о чему се ради. Сви смо ми били овде сведоци да су овде на овом претресу сведочили оперативци МУП-а Раде Стевановић и Златановић Драган, који су добили задатак од својих старешина и то Поповић Милана и Божић Бранка да испитају овај случај. Пре него што су упућени на тај задатак сви смо овде чули да су ти људи добили сет фотографија на којима су се налазили Владимир Милисављевић, браћа Симовић, Дејан Миленковић, Миладин Сувајцић, муа или ти моја маленкост Милорад Улемек и још неки други људи. Како су нам они објаснили те форографије су узели из њихове фото архиве Другог одељења и то су биле фотографије лица како су они то звали моторњаци. Ја никада у животу, нити сам имао везе са крађом кола, нити сам икада крао кола, нити сам икада у свом животу имао приватно кола. Миладин Сувајцић је лице које је са подручја Новог Сада. Лице које нема, односно до 12-ог марта или ти до 21. фебруара није имало никакав досије на подручју Београда, осим потернице која је

за њим била расписана због знамо већ чега. Дакле, 22. и 23. ни они се не сећају појављују се те слике и они се упућују да испитају ситуацију куповине два камиона, која су купљена на Бубањ потоку од оних ликова из Свилајнца и чини ми се код Бешке тамо и утврђују да је тај камион купио Ђекрез Драго, односно лик који је имао фалсификовану, односно украдену личну карту од Ђекрез Драга који је по њиховим речима, они су дали како је он изгледао, купио та два камиона, потписао уговор и тако то. Дакле, они 22., 23. фебруара располажу са сликама са свим случајно Миладина Сувајцића који овде на претресу признаје да је управо он тај Ђекрез Драго који је купио те камионе. Међутим, нико од тих људи није сигуран и није га са стопостотном сигурношћу препознао на тим фотографијама. Е, сада шта је нас овде највише занимало, бар је мене највише занимало. Занимало ме то како и на који начин су један дан после тог фамозног покушаја атентата оперативци Другог одељења добили баш те фотографије. Ко је њима дао те фотографије и одакле је он извукао те фотографије. На тај одговор нисмо могли да добијемо питање. Зашто, па зато што смо овде имали сведоке и то Златановића и Стевановића на главном претресу од 14.09.2004. године који су рекли да су те фотографије добили од њихових шефова Поповића и Божића. Са друге стране имали смо овде као сведоке и Поповића и Божића који су сведочи 06.07.2006. године, који су овде доследно рекли, да су они упознати да су постојале неке фотографије, али да ни један од њих није дао те фотографије овој двојници оперативаца, већ да су они те фотографије добили не знам тамо из Управе. Предложили смо и сведоке из Управе, чак и господин тужилац је прихватио те наше предлоге. Сведоци нису саслушани, не знам због чега, али нисмо могли да утврдимо ко и како је тада дао те фотографије, што ме на неки начин тера да размишљам, да ли се већ тада 21.02., 22.02., кренуло у причу да ћемо сви ми 12-ог марта бити на потерници, а као чињеница и прилог томе морам да изнесем и следећу чињеницу коју смо овде утврдили на овом претресу, а то је да 12-ог марта су се појавиле фотографије свих лица на потерници, осим слике Миладина Сувајцића. У том квадратићу испод кога је писало име Миладин Сувајцић није била слика и сада ја постављам једно питање, ако је полиција имала слику Миладина Сувајцића 22.02., дакле пре 12-ог марта и ако је са њом ишла и махала по Србији не би ли утврдила да ли је он био тај лик који је купио те камионе и ако је полиција издала потерницу коју је издала два сата после атентата, како онда да се слика Миладина Сувајцића није појавила до 17-ог марта. Нисмо то могли да утврдимо. Што се тиче самог атентата на покојног премијера Зорана Ђинђића на дан 12-ог марта испред зграде Владе Србије тек ту имао толико нелогичности и замршених чињеница да заправо не знам одакле и да почнем. Овде постоје и током целог овог процеса су нас пратиле две верзије. Једна верзија је била да је покојни Премијер био окренут леђима према

вратима зграде Владе, а друга верзија је била да је покојни Премијер био окренут амфас. За прву верзију ми овде имамо само вештачење, односно, како је то рекао господин Петронијевић, анализу вештачења вештака Куњадића, Дуњића и делимичну анализу из Висбадена. У другој верзији, дакле у другој верзији имамо живе сведоке са лица места који су овде на овом претресу без икаквог стреса, како је то овде покушано да буде представљено од стране тужиоца испричали верзију оригинал оној којој су они присуствовали, свако на неки свој начин, што је и нормално, али су нам испричали једну верзију. Е, сада којој верзији овде поверовати. Ако поверујемо верзији господина Куњадића и господина Дуњића онда је ствар потпуно јасна. Онда мислим да нисмо ни требали да се смарамо све ове четири године и да ово суђење оволико одуговлачимо. Ако поверујемо верзији најближих сарадника покојног Премијера, ако поверујемо верзији полицајца Трајковића, возача Симића, е онда се ја питам ко овде треба да иде у затвор и ко треба да буде на овој оптуженичкој клупи овде. Да ли ја, који четири године овде понављам као магарац и покушавам да логички објасним, нешто што је изгледа необјашњиво или они који упорно гурају своју причу без икаквих, али кажем без икаквих како логичких, тако и материјалних доказа. Е, шта ми овде имамо као материјални доказ да је покојни Премијер био ослоњен леђима на врата зграде Владе. Имамо под број 1 изјаву фамозну изјаву, стално је зовем фамозна, јер је она стварно фамозна Звездана Јовановића, који каже Премијер је био некако чудно окренут. Добро, али то не значи да је он рекао да је Премијер био наслоњен леђима на врата. Даље, имали смо овде господина Лолека и Болека како их ја зовем у шали, без намере да вређам, господина Дуњића и Куњадића који су овде покушали да нам објасне те са ове стране пуцано, те са ове стране, те овде, те тамо, те су нас вртели по целој судници, мењајући положај из овога у онај из онога у овај итд. не би ли некако набрали и сабрали онај њихов извештај да је то то и то је амин и то је свето писмо. Ја се са тим не слажем, а због чега се не слажем. И ја сам исто овде покушао да се вртим по судници, али не зато што сам хтео, него због тога што су ме приморали, чак сам позвао и командира да ми буде манекен, да покажем на њему моје виђење и моје мишљење због чега није могло да дође до тврдње коју износе господин Куњадић и господин Дуњић, а зашто није могло да донесе, па прво то је на један како се то код нас у овом демократском друштву каже изложио господин адв. Чабрило који је рекао да ли је могуће да човек који је пре свега Премијер, који има повређену ногу, који је на штакама иде леђима и покушава да ме опростите на изразу стражњицом или гузицом да отвори врата. Па да ли неко може да поверује уопште у ту причу. Са друге стране, све да и је то тако, ако је Премијер покушао на тај начин да отвори врата, ево ја ћу вам рећи шта не може да се уклопи у целу ту причу. И ако сам то овде демонстрирао, бићу овога пута кратак. Ако се

Премијер попео на онај фамозни последњи степеник који када смо ми, а ви сте били ту присутни изашли на онај додатни увићај код Владе Србије па смо закључили да тај задњи степеник није 40 цм како су то тврдили господин Куњадић и Дуњић, већ је тај степеник 22,5 цм. Ја не знам који је број ципела носио покојни Премијер, али сигурно није носио 37. Дакле, ако је он стајао на том степенику последњем, њему је пола стопала вирило ван тог степеника. Ако узмемо као чињеницу и то да му је била повређена нога, да је имао две штаке у рукама и да је био наслоњен на врата ја сада морам да откопчам сако, немојте да се љутите само због једне демонстрације коју морам да објасним. Дакле, сви знамо, сви знамо да на сакову покојног Премијера нема оштећења од метка. Оно не постоји. То оштећење се налази значи испод дојке, на десној страни. Дакле, ако стоји на вратима зграде у сакову откопчаном, јер је морао да буде откопчан тај сако, држим штаке и покушавам да отворим врата, било стражњим делом, било горњим делом леђа, мада је то нелогично када имате повређену ногу коју држите неослоњену на под. Значи моја позиција је усправна. Како је онда могуће да тај метак који је дошао из те фамозне Гепратове не пролази кроз мој сако, а мој сако стоји овако. Са друге стране она тврдња коју ми покушавамо да објаснимо да је покојни Премијер био он фас према вратима Владе Србије и да је корачао према вратима Владе Србије, управо на тај начин и то је једини начин на који је његов сако могао да се помери, јер ако ја држим штаке и убадам штаке да би направио корак правим корак и штаке остају иза мене, мени се сако помера и он иде заједно са мојим раменима у назад и ту је дошло до тог склањања сакоа. Даље, ако господин Дуњић и господин Куњадић кажу да је он погођен да сада не понављам којим метком итд. која је све била брзина што је већ рекао господин Петронијевић и да је тај метак направио то што је направио у телу покојног Премијера па зашто онда у њиховом извештају стоји да је оштећење на штаци и на руци покојног Премијера, левој подлактици направио или метак или фрагменти тог метка. Значи то не може да стоји. Због чега не може да стоји, ако они тврде да у телу Премијера се не налазе и да они нису могли да пронађу ни један једини фрагмент распаднутог метка тај метак који је изшао, а знамо где је изашао на леђима покојног Премијера није могао да се распадне у моменту изласка до момента удара у штаке. Он је једино могао цео да удари у ту штаку. Е, сада са друге стране овде је објашњавана улазна и излазна рана итд. Господин Дуњић нам је објашњавао и то какву енергију излазну има тај метак и шта је он све изнео напоље због тога што је себи правио простор надимао све оне органе и довео до свих оних оштећења у телу покојног Премијера. Е, сада се поставља питање, ево закопчају сако, сада се поставља питање, ако је Премијер стајао у вратима, односно у оном рагастолу врата на улазу у Владу Србије, сви знамо, а били смо на лицу места, има зид, имају врата има друго крило, има степеник. Видели смо

колики је онај простор. Видели смо да је онај зид где је метак ударио практично већи од 10 цм, до самих врата. Значи он је човек био у самом ћошку. У самом ћошку. И Дуњић и Куњадић, вештаци су овде покушали да нам објасне, да нам објасне позицију штаке покојног Премијера и они су нам објаснили да је она стојала овако, значи штака. То све на срећу има забележено на овом снимку и све је транскриптовано. Вештак из Визбадена који није имао ту штаку, него је користио неку своју штаку је покушао исто то да нам објасни. Због чега? Зато што је он анализирао извештај Дуњића и Куњадића. Међутим, овде се поставља једно питање, ако је покојни Премијер држао ту штаку овако, чак нека је држао и уз тело, он није могао да је држи назад, зато што су иза њега била затворена врата, како то тврди оптужница. Онда се поставља питање, како је могуће да је тај метак који је ушао у пределу дојке, прошао кроз Премијера, изашао на леђима, већ понављам на леђима изашао, ударио у штаку која се налазила са стране. И питање број 2. Ако је та излазна рана била те величине, а ми сви овде добро знамо колика је та величина била, како је онда могуће да у том малом простору не постоји ни један једини траг крви, ни једна једина капљица ни на вратима ни на зиду. Ја нећу да причам о томе где је тај метак могао да оде, да ли је он био чаробан, није био чаробан, ал ћу само подсетити следеће да су стручњаци из Визбадена рекли везано за Милана Реруовића, извињавам се, да је метак који је прошао кроз њега изгубио 50% кинетичке енергије, да је ударио у зид, да се распрсо и урадио оно што је урадио. Е сад, ако је метак који је прошао кроз покојног Премијера, прошао кроз његово цело, цело његово тело имао је пролазну путању дупло већу, дупло већу са много већим бројем костију него код Милана Веруовића, прошао кроз то тело, он губи исто 50% кинетичке енергије. Затим тај метак удара у штаку и ту има зауставно губљење кинетичке енергије. И ако се при том та штака налази у самом ћошку од зида и од врата, где је онда могао да оде тај метак, где је могла да излети та крв а сви знамо овде шта је навео господин Куњадић колко је материјала изнео тај метак напоље и каква је то снага била. Значи то је једно питање које је овде тотално остало недоречено, зато што нам није дозвољено да то објаснимо. Зато што се њихова слушала као Свето писмо. Ми смо само имали права да поставимо, ето нека питања на која су они понављали и вртели нас ту у круг, ал одговор нисмо могли да добијемо и то је суштина. С друге стране, по свим сликама и филму са увиђаја, да вас подсетим и то, да је сва крв која је пронађена се налазила на левој страни гледано у правцу врата зграде Републике Владе. Да се парче штаке, о коме ћу касније нешто рећи, налазило на првом степенику са десне стране врата. На левој страни није било ни једног јединог трага, осим оног фамозног удара метка. Тако да се онда поставља питање, да ли је ова верзија господина Куњадића и господина Дуњића, коју ја логички не могу да схватим, нити животно не могу да је

схватим, може узети као здраво за готово. Даље, кад смо већ код Гепратове, овде је много објашњавано од стране адвоката, па везано за канцеларију не знам 55, па везано за увиђај, па везано за истражног судију, како је то ишло, шта је ишло, ја нећу да се упуштам у те правне теме, јер то не разумем, али је овде занимљива још једна ствар а то је питање реконструкције. Не ове реконструкције, која нама није овде дозвољена, односно наш предлог није усвојен да се она изведе, него питање због чега, тих дана није извршена реконструкција. Ако узмемо у обзир следеће чињенице: Полиција је урадила увиђај, измерила све параметре како они то кажу уз помоћ стручњака из Визбадена. После једног одређеног времена, нашла је пушку за коју они кажу да се налазила у Гепратовој канцеларији 55 из које је пуцано, имала изјаву, изјаву атентатора који је признао да је наводно пуцао у покојног Премијера. Имао је све остале актере, мислим на обезбеђење и на све оне људе који су се тамо налазили и нису извршили реконструкцију. Ја не желим да умањујем, нити да минимизирам било које друго убиство које се десило у Србији, јер свако убиство је убиство, сваки живот је светиња, али постављам питање ако се у овом важном предмету одустало од те реконструкције а овде смо јуче могли да чујемо да је био покушај некакве реконструкције, па је та реконструкција одложена, због чега то нисмо могли да сазнамо, јел нико није знао да нам да одговор на то питање, зашто та реконструкција није онда урађена. Када овде Миле Новаковић и Родољуб Миловић кажу, ах, Звездан је био одушевљен да нам све овде призна, па он је просто цвилео од радости кад нас види. Ми смо му слали цигарете, поморанце, сокиће, то је све ишло феноменално. Весна Радосиновић, односно Радомировић каже у свом исказу који је дала овде. Ја нисам могла да разумем зашто и како Звездан то ради, јел ми се чинило као да он разговара са колегама, да је потпуно равноправан са њима а не да је оптужен и да због тога што признаје то, што је наводно признао, може да добије 40 година робије. Е, па зашто у таквим околностима, кад су све имали на длану, није извршена реконструкција. Или рецимо, да подсетим и ово, због чега су Звездана Јовановића, који је био феноменално расположен да са њима сарађује, водали Бубањ поток, хала «Лимес» и Фрушка Гора. Ја би вас само питао једно питање, да ме поучите, јел би хтео да направим кратке паралеле између тог фамозног филма, изјаве Звездана Јовановића и чињеничног стања које ми имамо у овом случају. А ово вас питам због тога, јер сам јуче чуо, значи у завршној речи господина Чабрила, да ми као оптужени уколико нам то може помоћи, можемо да као, ајде да кажем некакву помоћ, поштапалицу користимо и делове из тог филма и ја вас сад питам да ли смем то да урадим. Само ради извођења неких паралела, без било каквог цитирања или указивања, овај, зашто, како и због чега је направљен тај,

Председник већа: То говорите о филму на Фрушкој Гори, увиђај истражног судије Окружног суда у Сремској Митровици?

Опт. Милорад Улемек: Говорим о Бубањ потоку, хали «Лимес» и о,

Председник већа: То не можемо користити. То смо издвојили из списка као доказ.

Опт. Милорад Улемек: То не можемо користити. Видим да овај, адвокат Вукасовић и Чабрило нису добили ту забрану, ал добро. Нема везе.

Председник већа: Не знам. Ви сте добили транскрипт, тамо сам прочила решење Врховног суда.

Опт. Милорад Улемек: У реду је, не у реду је. Све је у реду. Није никакав проблем. Поставићу онда друго питање, из другог угла. Ако су они имали тај спектар планова везано за све покушаје атентата, па због чега онда су у тим истражним радњама Звездана Јовановића водили само на Бубањ поток, само код хале «Лимес» и само на Фрушку Гору а нису га водили рецимо код Савезне Скупштине а у његовој изјави стоји, та наводна прича како је то требало да се одигра код Савезне Скупштине и што је најважније и за мене најчудније, нису га водили у Адмирала Гепрата у канцеларију број 55. А, нису га водили због тога, а то је изјава Милета Новаковића, јел је Звездан рекао, па добро немој да идемо тамо, да не би нешто пореметили. Молим вас, па ко је кога ту водао Звездан њих или они њега. Ко је ту водио истрагу Миле Новаковић и екипа или Звездан Јовановић. И шта значи то, шта значи то да не би нешто тамо пореметили. Шта је то тамо могло да се поремети, кад је комплетан тај увиђај везано за канцеларију у Гепратовој број 55 био завршен 17. марта а тужилац, односно истражни судија Чолић, тај извештај објединио за свих 5 дана 18. А сви знамо када је узета та фамозна изјава од Звездана Јовановића и шта је ту могло да се поремети. Зашто то није урађено и због чега није урађено, ја овде нећу коментарисати, јел сам већ на самом почетку реко да нисам неки теоретичар завера и не желим овде да правим никакве завере и инсинуације. Кад смо већ код ове приче која се дешава око саме зграде Владе, морам да напоменем још једну идеју, односно чињеницу а то је да смо ми овде имали, како ја то зовем кукавичје јаје које нам је подметнуто у виду извештаја из Визбадена. Зашто то кажем кукавичје јаје. Па због тога што смо тај извештај чекали и чекали и чекали као Етијопљани кишу и некако га дочекасмо и сачекасмо и преиспитасмо и не утврдисмо много тога. А зашто не утврдисмо? Па не утврдисмо због тога што сам ја сигуран и апсолутно

стојим иза ових својих речи да неком није било у циљу да ми то утврдимо. А зашто и које нам чињенице на то указују? Ми се сећамо да је Визбаден дошао експресно 13.3.2003. године. При том не знамо ни ко их је позвао ни зашто их је позвао, али нећу о томе, о томе су говорили браниоци. Даље, имамо извештај да су све то што су урадили, урадили за 2 дана. Ја кажем што је брзо то је и кусо а да је то тачно испоставило се и у овом процесу када смо сазнали да је истим тим вештацима, који су дошли на увиђај, дакле говоримо о најеминентнијим стручњацима из те сфере на свету. Значи можда још има

Председник већа: Извињавам се. Молим радника судске страже једног, нека стане на овај улаз овде споредни где излази судско веће.

Опт. Милорад Улемек: Можда имамо још пар института у свету који могу њима да стану на црту. И шта се онда дешава, дешава се то да ти исти стручњаци из Визбадена добијају од стране наше полиције тотално погрешне параметре, погрешне стајне тачке, погрешне описе повреда Милана Веруовића и Зорана Ђинђића. Да ли неко може да ме убеди овде у овој судници, да је то била случајна грешка. Значи то се није десило 2 сата после атентата, па да кажемо сви су били збуњени, јел није нико, нико није збуњен ни приликом вршења увиђаја ни наредних дана. Цео тај увиђај је рађен намерно мањкаво и то смо овде могли да чујемо и од многих људи, који су сведочили у овој судници. Зашто? Не знам. Нећу да правим теорију завере, али чињенице су чињенице и шта после тога имамо. После тога имамо да они људи израђују свој извештај. По свим тим информацијама које су добили и раде најважнији део извештаја. Кад кажем најважнији, онда мислим управо на то, на стајне тачке покојног Премијера, Милана Веруовића, на њихове улазне и излазне ране, место одакле се пуцало и тако даље и тако даље. На потпуно погрешним параметрима и нама се то онда сервира. Ја се овде питам ко је могао и ко је себи дао за права да тим људима да погрешне параметре, кад се већ 12. марта по сведочењу многих људи који су прошли у овој судници знало ко је где стајао, ко је шта радио. Читаво обезбеђење је давало изјаве. Милан Веруовић је 12. марта на операционом столу кад се пробудио из шока давао изјаву дечко. Ипак, то је урађено. Ја нећу да говорим о налазима из Визбадена који се базирају на научним и техничким базним карактерима, јел је то наука. То се не може побијати. Та наука је направљена још пре него што су можда неки од нас и рођени овде и ту нема шта да се каже. Али морам да кажем следеће. Шта смо ми добили из тог извештаја? Добили смо научне параметре, који су такви какви јесу и који се не могу негирати и добили смо одговоре на најважнија питања, која нас овде занимају а одговори се базирају на вероватноћи. Зашто то кажем? То кажем због тога, јел је то чињеница, јел то стоји у овом извештају. Говорим о

другом извештају у коме каже, на страни 6 и 7 другог извештаја: Место са кога се претпоставља да је пуцано. Даље, када говоре о путањи метка, страница 36 и 37 другог извештаја, говоре као о могућим путањама. Дакле не кажу то је путања метка који је испален са прозора канцеларије број 55 која је ишла брзином том и том, под тим и тим углом, ударила при тој и тој брзини покојног Премијера, односно извињавам се, оштећеног Милана Веруовића. Не. Они кажу, могућа путања. На то могуће, ја ћу да добијем 40 година робије. Могуће. Даље, када говоре о повредама, они кажу да повреде вероватно кореспондирају. Значи они не кажу повреде су начињене из тог и тог оружја, тог и тог калибра и онда даље опис повреда. Не. Него кажу повреде могуће да кореспондирају. Дакле, шта имамо овде? Имамо могућности и претпоставке. Даље оно што је можда најважније а што овде није доказано, нити је то доказао Визбаден, нити је то доказао Куњадић који је балистичар. Дуњића нећу да помињем, јел он нема везе с том причом. А то је, поставља се питање, ја би волео да ми неко овде покаже један материјални доказ који се односи на то, да ли су покојни Премијер Ђинђић и оштећени Веруовић погођени из спорне пушке «Хеклер кох Г-3» коју смо ми овде имали прилику да видимо у судници. Ако ми неко покаже и један материјални доказ, на Вашу пресуду нећу ни писати жалбу. Покрићу се ушима и идем на робију. А доказа нема. Има посредних доказа, који кажу, да, Звездан је реко да је пуцао одатле, ал није реко из које пушке. И срамота је што га нису питали чувени Шерлок Холмс, Миле Новаковић и Родољуб Миловић, који му је успут, како је сам рекао суфлирао из бележнице оно што су се договорили од претходног пута, шта ће да даје изјаву пред господином Пријићем. То је он реко, то нисам ја реко. Да ли неко може да ми покаже било који материјални доказ да су фрагменти и парчићи од метка који су нађени у згради Владе Србије испалени из пушке «Хеклер кох Г-3» која се налази у овом предмету. Један материјални доказ, нека ми неко каже и покаже. Исто нећу писати жалбу. Да ли неко може уопште да ми каже да ли постоји било какав траг, да је тај метак који се распрснуо и који је пронађен у згради Владе Србије погодио било Премијера било оштећеног Веруовића. Један доказ. Не постоје докази. Сагледавајући сам извештај, односно извештај о увиђају са лица места, па ја морам да кажем следеће. Ми овде имамо један други предмет који се зове фамозни «Земунски клан», небитно. Тамо смо имали прилику да видимо обављање мноштво увиђаја и обављено је мноштво увиђаја. Ја колико сам приметио нико од бранилаца, сем неких ситних, можда процедуралних примедби, није имао никакву примедбу на извођење тих увиђаја. Овде, значи где имамо нешто што се десило, што је протресло Србију и што нам је свима променило судбине на неки начин. Имамо увиђај који је урађен тако како је урађен. Ја не могу да поверујем да наша полиција која има веома добре стручњаке, није умела да уради тај

увиђај како треба. Зашто? Зато што су исти људи годину, две или три пре овог догађаја, радили исте ове увиђаје у предмету «земунски клан». И сада ми није јасно како је могло да се деси, како је могло да се деси да под број 1, крим. техничари који долазе на лице места незнају где иду, односно не знају, па и не знају где иду, зато што су прво отишли у Ургентни центар. Не знају у почетку због чега иду, јел им нико није рекао и долазе после 40 минута на лице места. За то време на лицу места анархија, тотална анархија, и ако, и ако је двориште пуно полицајаца а сви знамо, сви знамо да се у средњој школи у Каменици уче ствари како се обезбеђује место злочина и сваки онај полицајац тамо, који се шепурио са оним «Хеклерима» и што су трчали и сакривали се тамо око оних зидова је знао и била му је дужност да обезбеди место увиђаја. Нико то није урадио. Чак и кад је дошла увиђајна екипа, људи који су овде сведочили су рекли, да су имали проблема са појединим па су морали то некако да обезбеђују тако. Даље, зашто имамо ситуацију да су многи трагови погрешно обележени, да неки трагови нису ни обележени. Ја не могу да схватим, ја не могу да схватим да је оно парче штаци, које је отпало са штаци и које је нађено на десној страни првог степеника, није уопште обележено као траг. Није уопште обележено као траг. Није уопште ушло у скицу места а сматрам да је то важан детаљ. Због чега важан детаљ? Па управо због тога, што би се обрадом можда тог трага могла установити дестинација са које је пуцано. Нећу да помињем оно што су помињали остали браниоци овде о томе да су не знам штаци склоњене и тако даље и тако даље. Такође не могу да не поменем причу из Адмирала Гепрата, канцеларије број 55. Чули смо овде све како је било, ко је био тамо, ко је улазио, ја то нећу нити рекапитулирати, нити понављати, али је веома чудна чињеница да смо овде имали изјаву о оним фамозним пикавцима, где господин Китић, инспектор који је био један од руководиоца увиђаја у том делу зграде је рекао, да је те пикавце видео 13. кад су дошли стручњаци из Визбадена, да им је скренуо пажњу, да су они рекли да то није битно и да су онда они са оном просторијом урадили шта су урадили, да сад не понављам. Даље, колко се мени чини имамо овде писани извештај да су ти исти пикавци, или можда неки други, нећу у то да улазим послати заједно са стручњацима из Визбадена на њихов Институт и као шлаг на торти имамо причу оперативца који је дошао 17. у ту исту канцеларију, кога је послао тај исти Китић да провери ту исту канцеларију, који је наводно нашао те пикавце а да му Китић пре тога није рекао да их је он уочио и онда имамо целу причу да је све то била једна велика грешка и да је све то заправо било у склопу једног целог извештаја, који је завршен 18. Па није него. Значи сад смо ми сви овде дијаболе и сад ми треба да се уклапамо према њиховим грешкама, па не можемо да се уклапамо. Не можемо да се уклапамо због тога, што и поред тога што су хтели да нама подметну овде, ту причу о пикавцима, нису успели да нађу, нису успели

да нађу никакав ДНК на фамозним пикавцима које је користио Звездан Јовановић. А постоји једна друга прича о пикавцима, коју овде нико није хтео да помене а коју ја морам овде сада да поменем. Да су одређени пикавци потурани Звездану Јовановићу а који су узети из пепеларе кабинета генерала Лукића, за оно време када је Звездан Јовановић био доведен тобоже на некакав договор и разговор а заправо био намамљен да буде ухапшен. Ал, ти су се пикавци изгубили. Те пикавце нико не помиње, ал и та ће се прича отворити. Ако не у овом животу у неком другом сигурно. Захваљујем господине Даниловићу, реинкренација, јел тако. Кад смо већ код те канцеларије 55, ја би само поменуо да је у тој фамозној изјави Звездана Јовановића поменуто, где он каже изабрао сам меко зрно. Можда људи овде не знају шта је меко зрно, шта је тврдо зрно и ја ћу то само у пар речи објаснити. Меко зрно, је зрно које се користи углавном у лову. Меко зрно је зрно од олова. Ми овде имамо недвосмислено доказано, да је зрно које је нађено у згради Владе Србије, зрно «фул-метал-цаки». Што би у скромном преводу, са мог скромног енглеског значило «пуна метална кошуљица». Дакле, не ради се о никаквом меком зрну. Зашто је то тако речено у тој изјави, или зашто је суфлирано Звездану то да каже, ја не знам. Кажем, нећу да правим никакву заверу. То није моје. То остављам Вама, суду да разреши. Али саме ове чињенице, које овде наводим и понављам као папагај и надам се да вас не смарам много, указују како и на који начин се поступало у овом поступку. О овим свим стварима говорим под број 1, зато што сам ја првоокривљени у овој ствари и што цела ова прича на неки начин иде на моја леђа. Мислио сам да овде да говорим и о дешавањима у самој акцији «Сабља», хапшењима, мало шире да анализирам изјаву Звездана Јовановића, о свим дешавањима у овом поступку али ћу вас поштедети јер је већ о томе доста речено. Док смо већ овде код улаза број 5 и зграде Владе Србије, не могу да се не осврнем на изјаве припадника обезбеђења који су давали пред овим судским већем. Зашто то кажем? Па, кажем то због тога јер прво не желим да браним никог, не желим ником да подилазим и свако у свом животу треба да ради свој посао. Али не могу да не укажем на једно сумануто, сумануто стање и закључак тужиоца, у коме он каже да је, верујем да је он тако схватио те изјаве, као неосноване и безначајне. Знате шта, ја могу да поверујем у све, али не могу баш нешто да поверујем да су ти људи из обезбеђења овде дошли и одлучили да нам продају маглу. Приметили сте овде где сам ја максимално избегавао приликом целог овог процеса да помињем тај фамозни трећи метак. А избегавао сам га само због тога јер ме не занима. Господин адвокат Вукасовић је рекао небитно је колико метака. Први метак је убио пок. Премијера, крај. Овде је битније одакле је дошао тај први метак, него да ли је после тога испалено 5 или 6. Али, ако овде имамо све те људе, који су 24 сата били спремни да дају живот и између осталог то им је био посао, да сачувају пок. Премијера, и изјаве то што

изјаве, и још један од њих односно мали Мића Бургија, Милан Веруовић нам овде каже да је трпео одређене притиске, од стране чувеног господина Бебе Поповића, духовног мага ове Србије, који је покушао да утиче на њега да промени причу о трећем метку, и да га убеди малтене да је он луд, да он то није чуо и тако даље и тако даље, о чему ми овде причамо. С друге стране, пошто тај исти мали Мића Бургија кога ја знам од оволиког, тражио суочавање...

Председник већа: Када га ословљавате, он има овде својство оштећеног да знате.

Окр. Милорад Улемек: Наравно и ја не мислим да га уопште вређам, нити поништавам јер се стварно знамо од оволицног. Онда не можемо да се не запитамо на основу чега је господин тужилац овде извукао своју епохалну изјаву где нам је рекао они су сви били под стресом. Они су били преоптерећени послом, бригом и тако даље. И онда даље анализира како је то све ишло. Ја нећу да цитирам, јер немам намеру да правим никакву реплику у односу на завршну реч господина тужиоца. Међутим, могу да прихватим да је неко био под стресом. Могу да прихватим да је некоме био лош дан, да га је жена најурила из куће, али не могу да прихватим да је некоме концентрација, пажња и разлог за стрес био што је имао херпес на лицу. Па, није имао херпес на мозгу ако је имао херпес на лицу. Сви ми овде знамо шта је херпес. И свако од нас бар пет пута годишње има херпес. Можда се мало изнервирамо због изгледа, али баш то да утиче на моћ расуђивања при обављању посла, па не знам. Нико не узима уосталом боловање због херпеса. С друге стране, овде испада да су сви ти људи који су се тада налазили у згради Владе Србије били под толиким стресом, да ли заплашени, да ли уплашени, да они нису знали одакле и шта бије. Ја овде само морам да кажем следеће чињенице. У саставу обезбеђења пок. Премијера између осталих чланова, налазио се и момак који се зове Бобан Пурић. Ко је Бобан Пурић? Бобан Пурић је дугогодишњи бивши припадник САЈ-а, значи Специјалне антитерористичке јединице кога лично познајем из многих борби на Косову и Метохији, за кога знам да је врстан специјалац, да је већи део свог живота провео пуцајући и јурећи криминалце и терористе и тако даље и тако даље. Чисто сумњам да би једна таква особа се помела због три пуцња, или два, па онда измислила трећи. Даље, у истом том обезбеђењу налазио се и Срђан Бабић бивши припадник Јединице за специјалне операције који је док није прешао у обезбеђење пок. Премијера у Јединици имао звање инструктора. Учествовао у многим операцијама Јединице још од Крајине, Сарајева, Косова и тако даље и тако даље. Момак који је оуглао на рат, који зна шта је рат и који се и дан данас налази на једном светском ратишту. Такав момак није могао да се уплаши и да каже ја сам чуо два, па ми се учинило три пуцња.

Такође морам да кажем и реч – две о оштећеном Милану Веруовићу. Не верујем да би се и тај исти Милан Веруовић уплашио јер овде смо чули и од самог господина Дуњића када сам му ја овде поставио питање, каква је њихова перцепција у односу на ситуацију опасности и неких непредвиђених догађаја, где је он одговорио да је перцепција таквих људи који раде тај посао веома изражена и сензибилна у правцу осећаја те исте опасности. Тај исти Милан Веруовић је дечко који је одрастао на београдском асфалту, који зна шта је опасност и који сигурно, ајде да кажем сигурно се не би нити уплашио, нити помео од три пуцња. Ја бих овде подсетио све присутне да је тај исти Милан Веруовић иако је био рањен, био потпуно свестан док су га возили у Ургентни центар. Он је дечко издавао наређења. Он је командовао свом тиму, он је одмах знао и у глави му је све било јасно и колико је пуцњева чуо и где се шта одиграло. И не могу да прихватим психоанализу, односно покушај психоанализе господина Дуњића и господина тужиоца који уз пут речено није ни психијатар, ни психолог, да дају такав један закључак по питању обезбеђења које се ето сво смело, па нису могли да утврде са које стране бије, него су се сви преплашили па нису знали где се ударају ногама. Даље, морам да се поново на кратко вратим на закључке извештаја који су везани за господина Куњадића и Дуњића. А зашто? Само у кратким цртама и да укажем на то да су они њихов извештај базирали пре свега на изјавама које су дате у истрази, у предкривичном поступку и то пробраним изјавама. Не изјавама свих сведока. Него само оним изјавама које иду на руку овој оптужници. Они нису третирали изјаву ни Копривице, ни Трајковића. За Симића нису знали јер се Симић појавио као дух у овом поступку и то на предлог господина Прелевића. Ми нисмо знали за тог човека, а понављам Симић господин Симић не мислим да га вређам када кажем Симић, возач Гаше Кнежевића, је једини очевидац. Али кажем једини очевидац у Србији који је цео догађај везано за погодак Премијера пропратио од почетка до краја. Значи видео га је како излази из возила, видео га је како узима штаци, видео га је како се окреће, креће према Влади и пада. Једини. Међутим, иако сам сигуран и подржавам апсолутно оно што је рекао господин Петронијевић, да неке камере нису радиле, а да су друге радиле, сигуран сам да постоји комплетна верзија снимљена на некој од камера да ли «Пинк» или «Б-92», убиства пок. Премијера Ћинђића. Зашто то кажем? Па, то кажем због тога што смо овде имали сведоке који су јасно и прецизно објаснили када су, где и на ком месту видели новинарске екипе и тако даље. Е сада да узмемо причу овако, ако сте ви новинар и цуците два сата пред Владом Србије, нестрпљиви да снимите било шта што ће вам донети похвалу или награду од вашег уредника, или што ће вашу телевизију унапредити у најгледанију телевизији у земљи, онда ми је потпуно нејасно да од тих камера које су тамо биле, на жалост ми не знамо које су биле, није снимљен долазак три да кажем бесна возила,

како улазе у зграду Владе Србије, а сви знају и чекају Премијера јер знају да Премијер има тог дана састанак са ким је требао да има, чини ми се да је била исто тако пок. госпођа Ана Линд, знају да је Премијер на штакама, знају да је сваки снимак Премијера ексклузивни снимак, и нико га није усликао. Они сликају тек односно нама се пушта овде снимак тек када Јањушевић убацује пок. Премијера у возило. И ако кратко израчунамо то је сигурно 10 минута од момента када је погођен пок. Премијер јер знамо да су га уносили, носили горе, поливали водом и тако даље и тако даље. Зато не може нико да ме убеди да су телевизије «Пинк» и «Б-92», биле искрене према овом већу када су нам послали оне шарлатанске дописе у којима су рекли да је то преснимљено, или да је не знам, по закону 30 дана чувати снимке. Молим вас, снимак на коме се можда види или се види део момента када се убија Премијер, то се чува доживотно. То је за архивски снимак. А та прича да је то уништено због овог или због оног, то је прича за малу децу. Такође морам да се осврнем на све оне сведоке и на све оне контрадикторности које смо овде чули, а није нам дозвољено, односно нису усвојени како наши предлози тако и предлози неких других странака у поступку да се изврши суочавање. Зашто ја стално потенцирам ово суочавање. Потенцирам због тога што је то можда најлакши начин да утврдимо да ли нешто јесте или нешто није. У том суочавању неко од нас ће да буде задовољан, неко од нас неће да буде задовољан, али је свакако веће то које ће пресећи и рећи ово је то или ово није то. И ту би онда посла била чиста. Не би остала никаква недоумица. А пре свега мислим на суочавање рецимо оштећеног Веруовића - Поповића, Веруовића – Миленковића, Буха Љубише – Миленковића, Чедомира Јовановића – Миленковића. Због чега то говорим? Па, то говорим због тога што ајде да кажем можда ни Буха, ни Чедомир Јовановић овде нама нису рекли неке епохалне ствари. Али би могли бар да видимо и да извучемо тај некакав психолошки профил ко овде лаже. Сматрам да би много више извукли из суочавања због контрадикторности у исказима Веруовића-Поповића, Веруовића-Миленковића, јер су то заправо ствари које нас интересују овде које се раде конкретно у овом предмету. Сматрам то је моје лично и скромно мишљење да смо сви учесници у овом процесу на неки начин оштећени због тога што нам то није омогућено и што су ти предлози одбијени. Морам такође да поменем и на један занимљив детаљ, где су овде долазили сведоци који су наводно требали да провере веродостојност мог исказа. Намерно не кажем одбране, јер сам и онда рекао да немам од чега да се браним, то тврдим и сада, мог исказа који сам ја овде давао неколико дана, а те сведоке су предложили што господа пуномоћници, што господин тужилац. Ради се пре свега о сведоцима Чедомиру Јовановићу, Владимиру Беби Поповићу, Душану Михајловићу, могу да кажем и Зорану Мијатовићу, Горану Петровићу. Они су сви овде

позвани на околности да кажу шта знају или да потврде или демантују наводе мог исказа. Наравно они су то демантовали. Нисам ни сумњао да ће да признају неке прљавштине које су радили, јер сам ја изгледа једина будала у овој земљи која се предала, која је дошла пред истражне органе, односно судске органе и која је овде говорила истину. Наравно та моја истина је увек била окретана и та моја истина је увек називана лажном истином, а сви они који су улагали у овај суд и који су одговарали тужиочевој страни они су били сведски у својим исказима. Дакле, шта смо ми могли да чујемо од тих сведока, а чули смо следеће. Ево рећи ћу вам један пример само. Прво питање на које је одговорио Душан Михајловић бившем председнику већа, када га је он питао, шта можете да нам кажете и која сазнања имате везана за убиство покојног Премијера, цитирам: «Оно што ми је познато о убиству премијера Ђинђића, то се налази у полицијским списима и то је предато тужиоцу. Тако да о томе немам шта да кажем и додам.» Е, сада, ако први Министар овде државе који води Министарство унутрашњих послова дође и избаци овако једну епохалну изјаву шта ми можемо да се надамо и шта можемо да очекујемо од неких других сведока који имају рецимо много мање сазнања шта се дешавало од пре 12-ог марта па надаље. Наравно Министар је овде причао наредна два дана, а шта је причао. Причао је и прао себе, јер није знао да нам објасни како је било могуће да се десе сви они пропусти који су се десили о којима сам ја овде причао, а сви знамо који су то пропусти. Окретао је ћурак и на овамо и на онамо и онда епохална реченица «све ће се то сазнати, не знам за 40 година у тајним архивама». Ајде, тајне архиве, баш бих волео да видим те тајне архиве, ако то доживим. Други учесници то морам да поновим, то сам рекао и у својим примедбама су ову говорницу искористили за своју политичку посрнулу позицију. Причали су нам ту некакве демагогије, некакве приче док сам слушао господина Бебу Поповића, чинили ми се да није Зоран Ђинђић био Зоран Ђинђић, него да је Беба Поповић био Зоран Ђинђић, да га је он направио, јер је он имао једну епохалну улогу у политичком животу Зорана Ђинђића. Значи, човек нам је избацивао овде демагогију за демагогијом, а шта нам је рекао у овом случају, да ли је допринео Владимир Поповић Беба да утврдимо било шта у овом случају. Није. Само нам је још више замрсио мозак. Чедомир Јовановић, о њему и да не причам. Он је довео своје тапшаче овде да му тапшу када је давао изјаву. Само ћу укратко и завршићу да кажем, ево само мало господине стрпите се. Да рецимо изнета констатација од стране тужилаштва, а везана за представљање моје моћи, па могу уопштено да кажем да то није пије воду. Овде ја колико видим све се базирало на томе да сам ја био толико моћан човек у овој држави да нико није могао да мрдне од мене, да једноставно полиција није знала шта да ради, да Влада како то рече Чедомир Јовановић је владала од угла Немањине, до угла Кнеза Милоша. Ја кажем добро, ако је то стварно

тако било, па шта су они радили, зашто су они примали плату, којим су се они пословима бавили, ако су дозволили да један појединац Милорад Улемек буде тако моћан. Са друге стране овде нико није објаснио која је то моћ била, коју сам ја то моћ имао. Међутим, представљање те приче је било потребно тужиоцу овде, да оправда и да извуче тај диспозитив приче. Зашто је све ово настало како је објашњено да је настало да сада не понављам да вас не смарам више. Кажу да сам ја био моћан у свим структурама, а у којим то структурама. У полицији кажу. Прво у полицији ја нисам био моћан него сам био поштован, зато што сам познавао све те људе и све те старешине. Заједно смо прошли и сито и решето. Ја онда морам да се запитам, ако сам ја био толико моћан, па да ли сам ја можда скренуо истрагу у другом правцу везано за Лимес, везано за шодер у згради Владе Србије, везано не знам за ово, за искључивање камере итд. Да ли сам то можда ја урадио својом неком моћи. Зашто се овде сви праве немупти када је у питању рецимо сам Душан Спасојевић. Па нико овде није хтео да каже да је Душан Спасојевић био моћан, а био је моћан због тога што су други били слаби, што су му други долазили на ноге, што су волели да буду виђени у тој Шилеровој, што су се продали за 100 еура, телевизор, фен, пеглу и не знам ни ја шта. Зашто нико није повео то питање. Зашто нико није повео питање и испитао чињеницу као што тужилац каже у својој завршној речи, да је бесмислена тврдња да ја нисам знао да се Душан Спасојевић и његова група баве криминалом, а ишао сам да из посећујем у Централни затвор. Ја бих исто овде подсетио све присутне да је тај исти Душан Спасојевић пуштен из тог Централног затвора у сред фамфаре и помпе, да су сви они који су са њим били у Централном затвору пуштени из Централног затвора, да нису одговарали за то дело које им се стављало на терет, да нису одговарали никада ни за једно дело, да је против тог истог Душана Спасојевића од стране полиције док је још владао, односно био на власти Слободан Милошевић покојни била расписана маса потерница, да су све те потернице укинуте. После 05. октобра, не пре 05.октобра, после 05. октобра. Зашто овде нико није помињао да је тај Душан Спасојевић био у и те како добрим односима и са Чедомиром Јовановићем и са Љубишом Бухом и са Драгољубом Марковићем и да је имао доста сусрета везано за 05. октобар и са многим челницима ДОС-а, који су се клели у Душана Спасојевића. Тај исти Душан Спасојевић је мене одвео 05.октобра, заједно са Љубишом Бухом-Чуметом и Драгољубом Марковићем на састанак са покојним Премијером. Нисам ја њега одвео, него је он мене одвео. Ја ово не кажем зато што сада нешто хоћу себе да перем и да се направим овде баба Вана која је невина у лакат. Ја ово говорим зато што су то чињенице, зато што сам ја то рекао и оног дана када сам давао своје исказе, то говорим и данас, рећићу и сутра. О томе нико није хтео да говори. Покушавају да нам овде увале врућ кромир везано за обезбеђење које је дато Душану

Спасојевићу. Ја бих само подсетио све овде да ли, ако држава зна да је неко криминалац који је био ухапшен и који је боравио у Централном затвору и осумњичен да је отео једног од највећих бизнисмена ове земље прихвата, пристаје да му се да обезбеђење најелитније јединице. Данас они то хоће да пребаце и да кажу да сам му ја дао обезбеђење. Нисам му ја дао обезбеђење, нисам могао. Ја сам тада био пензионер, нисам био у земљи. Могу они сада да причају шта хоће, да сам ја руководио јединицом из сенке, да је Гумар био тамо нека метла, водоинсталатер итд, али то није тачно. То се прича зато што то њима одговара, да би покрили себе, зато што се зна ко је долазио у затвор код Душана Спасојевића. Ја знам са ким сам долазио и то није тајна и о томе се води данас процес који не може да се докаже годинама против Чедомира Јовановића, зашто, па зато што нико није заинтересован, јер је господин председник парламентарне партије. Жив био, млад се оженио, али закон је исти за све, а не само за нас који се налазимо на оптуженичкој клупи. Постоје писани докази када је Чедомир Јовановић долазио у Централни затвор и самном и са Сашом Пејаковићем и сам итд.итд. и са супругом и ћерком Душана Спасојевића. Значи писани материјални докази, јер то не може да се докаже. То суд не занима. Зашто не занима, па зато што је тренутно таква политичка атмосфера. Једног дана можда. Јуче је можда занимало, а данас то никога не занима. Имали смо овде исказе, па ево ако господин тужилац верује својој звезди перјаници Дејану Миленковићу који је овде рекао да је Чедомир Јовановић дао и утицао да Душан Спасојевић добије обезбеђење. Јединица за специјалне операције је ту била сервис. Данас се сви они фемкају, праве се блесави. Ја морам да поставим једно питање господи свима онима који су радили тада у Министарству унутрашњих послова. Ако сте знали да је Душан Спасојевић криминалац, ако сте знали да ради све то што ради, а хвалили су се да су знали све, а нису могли ништа, не да нису могли, нису хтели. Њима је то одговарало тако. Зашто је Душан Спасојевић до јануара малтене месеца, када сам ја рекао и сугерисао команданту тадашње јединице да му се повуче обезбеђење, јер је почео да дивља и бахато да се понаша. Зашто две године се нико није сетио тих бајних демократа и људи који поштују закон по принципу. Није се сетио да каже, ало, ко је бре дао оном, какво бре обезбеђење, шта обезбеђење. Не, ћутали су и толерисали и никога није било брига. То је њима одговарало. Овде покушава да се представи нека прича да су главни људи Душана Спасојевића били Милорад Улемек, Милорад Брацановић и Пажин. Ко је Пажин, инспекторчић Трећег одељења, шта је он могао да цинкари Душану Спасојевићу. Ко је био Брацановић, заменик начелника Управе, касније заменик начелника службе. Па свако ко је радио у служби зна како функционише служба и свако ко је радио у служби зна да један човек не може да барата свим информацијама и да је све упарено попут мозаика и попут слагалица и свако ко зна у служби зна да се челни људи

службе прате и снимају сво време управо због тога да не би направили излет према тајним страним службама или према неком другом, да не би продавали интересе државе. И та прича је смешна. Оно даље што желим да кажем, овде се пуно говорило о мојој предаји. Ја мислим да сам овде недвосмислено објаснио како, када и због чега сам се предао. Људи који су то видели на лицу места су дошли овде и посведочили то исто, али касније је почела да се прави нека афера како је та предаја договорена, како је то ово, како је то оно. Молим вас, који је политички субјекат, појединац, странка, које политичко друштво је мени могло у том моменту, пред свих тих оптужница које су се водиле против мене да ми гарантује било шта? Да ли је неко мислио да сам ја сисао весла, па да бих пристао на причу било чију да ће мени неко да гарантује да ћу ја да изађем на слободу, само да се предам, а против мене се воде, не знам, сви знамо који се поступци воде против мене. То су приче за малу децу. Ја сам рекао овде зашто сам се предао и иза тога и дан данас стојим. И колико видим после три године нисам осуђен ни за једно дело, а сви су се бусали у груди како је све доказано, све је бетон, сведоци, то је све, само да легне и готово. Прави се нови затвор за мене, па још нисам у том новом затвору. Причају приче како је све режирано, како ћу ја да седим ту мало па ћу да побегнем. Нећу да бежим. Могу да побегнем, али нећу. Јер из сваког затвора се може побећи.

Председник већа: Али нисте одговорили на то у вези предаје, макар у завршној речи. Пошто сте поменули само.

Опт. Милорад Улемек: Наравно, наставићу. Нисам завршио и надам се да вас не смарам много. Дакле, десила се та предаја и одмах је кренула хајка. Прво што је неистина у целој тој причи је да сам се ја предао данашњем генералу Горану Радосављевићу. То није истина. Ја сам се предао момцима из жандармерије који су се тога дана налазили на смени испред моје куће а по наређењу бившег министра полиције Душана Михајловића и то обезбеђење је стајало пред мојом кућом три године, односно четрнаест месеци. Њима сам се ја предао. Они су звали Горана Радосављевића, нисам га ја звао. Од момента када сам се предао њима моје даље кретање није зависило од мене. Да ли су хтели да ме воде у шуму да ме убију, или су хтели да ме воде на сајам да ме прикажу као мечку, или су ме водили у МУП, то није било моје, ја сам од тада био лице приведено правди. Касније се ту правила нека фама да сам се ја договарао са Јочићем, Булатовићем, чујем ту су били и Тијанић који је хтео да прави неку шпанску серију можда од моје предаје. Милошевић. Министар Стојковић. Ја то не знам. Ја сам овде на овом суђењу рекао с ким сам био, када сам био, шта сам причао и иза тога стојим. Исту сам ту изјаву дао и инспекторима из Генералног инспекторијата које је послао господин Божовић. Што се мене тиче то је цела та прича око те

предаје. Даље, што неки политички субјекти покушавају сада од тога да извлаче неке своје поене па нападају своје политичке опоненте не би лих их приказали – ето, они шурују са убицом или ово, или оно, они помажу и тако даље, како сам чуо – као неки нас симпатишу и нас помажу. Како? Ја бих волео да ми само неко каже ко је мени помогао за ове четири године, односно три године колико се налазим у затвору осим вас. Кад кажем вас, онда мислим на сав онај живот који се одвија у затвору. Ко је помогао? Нико није помогао. Какве симпатије? Да ли је неко видео икада било какав афирмативан чланак у било којим новинама, у било којој, на било којој телевизији? Па није, зато што ме пљују три године. И онда неко каже – ма да, он је пулен ове или оне власти. Овде су кренули да упиру у своје политичке опоненте, те Багзи дошао овде и извалио епохалну реченицу, Шешељ је знао, Човић је знао, Тодоровић, то је била комбинација, све је сигурно. И шта је било од тога? Ништа. Дигла се фрка пет дана у новинама и пуј пике не важи. Јесмо ли могли овде да саслушамо све те које је поменуо Багзи? Нисмо. Зашто? Па претпостављам зато што је и веће то ценило како је ценило. Онда се ту помиње политички мотив. Ја кажем и рекао сам на почетку – ако сам проглашен за терористу, ако сам проглашен за државног непријатеља број 1, па који је био мој политички мотив. Да ли је то успело овде да се докаже? Није. Зашто? Зато што га нема. Нити сам икада био терориста, нити сам икада био политички опредељен јер политика ме не занима. Ја сам подржао онда захеве са закашњењем господина Срђе Поповића зато што ја сматрам да су оправдани, али сам рекао да су дошли са закашњењем. Те захтеве је он требао да преда још на самом почетку овог суђења, па да идемо редом, а не сада на крају зато што је сада повољна политичка клима за тако нешто. С друге стране, хајде да се запитамо и овако – због чега тужилац није истраживао мотив? Да ли је тужилац истраживао да ли политички или неки други мотив? Није. Чак се и противио. Зашто? Па зато што не би знао како да се ископа из целе те приче, али смо зато имали његовог пулена и његову звезду перјаницу Дејана Миленковића који је прву реченицу овде изговорио – одлуку да се убије покојни премијер Зоран Ђинђић донео је Милорад Улемек заједно са Душаном Спасојевићем. Молим вас, крај, тачка. Па коме ћемо ми сада да верујемо овде. Овде се много пута помињао и протест. И о томе морам да кажем нешто, зато што су сви тај протест схватили и на овај и на онај начин. Ја ћу да поновим још једном ово. Протест Јединице за специјалне операције није ибла побуна. Побуна се зна како изгледа. Ја не бих желео никоме у овој држави да види како то изгледа побуна, поготову не у Београду где људи лагодно и лепо живе. Не бих пожелео ником да види каква је била снага Јединице за специјалне операције и шта је она могла да уради да је хтела. Јединица за специјалне операције никада ни у једном моменту није имала никакву намеру нити да руши било какав државни и уставни

поредак, нити да угрози било ког грађанина ове Србије. Тај протест је био због тога што, под број 1, Јединица за специјалне операције је била обманута и била преварена, а овде је то покушано да се представи на један сасвим другачији начин где су рекли, не знам, Милан Јовановић који је био начелник Београдског центра је тачно рекао Лечићу и Маричићу шта треба да ради. Па није рекао! А рећи ћу вам зашто није рекао. Због тога што је после 05.октобра чим је формирана нова влада одмах постигнут договор са новом владом да припадници Јединице за специјалне операције неће хапсити људе које потражује Хаг. То је био наш став. То је био наш став. И не знам због чега, не знам због чега су ти људи преварени, јер ја тада нисам био ту, а касније се овде представљало како су они све знали. Па нису се знали. Да су знали не би то радили. Јер сам лично то ја рекао покојном премијеру Ђинђићу. То сам лично ја рекао Душану Михајловићу. Нисмо ми то рекли зато што ми мрзимо, не волимо или се противимо Хагу. Хаг је, на жалост, нужно зло. И нисмо ми довели то нужно зло. Зна се ко је потписао, то сам мало пре рекао, али ми смо јасно рекли да ми нисмо јединица која је задужена за такве ствари. И јединица таквог калибра није ни требала да буде употребљена тог дана да ухапси два момка који су продавали купус на Обреновачкој пијаци. То су могла да ураде два позорника. Крај приче. Шта се даље дешавало? Па дешавало се то да су одмах сви почели да ричу и да њачу како је то нека политичка побуна и како то има везе, не знам, са овим и са оним. Каква политичка побуна? Да ли се било ко од политичара појавио раме уз раме са Јединицом за специјалне операције. Они данас пребацују што је тада Војислав Коштуница, не знам, рекао како он, шта је оно рекао не знам, лекари, мантили, лекари штрајкују у мантилима, а војници и полицајци штрајкују у униформама. Па добро, како се нико није бунио када је био протест против Хага, када је генерал Лукић, мој пријатељ и мој ратни друг требао да иде у Хаг? Онда је држава званично извела полицију на улици да демонстрира против Хага, држава која се залагала у исто време говорима како Хаг мора да се поштује. Па како онда нико то није назвао као побуну и протест? Не, онда је то било легално. Зато што је то онда одговарало њиховим потребама. Али да не улазим даље у политику. Тим протестом, под број 2, Јединица за специјалне операције хтела је само да укаже људима у овој држави на најдобрамернији начин да се не могу људи продавати на кило, да не могу да испуњавају све оно што се затражи од њих из иностранства без закона. Ја ћу сада све да вас подсетим овде, тада у то време није постојао закон о Хашком трибуналу. Постојала је некаква уредба која је изнуђена на силу, али закон није постојао. Шта се десило после? Па, изгласан је закон. Значи, дозвољавали су се памети, изгласан је закон. Тај протест Јединице за специјалне операције је дао маневарски простор тадашњој власти да може да се одупре притисцима из иностранства и да се позове на тај догађај и да умањи те притиске. И то

се и десило. Ја вас подсећам да годину и по дана после тога нико није послат у Хаг. Сви ти људи су имали довољно времена да још мало остану са својим породицама и тако даље. Ја овде морам да кажем везано за тај Хаг. Тај Хаг је нужно зло...

Председник већа: Немојте о томе да говорите, то је већ политика. Не залазимо у политику, то вам не ставља нико овде...

Опт.Милорад Улемек: Добро, нећу да говорим о томе, мада када други говоре онда се то...

Председник већа: Није тачно. И Ви сте доста говорили о томе. И највише од свих.

Опт.Милорад Улемек: У реду нећу да говорим о томе. Даље. Везано за, кратко ћу само да се осврнем на завршну реч тужиоца. Рекао сам кратко, господине Даниловићу, нисам рекао да нећу. Оно што по мени није било примарно за неког ко је био Специјални тужилац, сада заменик, који је био Алфа и Омега или српски Елиот Нес, како су га звали у то време, је то да је, по мени, на један непримерен начин извређао формацију која се звала Јединица за специјалне операције. Зашто то кажем? Ја прихватам да тужилац за мене каже да сам ја лажни патриота, да сам манипулатор, да сам лажни јунак и тако даље. Због чега то прихватам? Прихватам због тога зато што ме то не дотиче уопште. Не дотиче ме због тога, јер ја знам и ко сам и шта сам. Знам и где сам био и шта сам радио и знам и колико сам пута и рађаван за ову земљу. Тужилац то и не зна. Он то и не мора да зна. И то је у реду. Али није у реду да каже да је Јединица за специјалне операције била паравојна формација. Зато што Јединица за специјалне операције није била паравојна формација. Јединица за специјалне операције је формирана у мају месецу 1996. године. На један регуларан начин. Та јединица је постојала и у време владавине ДОС-овог режима. И у време владавине док је покојни премијер био председник Владе. И та јединица, паравојна, како је назива тужилац је извршавала задатке највишег државног руководства. У ту исту јединицу је долазио и покојни премијер са својим малолетним дететом, на прославу. И онда сам тај закључак и покушај поштапања да се нанесе штета целој овој причи да је Јединица за специјалне операције била паравојна, то благи и самог покојног премијера и све оне људе који су тада владали државом. Оно што је исто интересантно је и то да је тужилац у својој речи безмало, шест пута, иако сте га Ви опоменули, морао да се поштапа са случајем Стамболић, Будва, Ибарска, Стамболић, Будва, Ибарска. И уопште ми није јасно због чега су сви нервозни тужиоци и сваки тужилац који ме оптужује и који износи завршну реч мора да се поштапа са тим предметима. Да ли не можемо да

оставимо све ваше колеге и остала судска већа да раде свој посао на миру? Или немамо више толико аргумената и немамо више шта да кажемо па морамо да се поштапамо са тим стварима не би ли на неки начин утицали на свест овог или оног или трећег већа. Није битно. Ја разумем једном да је рекао, али шест пута? Даље. Такође, ето опет морам да се вратим на ту завршну реч а уби ме ова клима...где тужилац мртав ладан помиње нека писма која сам је писао , не знам Пери, Жики, амбасодору, овоме, ономе. Ви сте га ту прекинули, ја о томе нећу ништа рећи. Рећи ћу само једну реченицу. Ако је то тако, ако су та писма пронађена у мојој кући, и ако постоји потврда за то, ако у тим писмима има било какав елемент који је противзаконит и ако је тужилац могао да докаже да сам та писма ја писао, због чега та писма нису презентована овде као доказ? Него се о томе причало, причали су неки драмосери по новинама ето како сам ја писао....

Председник већа: Молим Вас, лепо се изражавајте.

Опт. Милорад Улемек: Извињавам се. Како сам ја писао америчком амбасадору, не знам коме оно још беше тамо... Вељи Илићу и не знам ни ја коме. Шта ја имам њима да пишем? Подсетите ме слободно, господине Даниловићу. Ви сте то помињали....

Председник већа: Немојте да се обраћате директно пуномоћнику оштећеног...

Опт. Милорад Улемек: Не мора ни да ми поставља питања. Нема везе. Дакле, где су та писма? Шта је са тим писмима? То је само још један доказ , то је само још један доказ колико је покушаја подметања било у целој овој причи. Значи, у недостатку неких конкретних и правих доказа ајмо мало да гурнемо и са стране. А видели смо да су одређени субјекти у овом процесу уз помоћ разних телевизија и медијских кући велемајстори за то. Да су магови у томе. Да не дужим више. На крају, само желим да се запитам да ли има победника у овом процесу и да ли ће бити победника у овом процесу? Ја мислим да ћемо сви из ове суднице, са оваквим чињеничним стањем изаћи као губитници, а да ће неки људи, као што се то овде помињали, који сада стоје у некаквим сенкама и трљају руке једини бити победници. Ја за себе, уважене судије, не тражим никакво помиловање. Нисам се ни предао да би било ко у овој држави био милостив према мени. Ја једино што тражим је коректно и фер суђење. То сам рекао и свим оним већима пред којима ми се судило. А зашто то кажем? Ја не кажем да Ви као председник већа и Ваше уважене колеге, нисте били фер и нисте били коректни. Али, оно што ја могу да приметим је то да сте овај процес преломили преко колена, на брзину. То је моје скромно мишљење. Желим фер суђење због

тога јер се за ове четири године против мене водила невиђена медијска хајка а сви знамо о томе и ја сада о томе не бих причао јер је то опште познато како учесницима овог процеса тако и свима онима који прате овај процес. Такође морам да кажем да ни у једној судници у којој сам се појавио за мене изгледа није важила претпоставка невиности. Због чега? Та претпоставка невиности је много пута била помињана од многих стручњака и од многих судија. Па је моје скромно мишљење да је то било само на бази теорије. Зато за себе не могу да тражим слободу јер ми не треба слобода са било каквом мрљом и сумњом. Тражим само да ми држава и систем допусте да докажем, иако то не морам ја да доказујем, али ево упињем се овде три године, да нисам оно што желе да ме прикажу. Зато предлажем овом већу да не ломи овај процес преко колена, већ да поново отвори доказни поступак и расветли све оне недоречености и недоумице до краја. Хвала.

Председник већа: Добро. Можете да се вратите на оптуженичку клупу.

Да ли може оптужени Звездан Јовановић да нам каже колико дуго ће трајати његова завршна реч? Нисам мислила за данас него да знам да планирамо за даље. Да знам временски колико ће то да траје.

Опт. Звездан Јовановић: Стварно не могу, председавајућа да Вам кажем овако после овога и овако исцрпног реферата господина Улемека, ја мораћу нешто да ревидирам да вам не одузимам пуно времена, али не могу ништа да проценим колико би то било.

Председник већа: Добро. Вратите се, ми ћемо планирати време, ево са колегама сам се консултовала да видимо кад ћемо моћи и са колико времена располажемо.

Председник већа доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ПРЕКИДА СЕ главни претрес.

Наставак главног претреса је 04. маја 2007. године у 09.30 часова, што је присутнима саопштено и има служити уместо позива.

Евентуално, ако буде било потребе за неким сатом времена, можемо планирати 07. мај да узмемо као дан када ћемо наставити.

04. мај је утврђен термин и евентуално 07. маја ако буде било потребно.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

ОКТОБАР